

ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΡ. 174

1990

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑΣ

Ημερομηνία
1883

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28^β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

Τὰ ἐσωτερικὰ Κου-
φώματα τῶν σπιτιῶν
Σας

νὰ ἀπαιτεῖτε νὰ βάφονται
μετὰ τὰ εἰδικὰ Γερμανικὰ βερ-
νικοχρώματα

«TEMPEROL»

τὰ ὅποια εἶνε ἀνθεκτικὰ εἰς
πλῆσιν καὶ δίδουν εἰς τὸ
σπίτι ἐξαιρετικὸν λοῦσο χω-
ρὶς μεγάλην ἐπιπρόσθετον
δαπάνην.

Πωλοῦνται: Γραφεῖον Π. ΤΣΑ-
ΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

Θέλετε νὰ κάμετε
οἰκονομίαν;

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ πε-
ριώριστα τὰ πλῆον ἀπαραίτητα.

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καί-
νούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς
τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμ-
πορικά τῆς Συνοικίας σας εἰς
60 μεδέρνους χρωματισμοὺς.

Γεν. Ἀντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς
«Οἰκογενεΐας» τιμῶνται πρὸς 3
δραχμὰς ἑκάστον.

Ἐνοικιάζεται μεσαῖον πάτωμα
ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀγ. Γεωργίου
Καρότσιον ἐκ 5 δωματίων κ. λ. π.
Πληροφορίαι: Ὁδὸς Λέκκα 7
(Γραφεῖα «Μπευκέτου») 10 — 11
καὶ 4 — 6 μ. μ.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΑΙ

Μὴ ἐγκαθίστασθε εἰς τὰς νεοενοικιαζο-
μένας οἰκίας σας πρὶν ἀπολυμάνητε αὐτάς
εἰς τὸν οἶκον Γεν. Ἀπολυμάνσεων

Ο ΚΡΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Πανεπιστημίου 47

Κολοκοτρώνη 120

ΕΤΟΣ Δ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2 (174)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκογενεΐα

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ . . . 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 — 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ-Σουδᾶν δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

Η ΚΡΙΣΙΣ

Οἱ μόνον ποὺ δὲν ἔμειναν καὶ
τόσο εὐχαριστιμένοι ἀπὸ τὰς ἐ-
φορτάς, εἶνε οἱ ἔμποροι. Ὁ κο-
σμάκης δὲν πολυεφώνισεν ἐφε-
τος, ἦταν σφιχτός, δύσκολος, πε-
ριωρισθὲν σὺν πλῆον ἀπαραίτητα.

Καὶ ὁ λόγος: Ἡ γενική, ἡ ἀ-
θεράπευτος, ἡ τοῦς πάντας γο-
νατίζουσα κρίσις...

Ἀς εὐχηθῶμεν λοιπόν, γιὰ μιὰ
ἀκόμη φορὰ, νὰ μᾶς ἀπαλ-
λάξῃ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ τὸ 1930,
νὰ μᾶς θεράπευσῃ τῆς οἰκονομικ-
ῆς ψώρας, νὰ μᾶς τὸνῶσιν χρη-
ματικῶς, νὰ μᾶς στήσῃ καὶ πάλιν
οἰκονομικῶς στὰ πόδια μας.

Ὅτι ἐστερήθημεν κατὰ τὰς
ἐφορτάς αὐτάς, θὰ τὸ ἀπολαύσου-
με εἰς τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἐ-
τους αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ ἔμ-
ποροι. Γένετο!

Ο ΤΥΦΟΣ

Ἀνὰ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
στὰ Καλύδια, ὁ τυφὸς θερίζει τοὺς
κατοίκους. Πόθεν προήλθε ἡ ἐπιδη-
μία; Ἀπὸ τὴν ἀκαθαρίαν, γράφουν
ἡ ἐφημερίδες. Ἀς ληφθῶν συνε-
πῶς τὸ ταχύτερον τὰ ἐνδεικνύμενα
μέτρα, διότι τὸν ἴδιον καὶ μεγαλει-
τερον ἀκόμη κίνδυνον διατρέχει ἡ
προτεινόμενα καὶ ὁ Πελαγονεύς. Κι' ἐ-
δὼ καὶ εἰς τὴν γείτονα πόλιν ἡ φτω-
χολογία ζῇ ἀνθυμεινὰ, ζῇ κυριολε-
κτικῶς μέσα εἰς τὴν ἀκαθαρίαν.

Ἀς συγκληθῶν λοιπὸν οἱ ἀρμόδιοι,
γνωστὸν ὄντως ὅτι ὑπῆρξαν πάντοτε
... παστρικοὶ!

Ἡ ἐπιδημία τῶν διαφωνισμῶν καλ-
λονῆς, προκειμένου νὰ ἐκλεγῇ ἡ «Μίς
Ἑλλάς 1930» ἀπειλεῖται πολὺ ἀγρια-
τέρα ἀπὸ τὴν περὶν.

Ἐφ' ὧς φαίνεται ὅτι δὲν θὰ με-
νῇ οὔτε χωριουδάκι στὴν Ἑλλάδα ποὺ
νὰ μὴν ἐκλέξῃ τῆς «μῖς» του. Ἄλλοι-
μονὸν μᾶς τί ἔχομεν νὰ τραβήξουμε!

Ἀφ' ἄντατος κίνησις ἐσημειώθη
κατὰ τῆς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν σὲς λαϊ-
κὰς ἀγορὰς, ἡ ὅποιος ὑπῆρξεν πραγμα-
τικῶς σωτήριος γιὰ τὸ λαόν.

Ὁ περισσότερος κόσμος προμη-
θεύτηκε ἀπ' αὐτὲς τὰ ψώνια του σὲ
σαν ὅς τὸ βράδυ.

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ
μεγάλοι, ἔμειναν δυσχεστερημένοι ἀπὸ
τὴν ἀγοραστικὴν κίνησιν τῆς ἐφετινῆς
Πρωτοχρονιάς.

— Ὑστέρησε πολὺ τῆς περυσινῆς,
μολοντοὶ τὰ περισσότερα πράγματα ἡ-
σαν φτηνότερα ἀπὸ πέρσι.

— Τί σημαίνει τάχα αὐτό; Ὅτι
δὲν ὑπάρχουν χρήματα ἢ διὰ πνεῦμα
οἰκονομίας ἐφευρέθησαν σὺν κοσμάκι;

— Ἐδημοσιεύθησαν σὲς ἐφημερίδας
ἡ εἰκόνας τῶν ἀσημένιων εἰκοσαδράχ-
μων, δεκαδράχμων καὶ πενταδράχμων
κεφαλαίων ποὺ πρόκειται
νὰ κυκλοφορήσουν σὲ λί-
γον καιρὸν.

— Ἀπὸ αὐτὲς φαίνεται
πὺς ἔχουν κάποια καλ-
λιτεχνικότητα καὶ δὲν

ΤΑ ΑΝΑΘΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΖΩΨΥΦΙΟ

Στὴ Νότιο Ἀφρικῇ ὑπάρχει ἓνα πο-
λὺ περιεργὸ καὶ ἐπικίνδυνον ζῷον, τὸ
«ματακίνα», ὅπως ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς
ἰθαγενεῖς. Ἐχει σχῆμα μικροῦ ψύλλου
καὶ ζῇ στὴν ἄμμο.

Χωρὶς ἐντελῶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, σοὺ
τρῶπὰ τὴ σάρκα, συνήθως στὰ πόδια,
καὶ σὲ 24 ὥρες φτάνει κάτω ἀπὸ τὴν
ἐπιδερμίδα τῆς φωλιᾶς του. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ
μικρὴ σακκουλίτσα γεννᾷ τ' αὐτὰ του,
τὰ ὅποια φτάνουν πολλὰς φορὲς τὰ 200.

Ἄν τὸ ἀντιληφθῇ καὶ τὸ
παραμελήσῃ, ἐξακολουθεῖ εἰ
νὰ γεννᾷ αὐτὰ. Μπορεῖ δὲ
σὲ 48 ὥρες νὰ γεννήσῃ ὁλό-
κληρες χιλιάδες!...

μοιάζουν καθόλου στὴν ἀκαλαστοσύνη
μετὰ τὴν κυκλοφορήσαντα πρὸ ὀλίγου και-
ροῦ χονδροειδέστατα τραπεζογραμμά-
τια.

Ἡ ἐπιδημία τῶν διαφωνισμῶν καλ-
λονῆς, προκειμένου νὰ ἐκλεγῇ ἡ «Μίς
Ἑλλάς 1930» ἀπειλεῖται πολὺ ἀγρια-
τέρα ἀπὸ τὴν περὶν.

Ἐφ' ὧς φαίνεται ὅτι δὲν θὰ με-
νῇ οὔτε χωριουδάκι στὴν Ἑλλάδα ποὺ
νὰ μὴν ἐκλέξῃ τῆς «μῖς» του. Ἄλλοι-
μονὸν μᾶς τί ἔχομεν νὰ τραβήξουμε!

Ἀφ' ἄντατος κίνησις ἐσημειώθη
κατὰ τῆς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν σὲς λαϊ-
κὰς ἀγορὰς, ἡ ὅποιος ὑπῆρξεν πραγμα-
τικῶς σωτήριος γιὰ τὸ λαόν.

Ὁ περισσότερος κόσμος προμη-
θεύτηκε ἀπ' αὐτὲς τὰ ψώνια του σὲ
σαν ὅς τὸ βράδυ.

Κάποτε ἓνας Γάλλος, θέλοντας νὰ
προσφέρει μιὰ σχετικὴ ὑπηρεσίαν στὴν ἐ-
πιστὴν, ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρει ἓνα
τέτοιον ζῷον στὴν πατρίδα του πρὸς
ἐξέτασιν, φυλακισμένο στὸ πόδι του.

Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ φτάσῃ γερός στὴ
Γαλλίαν, γιὰ τοῦ ἔκαμαν μέσα στὸ ἀ-
μπόλο ποὺ ταξίδευεν ἐγχείρησιν καὶ
τοῦκοιαν τὸ πόδι!...

Μιὰ νύχτα θλίβεθ' ἡ τὸ φεγγάρι
ἐγὼ στὸ μνήμα ὁ ἴδιος σ' ἔχω πάρει.
Τ' ἄστρα ἐκινούνεναι τὸ φέρετρό σου
κι' ἐνάλανε τ' ἀηδονία τὸ χαμό σου.

Τὸ λείψανό σου δάσος σὺν περνοῦσε
ἡ λιτανεὶα ἐκεῖ μακριὰ ἀντηχοῦσε,
τὰ ἔλατα βούζαν ὑψωμένα,
τὴν προσευχὴν τοὺς ἔκαναν γιὰ σένα.

Σὺν φτάσαμε σὺν κάμπο, σὺν νερό,
νεράιδες ποὺ κρατοῦσαν τὸ χορὸ
ἄεφρα σταματήσαν καὶ κυττάζαν,
τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς ἔσταζαν.

Σὺν φτάσαμε στὸ νεοκασφὸ σου μνή-
μα, κατέβη τὸ φεγγάρι σ' Ἅγιο Βῆμα
κι' ἔβγαλε λόγο. Πένθημα ἡ καρδιά
τοὺς στεναγμούς σου ἀνταλεῖ, καὶ μέ-
νη μάνα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΣΟΠΕΝ ΚΑΙ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ ΚΥΡΙΑ

Ὁ Σοπέν, ὁ περίφημος μουσικός, ἦ-
ταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸς περιζήτητους
καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς του. Τὸν κα-
λοῦσαν παντοῦ γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν
τέχνην του.

Μία βραδυὰ ὁ Σοπέν ἐγενεμάτιζε στὸ
σπίτι μιὰς πολὺ πλουσίας ἀλλὰ καὶ τρο-
μερᾶ φιλαργυρῆς κυρίας. Μετὰ τὸ γεύ-
μα, τὸ ὅποιον, σημειώσαν, ἦσαν λιτό-
τατ' ἡ οἰκοδόμοισα τὸν παρεκάλεσε
νὰ τῆς παίξῃ κάτι στὸ πιάνο. Ὁ Σο-
πέν ἔσπευσε ἀμέσως, χωρὶς διαμαρτυ-
ρία, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φι-
λαργυρῆς κυρίας. Κάθισεν πρᾶγματι
στὸ πιάνο καὶ ἔπαιξε μιὰ σύνθεσιν τοῦ
τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις βαστάζε μόνον
τρία μόλις λεπτά. Ἦσαν ἡ συντομώ-
τερη σύνθεσις τοῦ Σοπέν, τὸ περίφημον
«Ἐβδομο Πρελούδιον», τὸ ὅποιον πε-
ριεῖχε δεκαεὶ μόνον μεζοῦρες. Ὁ
ταν τελείωσε, ἡ οἰκοδόμοισα διαμαρ-
τυρήθηκε:

— Πῶς! ἀγαπητέ μου κύριε Σοπέν,
τοῦ εἶπε. Γιατί μᾶς παίξατε τόσο λίγο;
Ὁ Σοπέν τότε, χαμογελώντας με-
τὰ διαβολικὸν του χαμόγελο, ἀπάντησε:

— Μὰ καὶ τὸ φανερὸν ποὺ ἔφαγα ἡ-
ταν τόσο λίγο, κυρία μου!

ἜΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΑΚΙ
(ΤΟΥ ΧΑΤ-ΝΕ)

Πέθανες καὶ δὲν τόμαθες ἀκόμα.
Ἐχλώμασε τὸ κόκκινόν σου στόμα,
συστήσαν τὰ ματάκια σου, μικρό,
εἶσαι νεκρὸ, παιδάκι μου, νεκρὸ.

Μιὰ νύχτα θλίβεθ' ἡ τὸ φεγγάρι
ἐγὼ στὸ μνήμα ὁ ἴδιος σ' ἔχω πάρει.
Τ' ἄστρα ἐκινούνεναι τὸ φέρετρό σου
κι' ἐνάλανε τ' ἀηδονία τὸ χαμό σου.

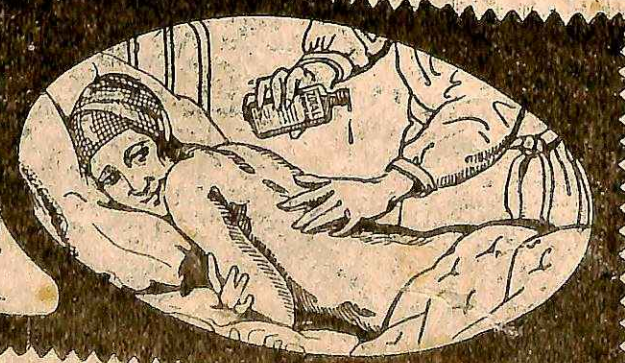
Τὸ λείψανό σου δάσος σὺν περνοῦσε
ἡ λιτανεὶα ἐκεῖ μακριὰ ἀντηχοῦσε,
τὰ ἔλατα βούζαν ὑψωμένα,
τὴν προσευχὴν τοὺς ἔκαναν γιὰ σένα.

Σὺν φτάσαμε σὺν κάμπο, σὺν νερό,
νεράιδες ποὺ κρατοῦσαν τὸ χορὸ
ἄεφρα σταματήσαν καὶ κυττάζαν,
τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς ἔσταζαν.

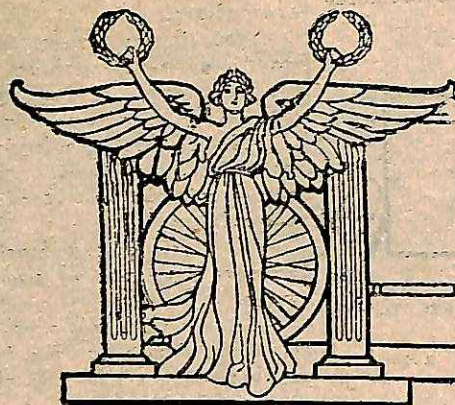
Σὺν φτάσαμε στὸ νεοκασφὸ σου μνή-
μα, κατέβη τὸ φεγγάρι σ' Ἅγιο Βῆμα
κι' ἔβγαλε λόγο. Πένθημα ἡ καρδιά
τοὺς στεναγμούς σου ἀνταλεῖ, καὶ μέ-
νη μάνα!...

ΖΟΤΑΛ

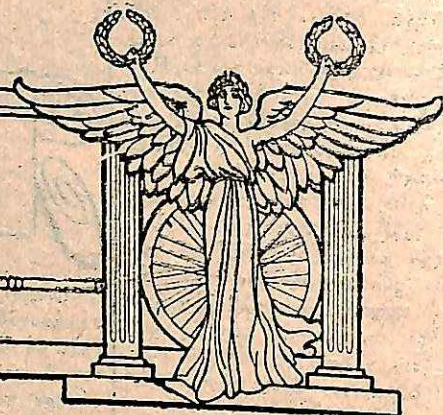
Δι' ἐντρίβας κρυστολογημάτων
ιώσεων τῆς μέσης, τῶν ἀρθρώσεων κ.τ.λ.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-

ΝΩΝ. — Έχει νυκτώσει... Η Ρώμη είναι βυθισμένη στο σκοτάδι και τη σιωπή. Μόνον στο άρχοντικό ενός Ρωμαίου άρχοντος, του Φιλίππου, ξεγυμνούν ακόμα κι' ετοιμάζονται για ταξίδι. Ο άρχων Φίλιππος διωρίστηκε απ' τον αυτοκράτορα Κομμοδο έπαρχος στην 'Αλεξάνδρεια. Το πρωί φεύγει. Τα μεσάνυχτα, όταν όλα ετοιμάστηκαν, η οικογένεια των άρχοντος, οι ευνούχοι και οι δούλοι πέφτουν να κοιμηθούν. Τότε μία λευκή σκιά φαίνεται μέσα στο σκοτάδι. Προχωρεί σιγά και φοβισμένα προς την αλλόθυρα του άρχοντικού. Είναι η μικρή κόρη του Φιλίππου, η πάγκαλη, η άγγελόμορφη Ευγενία. Φεύγει κρυφά απ' το σπίτι της ενώ όλοι κοιμούνται. Η καρδιά της χτυπά από ταράχη και συγκίνηση. Τα γόνατά της τρέμουν. Γονατίζει, κάνει το σταυρό της, αποχαιρετά μία στενή φορά το άρχοντικό της, ανοίγει την αλλόθυρα και χάνεται στο σκοτάδι...

Ποιά πάει μόνη της, μέσα στη νύχτα, η σεμνή και πανέμορφη Ρωμαιοά άρχοντοπούλα;

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Δουλήστη, να περπατάει στους δρόμους και μάλιστα σε τέτοια ώρα, η Ευγενία, σκοντάφτει κάθε τόσο στα Ρωμαϊκά στενοσόκακα και κινδυνεύει να σωριαστεί κάτω...

Το σκοτάδι την τρομάζει...

Οι ανεξήγητοι κορτοί που ακούγονται από μακριά, κάνουν την καρδιά της να χτυπάει γρήγορα-γρήγορα.

Τα γαυγίσματα των λυκόσκυλων μέσα από τις γύρω αυλές και τους κήπους της κόβουν την πνοή. Σηκώνει κάθε τόσο τα μάτια της ψηλά, προς τον ουρανό και ψιθυρίζει την ίδια πάντα ικεσία:

— Χριστέ, βοήθα με!...

Κουρτισμένη, αποκαμωμένη, τουρτουρίζοντας απ' τη νυχτερινή δροσιά, κάθεται στα σκαλοπάτια ενός δημοσίου λουτρώων για να ξεποστάνει. Δεν σκέφτεται ούτε στιγμή να γυρίσει πίσω. Τα πόδια της που σπάνια πατούσαν τη γη, την πονούν απ' το δρόμο. Τό παραβήτο στήθος της ανεβοκατεβαίνει απ' το κονταξίσμα. Τα ώρτια, σγουρά της μαλλιά είναι μουσκεμένα απ' τ' αμιά της νύχτας. Μα η Ρωμαιοά κόρη δεν χάνει το θάρρος της, δεν χάνει το κουράγιο της. Θα προχωρήσει εμπρός, θα εκπληρώσει το σκοπό της.

Η μικρή Ευγενία, η ωραία Ρωμαιοά άρχοντοπούλα, είναι χριστιανή!

Από τη στιγμή που πιάστηκε στη μέση της νύχτας, έννοιωσε έντελώς διαφορετικό τον έαυτό της. Έπαψε να ενδιαφέρεται για τα στολίσια και τις απολαύσεις. Κατάλαβε πως δεν μπορεί να ζήσει μέσα στ' άρχοντικό του πατέρα της.

Και πήρε την απόφασή της.

Απόφαση τελεμήτη, απόφαση γενναία για μία κόρη 14 χρονών. Για να ζήσει η Ευγενία μαζί τους, πως μπορούσε να προσκυνάει τα είδωλα, έχοντας άγνη πίστι προς το Θεό των χριστιανών;

Πως μπορούσε να βλέπει τα φρικώδη και απάνθρωπα έργα της άμαρτωλής Ρώμης, που άρχιζαν από το αυτοκρατορικό παλάτι και έσυνεχίζοντο στους ταίρκους και στα καπη-

Το κεφάλι του ήταν κρεμασμένο στο κοντάρι του σιδηροφωρεμένου άκολουθού!...

μια κόρη άρμοναυαρεμένη, μαθημένη στα πλούτη και στην πολυτέλεια.

Πώς την απόφαση να φύγει από το σπίτι της, να εγκαταλείψει τους δικούς της, ν' άπαρανθή τον κόσμο και ν' άφιερωθή στη νέα θρησκεία, στη λατρεία του Έπουρανού Θεού, του έδός και μόνου άληθινού Θεού.

Ο πατέρας της ήταν είδωλολάτρη.

Η μητέρα της Κλαυδία, έπίσης.

Όλοι στο σπίτι της πάστευαν στα είδωλα...

Πως λοιπόν

Ο σκοπός της είναι να περπατήσει ως την αυγή, να βγεί έξω απ' τη Ρώμη και να κρυφτεί σε κανένα σπήλαιό, σε τίποτε θάμνους, σε καμιά έρημοκαλύβα.

Έτσι θα γλυτώσει και θ' άποφύγει τις έρευνες των γυνών της. Κι' έπειτα, αφού φύγουν οι δικοί της για την 'Αλεξάνδρεια, θα βοηθάνε να νηστήγει η βιβλική για να μείνει και να προσφέρει τη λατρεία της στον Κύριο. Μοναχή: η καλύτερα άσκησή, σπηλιά ή περάχια, δεν την νοιάζει.

Άξαφνα φωνές και βήματα ακούγονται μέσα στο σκοτάδι από τη γωνία του δρόμου.

Η Ευγενία τρομάζει.

Σηκώνεται όρθη και σφίγγεται στην κώλη της εισόδου του λουτρώων, παρακαλώντας το Θεό να την γλυτώσει από κακό συνάντημα.

Τα βήματα πλησιάζουν...

Ποιοί είναι τέτοια ώρα και τί γυρεύουν στο μέρος αυτό;

Καμιά περίπολος στρατιωτών;

Κακούργοι που γυρίζουν από τα καπηλειά του Τιβερίου;

— Κύριε, Κύριε! βοήθησέ με τη δούλη σου! ψιθυρίζει η Ευγενία και της κόβεται η πνοή από τον τρόμο.

Νά τώρα, οι άγνωστοι διαδότες πλησιάζουν. Είναι τρεις... πάντες... έφτά! Δεν είναι στρατιώτες. Μόλτα αυτά είναι ώπλισμένοι. Τα μάτια της Ευγενίας έχουν συνηθίσει στο σκοτάδι και τους διακρίνει καλά. Τα πρόσωπά τους φαίνονται άγρια. Έχουν μεγάλα δασειά γενεία και μακριά μαλλιά, κίρκους στ' αυτιά και βουδαλατόμαξα στον ώμο. Κρατούν ρόπαλα χοντρά και ροζιάρικα.

Η Ευγενία τρέμει σαν το άβρο άγριολούλουδο στο φως του ανέμου. Οι τρομεροί αυτοί άνθρωποι της θυμίζουν όλες τις άνατριχιαστικές ιστορίες που της έχει διηγήσει η τροφή της, για ληστές και πειρατές.

— Ναι, ναι, τέτοιοι φαίνονται οι άγριάνθρωποι αυτοί. Δείχνουν καθαρά πως κάτι κακό πάνε να κάνουν. Είναι ακόμα μεθυσμένοι και παραπατούν, βλαστημών κι' ουρλιάζουν.

Τί φρικτά βλαστήμια!

— Γισσό Χριστέ, σώσε με! ψιθυρίζει η Ρωμαιοά άρχοντοπούλα, έτοιμη να λιποθυμήσει.

Οι ληστές είναι τώρα αντίκρυ της σχεδόν. Δεν την έχουν διακρίνει, βλέπουν αυτόν σαν τ' άγριόμα μέσα στο σκοτάδι. Άν πέσει το βλέμμα

λέει:

— Ά, όχι, όχι... Έπρεπε να φύγω μακριά, να άπαρανθή κι' αυτούς τους γονείς της και να... να τώρα που η επιθυμία της έγινε.

Έφυγε από το σπίτι της. Δεν έχει πει κανένα στον κόσμο. Είναι μόνη. Μονάχα ο Θεός τη βλέπει. Αυτός άς την προστατέψει στη δύσκολη περιπέτειά της...

Αυτά σκέπτεται η Ευγενία, ενώ κάθεται στα μαρμαρίνα σκαλοπάτια του λουτρώων, έχοντας άκουμπισμένο το κεφάλι της στα δύο της χέρια.

τους προς το μέρος της είναι χαμένη...

Έχουν σταθή και μιλούν.

Η Ευγενία άκούει τις όμιλίες τους, μα δεν καταλαβαίνει καλά-καλά τί λένε. Η γλώσσα τους είναι παράξενη. Δεν μοιάζει μ' αυτή που μιλούν στη Ρώμη...

Έξαφνα ένας από αυτούς πλησιάζει, στα σκαλοπάτια και κάθεται, κρατώντας κοντά του και τους άλλους.

Η Ευγενία γλιστράει γρήγορα-γρήγορα πίσω από ένα στόλο.

Θά γλυτώσει άραγε;

Έχουν πλησιάσει τώρα όλοι κι' έχουν καθίσει στα σκαλοπάτια του λουτρώων.

Συνεννοούνται μεταξύ τους για κάτι, χειρονομώντας άγρια. Η Ευγενία ξεχωρίζει τις λέξεις «στρατιώτες», «φύλακες», «άγων».

Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά άμφιβολία. Οι στρατιώτες αυτοί άνθρωποι είναι ληστές. Έχουν μπή στη Ρώμη για να κάνουν κάποιο έγκλημα. Από που όμως ήλθαν; Ποιά κόλασε τους έφερε; Που κρύβονται και που ζουν την ημέρα τα τέφρα αυτά του σκότους;

Η Ευγενία θυμάται πως είδε κάποτε μερικούς τέτοιους να τους οδηγούν στον Τιβερί για να τους πνίξουν. Κι' άλλοτε, όταν ήταν πιο μικρή, ένας γενναίος πολεμιστής, ένας άκόλουθος του πατέρα της, έζωντωσε μια συμμαρία τέτοιων ληστών, έξω από τη Ρώμη. Θυμάται μ' ανατριχίλα το κεφάλι ενός απ' αυτούς, κερφωμένο στο κοντάρι του σιδηροφωρεμένου άκολουθού...

Η Ευγενία κρατεί τώρα κι' αυτή την πνοή της.

Αν την άκούσουν είναι χαμένη.

Τί θ' άπογίνει στα χέρια των λυκανθρώπων αυτών;

Γιατί την έγκατέλειψε ο Θεός, πριν ακόμα ξεκινήσει για το μεγάλο της σκοπό;

Θέλει να φύγει, ν' άπομακρυνθή από το μέρος αυτό, μα δεν μπορεί. Λίγο αν σκεψεί από τον τόπο της, θα την άνακαλύψουν.

Γιατί δεν σηκώνονται να φύγουν από το μέρος αυτό; Τί περιμένουν;

Η καρδιά της νέας χτυπά τόσο δυνατά που φοβάται μήπως άκούσουν τους παλμούς της.

Στηρίζεται στο στόλο για να μην πέσει, μα άξαφνα κάτι γλιστρά από το χέρι της, πέφτει κάτω στις πλάκες κι' άφηνει έναν μεταλλικό ήχο...

Η Ευγενία παγώνει από το φόβο της.

Η καρδιά της σταματά.

Ήταν το χρυσό της βραχιόλι που γλιστράει από τον καρπό της κι' έπεσε.

Οι κακούργοι το άκουσαν.

Πατάγονται άπάνω, σηκώνουν τα ρόπαλά τους και έτοιμάζονται να άρπάξουν.

Η Ευγενία νιώθει την πνοή της να σβύνει.

Τό άδοχα φεύγει κάτω από τα πόδια της.

Τα μάτια της θαμπώνουν.

Άπλώνει τα χέρια της στον άέρα, όπως το πληγωμένο πουλί τα φτερά του και σωριάζεται στις πλάκες άναίσθητη.

Οι κακούργοι που λυσσούσαν από άγνια κι' ήσαν έτοιμοι να τή βλά-

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ Η ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τι λένε οι Εύρωπαιοί έπιστήμονες. Το πανάρχαιο παλάτι της Κύπρου, με τις έγκαταστάσεις του καλοριφέρ. Όπου οι Κινέζοι χρησιμοποίησαν για πρώτη φορά πρὸ 700 ετών τα κανόνια και τ' ασφυζιόγυα!... Σεισμογράφει και θαρρακισμένα πλοία. Το άεροπλάνο γνωστό στους Κινέζους από το 500 π. Χ.!

Αυτοκίνητα και ταξίμετρα!... Ο πολιτισμός της άρχαίας Κίνας κτ.λ.

Η νεώτερη αρχαιολογική έρευνα και άνασκαφές μας άποδεικνύουν καθημερινώς ότι πολύ πριν από τον σύγχρονο Εύρωπαϊκό πολιτισμό υπήρχαν και άλλοι πολιτισμοί, άσυγκρίτως άνώτεροι απ' αυτόν. Γι' αυτό, κάθε φορά που άνακαλύπτεται κάτι καινούργιο κι' εφευρεσμένο μία νέα εφεύρεση, οι αρχαιολόγοι χαμογελούν ειρωνικά και λένε σπερδοτύπως: «— Μα αυτό το γνώριζαν και οι άρχαιοί!...»

Έτσι, πρὸ λίγου ακόμα καιρού έγινε γνωστόν ότι το καλοριφέρ, ο νεώτερος αυτός τρόπος θερμάνσεως, ο οποίος κατά τα τελευταία μόλις χρόνια άρχισε κάπως να γενικεύεται, ήταν γνωστός στη Ρώμη πρὸ τριών χιλιάδων ετών, από το 1000 π. Χ. δηλαδή!

Επίσης, στην Κύπρο βρέθηκε ένα άρχαιο ανάκτορο, στα ύψη της του οποίου υπήρχε τελεσιότατη έγκατάσταση καλοριφέρ!

Η γύρα όμως που ρεζιλιέει κυριολεκτικώς τον Εύρωπαϊκό πολιτισμό, είναι η Κίνα, την οποία σήμερα ούτε καν την λογαριάζουμε μεταξύ των πολιτισμένων κρατών, αν και ο πολιτισμός της είναι ένας από τους άρχαιότερους της γης. Αυτό τουλάχιστον παραδέχονται οι μεγαλύτεροι Εύρωπαίοι έπιστήμονες, οι οποίοι παραδέχονται επίσης πως οι Κινέζοι, ο περίεργος αυτός λαός με τα λοζά ματάκια, ήξεραν και εφευρούσαν τις περισσότερες σύγχρονες εφευρέσεις και άνακαλύψεις πολλούς αιώνες πριν από τους Εύρωπαίους.

Έκτος από την πυρίδα και την πορσελάνη, που, όπως θα έρετε όλοι, είναι εφευρέσεις των Κινέζων, οι Υίοι του Ουρανού είναι επίσης οι πραγματικοί εφευρέτες του ρολοιού, της πυρίτιδας και των πυροβόλων όπλων.

Επίσης και η τυπογραφία ήταν γνωστότατη στην Κίνα και χρησιμοποιείτο εκεί πολλούς αιώνες πριν από τους Εύρωπαίους.

Δεν περιορίζονται όμως ως έδω μόνη η εφεύρεση των Κινέζων. Και πολλές άλλες από τις σύγχρονες εφευρέσεις τις ήξεραν αυτοί εκατοντάδες χρόνια πριν από μας. Έτσι, στο 1595, στον πόλεμό τους εναντίον

Τί γυρεύει έξω τέτοια ώρα; Πάνε κοντά της, την τριγυρίζουν, σκύβουν και την κυτάνε περίεργα.

Τί ώραία, τί άγγελόμορφη με κορούλα!

Και δεν φαίνεται έγκαιρα. Όύτε καμιά φτωχή χορεύτρια ή άνοθο πόλις...

(Άκολουθεί).

πριν να την άνακαλύψι στην Εσθονία ο Γουτεμβέργιος.

Ώσάυτως, λίγα χρόνια μετά την γέννηση του Χριστού, οι Κινέζοι είχαν ήδη εφεύρει τα κανόνια και τα χρησιμοποιούσαν στα έμπορικά τους πλοία. Και όταν, κατά το 1240, έκαναν την περίφημη έπιδρομή τους κατά της Εύρώπης, υπό τον Μπατού, τον έγγονο του Ζίγκις-Χάν, χρησιμοποιούσαν και πυροβόλα όπλα! Κατά την έκστρατεία αυτήν μάλιστα ο Γερμανικός στρατός κατεστράφη κυριολεκτικώς στο Λίγκνιτς της Σιλεσίας, γιατί οι Κινέζοι έριχναν εναντίον του άσφυζιόγυα άέρια, με τα οποία τον άπεδούσαν!...

Διά μέσου των αιώνων, οι έπισημοί Κινέζοι εφεύραν ακόμα ένα

πλοίο, και τα οποία είχαν επάνω και ταξίμετρα!...

Και το τηλεσκόπιο ήταν γνωστό στην Κίνα, πολύ προτού το έπινόησουν και το χρησιμοποιήσουν οι Εύρωπαίοι.

Αν δέ στις εφευρέσεις αυτές προσθέσουμε και την εξαιρετικά άνεπτυγμένη στην Κίνα τέχνη του «ακαρισματος», του βερνικώματος δηλαδή, την μεγάλη εξέλιξη της φιλοσοφίας, της ποίησης, των μαθηματικών, της γεφυροποιήσεως, ιδίως δέ την καλύτερη των μεταξοσωλήνων και εν γένει την βιομηχανία της μετα-

σώρ χρησιμείων αντικείμενων, πολύ προτού να άνακαλύψουν οι Εύρωπαίοι εφευρέσει, η βεντέλια, ή δυπρέλλες, τα μαντήλια, τα γάντια, όλα αυτά άνακαλύφθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στην Κίνα.

Επίσης οι Κινέζοι, επειδή η χώρα τους ταρασσεται συχνά από σεισμικές δονήσεις, είχαν εφεύρει από των άρχαιότατων χρόνων τον σεισμογράφο, τον όποιον χρησιμοποιούσαν για να μαθαίνουν την διεύθυνση και την ένταση των σεισμών.

Δεν περιορίζονται όμως ως έδω μόνη η εφεύρεση των Κινέζων. Και πολλές άλλες από τις σύγχρονες εφευρέσεις τις ήξεραν αυτοί εκατοντάδες χρόνια πριν από μας. Έτσι, στο 1595, στον πόλεμό τους εναντίον

Δεν είναι λοιπόν περίεργο το ότι βρίσκονται μεταξύ τους και τόσο εφευρέσει.

Ο Άναχασις, όταν έμαθε ότι ο Σόλων ήσυχάζει με τη σύνταξη νόμων για την πολιτεία των Αθηνών, είπε τα έξης άξιωμαθήματα:

Οι νόμοι μοιάζουν με τα πανιά της άράχνης, στα όποια πιάνονται ή μικρές μύγες και διαφεύγουν πάντα ή μεγάλες...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΟΚΙΟ!

σο διαφορετικοί από μās!... Τά ήθη και έθιμα των είναι τόσο περίεργα!...

— Εύχαριστώ, άγαπώμενε μου φίλε, απάντησε ή Γαβριέλλα, νά σās μιλήσω γιά τή «Χώρα των Χρυσανθέμων» και τού «Ανατέλλοντος Ήλιου», άφού τό θέλετε... Είδα, πράγματι, πολλά όρνια και θανάσια πράγματα εκεί κάτω... Έμεινα δυό δόκλιχρα χρόνια. 'Ο σύζυγός μου, καθώς ξέρετε, είχε αποσταλή εκεί από την Κυβέρνηση, γιά έπιστημονικά έρευνας. Καί ήθελε να τον συνοδεύσω κ' εγώ... Προτιμήσαμε λοιπόν νά πάμε με τόν σιδηρόδρομο, γιαντί τό ταξείδι τό θαλάσσης είνε άκόμα πώ έπίπονο και πώ μακρυνό. 'Επί δεκατέντε μέρες ταξιδεύσαμε λοιπόν με τό σιδηρόδρομο. Είχε αλήθεια ότι τά τραίνα ήσαν άρκετά άναπαντικά. Διασχίσαμε, μέσα στίς δεκατέντε αυτές ημέρες τή Γερμανία, τήν Πολωνία, τή Ρωσία και τήν Κορέα και ύστερα, διά θαλάσσης πιά, φτάσαμε στην 'Ιαπωνία. Στο Τόκιο μās περίμενε, γιά νά μās ήποδεχθί, ό πρεσβευτής της Γαλλίας. Μās είχε έτοιμάσει ένα όμοιο σπάζι, μέ δια τά χρειώδη. Είχε φροντίσει ακόμα και γιά νά μās βρή καλούς και άξιους ήπηρετες. 'Ο πρώτος μάλιστα, ό μαϊτο ντ' ότέλ, ένας νεαρός Γιαπωνέζος όνομαζόμενος 'Ιτο, έννοουσε τά Γαλλικά. Έτσι, μέσον αυτού, μπορούσα νά συνεννοούμαι και με τούς άλλους. Άλλά ήταν γραφτό, έξ αιτίας αυτού τού 'Ιτο, νά θυμώμαι τώρα με τήν 'Ιαπωνία...

— Γιατί; ρώτησε ή κυρία Μπονφουαγιέ. Μήπως δέν ήταν τίμιος; Σού έκλεψε τίποτε;

— 'Η μήπως, είπε γελώντας και ή κυρία Ντερμόν, ό νεαρός αυτός 'Ιτο σ' έρωτεύθηκε;

— Πώς φαίνεται ότι δέν έχετε γνωρίσει τούς Γιαπωνέζους, απάντησε ή Γαβριέλλα. Είνε οι τιμωότεροι άνθρωποι τού κόσμου... Καί οι ήπηρετες άκόμη είνε όλοι τόσο εύγενικοί, τόσο ήμιστοι και σοδαοί, ώστε ποτέ καμιά οικοδόστοινα δέν κλειδώνει τίποτε... 'Όλα τά ντουλάπια, όλα τά σινιέρια δέν έχουν κλειδιά και ποτέ δέν λείπει τίποτε άπ' αυτά. Άλλά είνε ύπερβολικά ευάισθητοι και εύηχίοι οι άνθρωποι στην 'Ιαπωνία... Καί πού πάντων οι ήπηρετες!... Πρόκειναι νά νά μή φανή ποτέ άνωτόμονος και θυμωμένος άπέναντί των. Πρόκειναι νά τούς διατάσσει ότι θέλει με μεγάλη ήρεμία και εύγένεια!... 'Ω, ή εύγένεια των Γιαπωνέζων!... Καί τά μικρά παιδιά άκόμη δέν έπαιζάνε νά

τά μαλώση κανείς με θυμό και με νευρικότητα. Πρόκειναι νά τά συμβουλεύει πατρικά, με φωνή χαϊδευτική, με καλοσύνη, χωρίς νά τούς άπευθύνει άυστηρές παρατηρήσεις, γιαντί άλλοιως μπορεί τό παιδί νά... αυτοκτονήσ! Νά!... 'Αν τύχη οι γονείς ή ό δάσκαλος νά κάνουν μια παρατήρηση λίγο πώ άυστηρά σ' ένα παιδί, και μάλιστα μπροστά σέ άλλους, τό παιδί πηγαινει και αυτοκτονεί κάνοντας «χαράκι», δηλαδή άνοίγοντας τήν κοιλιά του! 'Η παραμικρή προσβολή στην 'Ιαπωνία θεωρείται, από μεγάλους και από μικρούς, ζήτημα θανάτου! Οι Γιαπωνέζοι έπίσης θεωρούν τό σπiti κάτι πολύ ιερό, ένα είδος οικογενειακού ναού. Γι' αυτό πολύ σπάνια προσκαλούν ξένους νά φάνε στό σπiti των.

Γιαπωνέζικο Τεϊοποτεϊο

Όταν θέλουν νά προσφέρουν ένα γεύμα σέ ξένους, τούς προσκαλούν στό «Τεϊοποτεϊο». Πρόκειναι νά συνδέεται πολύ μ' έναν ξένο ό Γιαπωνέζος και νά γνωρίζεται χρόνια μ' αυτόν γιά νά τον βάλλν νά καθίσει στό οικογενειακό τού τραπέζι. Κι' αυτό, αλήθεια, δέν θα ήταν πολύ ευχάριστο γιά έναν Εύρωπαίο, γιαντί οι Γιαπωνέζοι, όταν τρώουν, κάθονται, σχεδόν πάντα, κάτω στό πάτωμα και τό τραπέζι τους είνε τόσο χαμηλό, ώστε μοιάζει περισσότερο με μεγάλο δίσκο παρά με τραπέζι. Πολλοί όμως ευρωπαϊζόντες Γιαπωνέζοι έχουν τραπέζιας σαν τίς δικές μας. Έγώ, σαν Εύρωπαία πού είμαι, έδωκα γεύματα και δείπνα στό σπiti μου. Σπανίως δέ, ό άντρας μου κ' εγώ, είμαστε μόνοι στό τραπέζι. 'Όλοι σχεδόν οι Εύρωπαίοι, και πού πάντων οι Γάλλοι, πού έρχόντουσαν στό

άκόλουθο, ένα λοχαγό Γιαπωνέζο και μια Άγγλιδα ιεραπόστολο, τήν μίς 'Ελλά Γκουντουότερ. 'Η μίς αυτή φαινόταν ως πενήνια τουλάχιστον έτών, είχε μαλλιά κομμένα, πρόσωπο όγκρό και μακρυνό, μάτια κοκκινισμένα, αλλά έξυπνα, και φροούσε ένα φάρμα άσπρο λινό, με μανίκια κοντά ως τούς άγκωνας. 'Υψηλή, αδύνατη, αλλά και έπιβλητική, ήταν ό τύπος της Άγγλιδος έξερεινητορίας και περιηγητορίας. Διό ήπηρετεί μās έσερβίζιζαν στό τραπέζι με μεγάλη προσοχή και τάξι. 'Ο 'Ιτο πρόσφερε τά κρασιά.

— 'Η μίς 'Ελλά δέν έκανε κανένα ποτό, και αντί κρασιού έκανε, και κατά τό δείπνο άκόμη, τσάι. Έβγαλε μάλιστα κ' ένα μικρό λόγο έναντίον των οίνοπνευματωδών ποτών, ενώ τρώγαμε... Άλλά τά κρασιά ήσαν τόσο ό-

ραία, ώστε κανείς δέν ήπηρεάσθη από τό κήρυμά της.

Έξαφνα, ενώ ό 'Ιτο άνοιγε ένα μπουκάλι σαμπάνιας, δέν ξέρω πώς τά κατάφερε και ή σαμπάνια πετάχτηκε άφροισμένη από τό μπουκάλι και μούσκεψε τό κεφάλι και τό κορσάκι της καϊμένης της μίς 'Ελλάς!... Τό άφροισμένο μάλιστα κρασί χύθηκε μέσα στό στήθος της από τό άνοιγμα τού κορσάκι της. 'Η δυστυχής έβγαλε μια κραυγή φρίκης και σηκώθηκε κατατρομαγμένη, θυμωμένη, έξω φρενών!

Τό κρασί, τό άπαισιο κρασί, έναντίον τού όποιου μολούσε πώ όλίγου, τήν μούσκεψε, τήν λείασε, τήν έμόλυνε, σάν νά θέλανε νά τήν εκδικηθί γιά όσα είχε έναντίον του! 'Ο Γάλλος καλεσμένος μου είχε ξεσπάσει στό γέλιο, ενώ ό 'Ιταλός και ό Γιαπωνέζος με κόπο συγκρατούσαν τά δικά τους και μόνο ό άντρας μου κ' εγώ διατηρούσαμε κάπως τή σοβαρότητά μας... 'Ωδήγησα τότε τήν μίς 'Ελλά στό δωμάτιό μου. 'Ηθελα νά τής δώσω νά φροέσει ένα κηινό, νά τήν βοηθήσω νά βγάλι τό φόρεμά της και νά τήν παρηγορήσω γιά τό πάθημά της. 'Εκείνη όμως δέν ήθελε ν' άκούσει τίποτε και είχε καταφύγει στό παραπλευρικό δωμάτιο τής τουαλέτας, όπου, σκεμμένη επάνω από τό μπάνιο, έφριχνε στό κεφάλι της όλο τό νερό πού ήπληχε εκεί σέ κανάτια και σέ βάξα. Τότε φώναξα μια καμαριέρα και τήν διέταξα νά τήν περιποιηθί, κ' εγώ έβανα γύρισα στην τραπέζια.

— Κύριοι, είπα στούς καλεσμένους μου, περάστε στό σαλόνι νά πάρουμε τόν καφέ.

Καί, στρεφόμενη στόν 'Ιτο, έπρόσθεσα:

— Είσαι πολύ άδέξιός 'Ιτο. Στενωχωρέθηκε πολύ με τήν άπροσεξία σου! Πήγαινε! Πές νά φέρουν τόν καφέ... Μή τόν φέρης όμως έσύ!... Δέν θέλω πιά νά σερβίζις τίποτε! Τίποτε!... Είδα τότε τό κίτρινο πρόσωπο τού 'Ιτο νά παλιν έξαφνα μια έκφραση άγωνίας.

— Πήγαινε! τού επανέλαβα. Πήγαινε, 'Ιτο!...

Και ό 'Ιτο έξαφανίστηκε, ενώ εγώ πήγα στό σαλόνι.

— 'Όραία σκηνή γιά κινηματογράφο, είχε τότε ό Γάλλος έπιχειρηματίας. Κοίμα μόνο πού δέν είχα μαζί μου τήν κινηματογραφική μου μηχανή! Τί κομική πού ήταν ή μίς 'Ελλά μούσκεμμένη από τό κρασί, με τά μαλλιά βρεγμένα και με τά μάτια γουρλωμένα από τή φρίκη!...

— 'Η καϊμένη, είπα εγώ, είνε άξιολύπητη!...

Αυτό τό κατάβρεγμα, είπε πάλι ό Γάλλος, ήταν ή εκδίκησης τού κρασιού! Σέ λίγο ένας άλλος ήπηρετης, και όχι ό 'Ιτο, μās σερβίζισε τούς καφέδες. Πήρα τότε ή ίδια ένα φλυτζάνι και τό πήγα στην μίς 'Ελλά. Τήν βρήκα έξαπλωμένη σέ μια σάϊς-λότζ, ενώ ή καμαριέρα μου τής έτριβε τά χέρια με κολόνια. Τήν βοήθησα νά πιή τόν καφέ της και τής έήτησα συγγνώμην γιά τήν άδεξιότητά τού ήπηρετό μου.

— Δέν φταίτε σεις, κυρία μου, μού απάντησεν ή μίς 'Ελλά, αλλά ό ήπηρετής σας. Έν τούτους μού είνε πιά

από τήν άδεξιότητά τού ήπηρετό μου. — Δέν φταίτε σεις, κυρία μου, μού απάντησεν ή μίς 'Ελλά, αλλά ό ήπηρετής σας. Έν τούτους μού είνε πιά

από τήν άδεξιότητά τού ήπηρετό μου. — Δέν φταίτε σεις, κυρία μου, μού απάντησεν ή μίς 'Ελλά, αλλά ό ήπηρετής σας. Έν τούτους μού είνε πιά

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δανειστής. — 'Η διαγωγή σας, κύριε, είνε διαγωγή άνθρώπου, ό όποιος δέν έχει ούτε ίχνος λεπίττητας. 'Οφειλέτης. — Κάνετε λάθος, κύριε. 'Η διαγωγή μου είνε διαγωγή άνθρώπου, ό όποιος δέν έχει ούτε ίχνος... λεπίττου!

— 'Ελα έδω, γκαρσόν. Αυτό τό κοτόπουλο από πότε είνε ψημένο; Τό γκαρσόν. — Δέν ξέρω, κύριε. Έγώ πέντε μέρες έχω μόνχα στό κατάστημα!...

— 'Η σύζυγος. — Ξέρεις τί είδα σήμερα, Νίκο, σέ μια σταπιστική; 'Οτι τά έννενηντα τοίς έκατό άπ' τούς φυλακισμένους είνε άνύπαντροι. Πώς τό ξηγήεις αυτό;

— 'Ο σύζυγος. — Άπλούστατα, άγάπη μου. Οι περισσότεροι άνδρες προτιμούν νά κλειστούν στη φυλακή, παρά νά πάντρευτούν!...

— 'Ο γιγiτρός. — Βλέπεις τί έπαθες; καϊμένη; Για νά γλυτώσης, πήδρες από ήφος όχτώ μέτρων κ' έσπασες τό πόδι σου. Πιστεύω πιά νά βάλεις μιλιά από δώ και πέρα!...

— 'Ο φιλόσοφος. — Έχετε δίκιο, γιαντρέ. Στο έξής δέν θα κλέβω παρά μόνο σέ... ιδούγια!

— 'Ο ζητιάνος. — Φτωχός άνθρωπος είμαι, άφεντικό. Δόστε μου κάτι γιά νά μπαλώσω κ' εγώ ό καϊμένος!...

— 'Ο φιλόσοφος. — Νά μπαλώθης! Μά έσύ, δόξα τω Θεώ, είσαι όλο μπαλώματα!... Τί σου χρειάζονται κ' άλλα;...

Στό σχολείο: — 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

— 'Ο δάσκαλος. — Τό έπίθετο και τό έπώνυμο δέν συμφωνούν ποτέ μεταξύ των. Καταλαβαίνετε;

— 'Ο μαθητής. — Νά!... Φαίνεται πώς μοιάζουν με τό μπαμπά και με τή μαμά!... δάσκαλε!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΛΙΣΤ ΚΑΙ ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ

Καλώς σέ όλους, περήφανος στούς βασιλείς! 'Η διαμαντένια καρφίτσα τού πρώσου βασιλέως. 'Όπου ό Λιστ τήν πετάει περιφρονητικά. 'Ο Τσάρος και ό Λιστ. Πώς έχασε ό μέγας συνθέτης ένα

παράσηιο. 'Η έχθρότης τού προς τό Λουδοβίκο Φίλιππο. Μιά άπό-

τομή άπάντησις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— 'Ο διάσημος μουσουργός και πιανίστας Φραντς Λιστ, μολοντί ήταν σινηθώς έξαιρετικά εύγενής και φιλοφρονητικός προς όλους, αντίθετος άπέναντι των έστεμμένων συνήθιζε νά κρατά ή πάντοτε περήφανη στάσι και δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά τούς δείξν πώς θεωρούσε τόν έαυτό του κατώτερό τους. Πολλές φορές μάλιστα όλη του τήν παραξενιά και τήν ιδιοτροπία τήν φύλαγε αποκλειστικά γι' αυτούς. 'Ετσι, όταν ό βασιλεύς της

Ρωσσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος ό Ε' τού πρόσφερε, εις ένδειξιν τού θαυμασμού του, μια θαυμασία διαμαντένια καρφίτσα, ό Ούγγρος συνθέτης τήν πέταξε περιφρονητικά πίσω άπό τήν καρδέλα στην όποια καθόταν.

— 'Επίσης πός τόν Τσάρο Νικόλαο τόν Α' έφέρετο με τέτοια έλλειψη σεβασμού, ώστε οι αλλικοί έτρεμαν όσάκις έτύχανε νά βρεθί ή ά αυτοκράτωρ άντιμέτωπος με τόν καλλιτέχνη, γιαντί έφοβόντο πάντοτε μήπως συμβή κανένα έπεισόδιο.

Τέλος ό Λιστ έφάρθηκε κάποτε στόν βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο - Φίλιππο τόσο άπότομα, ώστε έχασε τό έσοδό με τό ίδιο του τό χέρι τό όνομα τού Λιστ από μέσα.

— 'Ο καλλιτέχνης είχε θυμώσει εκείνη τήν εποχή με τόν Λουδοβίκο - Φίλιππο, γιαντί είχε πάρει πιά νά δινη έπιχορηγήσεις σέ όρισμένους μουσικούς, τούς όποιους βοηθούσε τό δημόσιο. Γι' αυτό τό λόγο, μολοντί είχε παύσει σέ όλες τίς Αύλεις της Εύρώπης, με κανένα τρόπο νά παύει και στην Αύλή τού Λουδοβίκου - Φίλιππου, παρ' όλες τίς έπαινετικές προσκλήσεις.

— 'Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος θυμωσε σέ τέτοιο σημείο από τήν άπάντησή αυτή, ώστε, μόλις γύρισε στό παλάτι, έπληρε τόν κατάλογο των ύποψηφίων γιά τό παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» κ' έβωσε με τό ίδιο του τό χέρι τό όνομα τού Λιστ από μέσα.

— 'Ο καλλιτέχνης είχε θυμώσει εκείνη τήν εποχή με τόν Λουδοβίκο - Φίλιππο, γιαντί είχε πάρει πιά νά δινη έπιχορηγήσεις σέ όρισμένους μουσικούς, τούς όποιους βοηθούσε τό δημόσιο. Γι' αυτό τό λόγο, μολοντί είχε παύσει σέ όλες τίς Αύλεις της Εύρώπης, με κανένα τρόπο νά παύει και στην Αύλή τού Λουδοβίκου - Φίλιππου, παρ' όλες τίς έπαινετικές προσκλήσεις.

— 'Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος θυμωσε σέ τέτοιο σημείο από τήν άπάντησή αυτή, ώστε, μόλις γύρισε στό παλάτι, έπληρε τόν κατάλογο των ύποψηφίων γιά τό παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» κ' έβωσε με τό ίδιο του τό χέρι τό όνομα τού Λιστ από μέσα.

— 'Ο καλλιτέχνης είχε θυμώσει εκείνη τήν εποχή με τόν Λουδοβίκο - Φίλιππο, γιαντί είχε πάρει πιά νά δινη έπιχορηγήσεις σέ όρισμένους μουσικούς, τούς όποιους βοηθούσε τό δημόσιο. Γι' αυτό τό λόγο, μολοντί είχε παύσει σέ όλες τίς Αύλεις της Εύρώπης, με κανένα τρόπο νά παύει και στην Αύλή τού Λουδοβίκου - Φίλιππου, παρ' όλες τίς έπαινετικές προσκλήσεις.

— 'Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος θυμωσε σέ τέτοιο σημείο από τήν άπάντησή αυτή, ώστε, μόλις γύρισε στό παλάτι, έπληρε τόν κατάλογο των ύποψηφίων γιά τό παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» κ' έβωσε με τό ίδιο του τό χέρι τό όνομα τού Λιστ από μέσα.

— 'Ο καλλιτέχνης είχε θυμώσει εκείνη τήν εποχή με τόν Λουδοβίκο - Φίλιππο, γιαντί είχε πάρει πιά νά δινη έπιχορηγήσεις σέ όρισμένους μουσικούς, τούς όποιους βοηθούσε τό δημόσιο. Γι' αυτό τό λόγο, μολοντί είχε παύσει σέ όλες τίς Αύλεις της Εύρώπης, με κανένα τρόπο νά παύει και στην Αύλή τού Λουδοβίκου - Φίλιππου, παρ' όλες τίς έπαινετικές προσκλήσεις.

— 'Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος θυμωσε σέ τέτοιο σημείο από τήν άπάντησή αυτή, ώστε, μόλις γύρισε στό παλάτι, έπληρε τόν κατάλογο των ύποψηφίων γιά τό παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» κ' έβωσε με τό ίδιο του τό χέρι τό όνομα τού Λιστ από μέσα.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τά νύχια και ό χαρακτήρ

— Όσοι έχουν μακρά και λεπτά νύχια, είνε έξαιρετικά εύφάνταστοι, άγαπών τήν ποίηση, τίς όμοιες τέχνες και τήν... τειτελία. Έκείνοι πάλι πού έχουν μακρά και πλατιά νύχια είνε σόφρονες και λογικοί, ενώ όσοι έχουν νύχια πλατιά και κοντά είνε εύερέθιστοι, άπότομοι, έπίμονοι και άγριοίκοι.

Νύχια ζωρά χροματισμένα φανερόνουν ήγεια, άρετή, εύτυχία, θάρρος και φιλελευθερία. Νύχια σκληρά προδίδουν όμω χαρακτήρα. Νύχια καμπυλωτά πάλι προδίδουν ύποκρισία και κακία. Τέλος, νύχια κοντά και κατακόκκινα φανερόνουν άνηθικότητα και βλακεία.

— 'Η πιά άκαθάστη πέλις τού κόσμου

— 'Η πιά άκαθάστη πόλις τού κόσμου είνε τό 'Αμοά, ένας από τούς σημαντικότερους λιμένες της Κίνας, ό όποιος βόσκεται σέ διαρκή έπικοινωνία με τήν Εύρώπη.

Τό 'Αμοά πρδ έκατό χρόνων είχε ένα έκατομμύριο κατοίκους, μά σήμερα ό πληθυσμός του φτάνει μόλις τίς έκατό χιλιάδες.

Τόση είνε ή άκαθαρότα του, ώστε ή γρανίτινες πλάκες με τίς όποιες είχαν πρδ είκοσιπεντατίσις στρώσει τούς δρόμους του, σκεπάστηκαν από παύλ σκόνη άκαθαροών παντός είδους και ούτε φαίνονται πιά καθόλου.

Στό 'Αμοά, όπως και σέ πολλές άλλες Κινέζικες πόλεις, ύπάρχει άγορά, όπου πουλιόνται γάτοι και σκύλοι, τούς όποιους οι κάτοικοι αγοράζουν και τρώνε!

Από τά ζώα αυτά τά άκρικότερα είνε οι μαύροι γάτοι και οι μαύροι σκύλοι, γιαντί οι κάτοικοι τού 'Αμοά πιστεύουν ότι, όποιος τούς τρώει τό καλύτερο, θα έχη, όλόκληρο τό χρόνο, περίφημη ήγεια.

— Με δυό λόγια.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι ήσαν τόσο ζηλιάρηδες, ώστε δέν άφηναν τούς χειρούργους νά βαλαιοάσουν τίς γυναίκες τους παρά πέντε ημέρες μετά τό θάνατό τους, από φόβο μήπως τίς έρωτεύθουν.

— 'Η άγραμματοσύνη ήταν τόση στη Γαλλία, στη Γερμανία και στην Άγγλία κατά τόν 10ον και τόν 11ον αιώνα, ώστε ή άρχές έδιναν χάρι σέ όλους τούς εγκληματίες πού είχαν καταδικασθί σέ θάνατο, άμα αυτοί ήξεραν νά γράφουν!...

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

— Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι Αρσίνδα ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άθανασία της ψυχής, ώστε δανειζόντουσαν μεταξύ τους κομήματα ύπό τόν όρο νά τά έπιστρέψουν στην... άλλη ζωή!

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

1929, ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ

Τὰ γυναικεία ρεκόρ. Τὸ ρεκόρ τῆς καλλονῆς. «Μίς Ούγγαρια» καὶ «μίς Αὐστρία». Ἡ μικροῦλα μαθήτρια, ποὺ ἀνεκρήρυξε πρωταθλήτρια τοῦ ζήρους! 2.000 γράμματα σὲ λεπτό!... Ρεκόρ ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος! Ἀρόμος, ποδήλατα, μοτοσυκλέττες. Ἐνα αὐτοκίνητο ποὺ διανύει 371 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!... Τὰ ρεκόρ τῶν ἀεροπλάνων. Ὁ «Κερὴς Σέπελιν» καὶ τὸ «DO X». Τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ χρόνος ποὺ μᾶς πέρασε πρέπει νὰ νομισθῇ, χωρὶς κανένα διαταγμὴ, χρόνος τῶν ρεκόρ. Σὲ κανένα ἄλλο ἔτος δὲν καταρρίφθηκαν καὶ δὲν ἐπαυθύνθησαν τόσα ρεκόρ, ὅσα κατὰ τὸ διαρροῦσαν 1929! Ρεκόρ ταχύτητας, ἀνταγῆς, ἀθλητισμοῦ, ὡμορφίας κτλ.

Ἀρκεῖ νὰ παραθέσουμε ἕνα κατάλογο τῶν κυριωτέρων—ὄχι ὅλων τῶν ρεκόρ ποὺ ἐπετεύχθησαν κατὰ τὸν περασμένο χρόνο—γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ ἀναγνώστες μᾶς πόσο δικαιολογημένη εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ ἔτους αὐτοῦ ὡς ἔτους τῶν ρεκόρ.

Καὶ ἂς κάνουμε ἀρχὴ ἀπὸ τὰ ρεκόρ ποὺ κατέρριψαν ἡ γυναίκα, ὅπου ἄλλωστε ἀπαιτοῦν οἱ κανόνες τῆς εὐγενείας.

Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὸ ρεκόρ τῆς καλλονῆς στὴν Εὐρώπῃ τὸ ἐπέτυχε κατὰ τὸν περσινὸ διαγωνισμὸν ἡ ὡραία Ούγγαρεσσα δεσποινὶς Ἐλισάβετ Σιμόν, ἡ «Μίς Εὐρώπῃ 1929». Τὸ ρεκόρ τῆς ὡμῆς ἦταν σιγῆς, γιατί, ἐπειδὴ ἡ Μίς Σιμόν δὲν ἐπῆγε στὸν Ἀδελφὸν, ὅπου εἶναι ὁ παγκόσμιος διαγωνισμὸς καλλονῆς, τῆς ἐπῆγε τὴ δόξα ἡ μισοσυμπατριώτισσά της Δίξ Γκολντβαϊντνερ, ἡ «Μίς Αὐστρία», ἡ ὁποία καὶ ἀνεκρήρυξε «Μίς Ὑφήλιος».

Ἐπίσης, στὸν ἀθλητισμὸν ἡ γυναίκα κατέρριψε ἀνεκτὰ ἀπὸ τὰ παγκόσμια ρεκόρ. Ἐτοί, ἡ Ἀγγλίς Ἑλέν Γουίλς κατέρριψε στὸ Οὐάμπλετον τὸ παγκόσμιον ρεκόρ στοὺς ἀγῶνες τοῦ τένις. Ἐπίσης ἡ νεαρὴ Γερμανίς Ἑλένη Μάγιερ ἤλθε πρῶτὴ στὸ σπῆλτ στοὺς διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Ἀμστερδὰμ καὶ κέρδισε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τῆς ξιφασκίας. Ἐδῶ ἂξιει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ νεαρὴ πρωταθλήτρια τοῦ ξιφούς εἶναι μόλις δεκαεὶ ἑτῶν καὶ πηγαίνει ἀκόμα στὸ σχολεῖο!

Μετὰ ἄλλη νεαρὴ φίλαθλος, ἡ δεσποινὶς Σόνια Χέινε ἀπὸ τὴν Νορβηγία, κατέρριψε καὶ αὐτὴ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ παγοδρομίας—γιὰ δευτέρω μάλιστα φορὰ—στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες!

Μετὰ ἄλλη νεαρὴ φίλαθλος, ἡ δεσποινὶς Σόνια Χέινε ἀπὸ τὴν Νορβηγία, κατέρριψε καὶ αὐτὴ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ παγοδρομίας—γιὰ δευτέρω μάλιστα φορὰ—στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες!

Τελυταίν, στὴ σειρά τῶν γυναικείων ρεκόρ ἐρχεται μίς Ἀγγλίς, ὅχι φίλαθλος αὐτῇ, ἀλλ' ἀπλὴ δακτυλογράφος, ἡ μίς Μίσελ, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος στοὺς διεθνεῖς στενοδακτυλογραφικοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔγινον τελευταῖα στὸ Παρίσι καὶ κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ ταχύτητας γραφῆματος στὴ γραφομηχανή, γράφοντας 2000 γράμματα σὲ λεπτό, καὶ, καθ' ὑπαγόρευσιν, 140 λέξεις στὸ λεπτό!...

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ὑστεροῦσαν ἀπὸ τὰς γυναῖκες. Κατέρριψαν καὶ αὐτοί, κατὰ τὸ 1929, ἕνα σωρ ρεκόρ καὶ στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα.

Ἐτοί, ὅπως ἡ Ἑλέν Γουίλς κέρδισε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ στὸ τένις ὡς γυναίκα, ὁ Γάλλος Κωστὸ Ὀνομάσθηκε πρωταθλήτης τοῦ κόσμου στὸ τένις μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ Γερμανὸς Χίρσφελδ πάλι κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ στὴ σφαιροβόλῃ, γιατί ἔριξε τὴ σφαῖρα του σὲ μήκος 16,11 μ. Ἐπίσης ὁ Ἀμερικανὸς Μπόουν ἀνεκρήρυξε κατὰ τοὺς τελευ-

ἐπέτυχε ὁ Ἀγγλὸς Ζέγκραβ. ὁ ἑποῖος στοὺς διεθνεῖς αὐτοκίνητιστικους ἀγῶνες στὴν Φλωρίδα τῆς Ἀμερικής, κατώρθωσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ, τρέχοντας 371 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!...

Καὶ τώρα ἀπὸ τὴν γῆ, ἂς ἰσχυθῶμε στὸν ἀέρα. Κι' ἐκεῖ θὰ συναντήσουμε ρεκόρ καὶ ὅλο ρεκόρ... Ἐτοί, ὁ Ἀγγλὸς ἀεροπόρος Ὀλλίμπας καὶ τὸ ὑδροπλάνο του κατώρθωσε νὰ τρέξῃ 575 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἐπίσης ἔχουμε καὶ τὸ ρεκόρ τοῦ περιήγμου

Τὰ παγκόσμια ρεκόρ τοῦ 1929

ταίους ἀγῶνες πρωταθλήτης τοῦ κόσμου στὸ δρόμο τετρακοσίων μέτρων, τὸν ὁποῖον ἔτρεξε μέσα σὲ 47,6 δευτερόλεπτα.

Ἀκόμα μεγαλύτερα ρεκόρ ἐπέτυχαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ διάφορα τριχοφόρα. Ἐτοί, ὁ Ἰταλὸς Πέτρο Λινάρι κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τοῦ ποδήλατου, διανύοντας 500 μέτρα μέσα σὲ 30,4 δευτερόλεπτα! Ὁ Γερμανὸς, πάλι, Ἐρνεστ Χέινε μὲ τὴν μοτοσυκλέττα του κατέρριψε καὶ αὐτὸς τὸ παγκόσμιον ρεκόρ, γιατί στοὺς τελευταίους ἀγῶνες ἔτρεξε μέσα σὲ μίαν ὥρα 219 χιλιόμετρα. Τὸ δικό του τὸ ρεκόρ ὅμως δὲν εἶναι τίποτε μυστρά σ' ἐκεῖνο ποὺ

ἔτρεξε ὁ Ἀγγλὸς Ζέγκραβ. ὁ ἑποῖος στοὺς διεθνεῖς αὐτοκίνητιστικους ἀγῶνες στὴν Φλωρίδα τῆς Ἀμερικής, κατώρθωσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ, τρέχοντας 371 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!...

Καὶ πρῶτα ἀπὸ τὴν γῆ, ἂς ἰσχυθῶμε στὸν ἀέρα. Κι' ἐκεῖ θὰ συναντήσουμε ρεκόρ καὶ ὅλο ρεκόρ... Ἐτοί, ὁ Ἀγγλὸς ἀεροπόρος Ὀλλίμπας καὶ τὸ ὑδροπλάνο του κατώρθωσε νὰ τρέξῃ 575 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἐπίσης ἔχουμε καὶ τὸ ρεκόρ τοῦ περιήγμου

ἀεροπόρου Μπόρνι, ποὺ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πέταξε πρῶτος ἐπάνω ἀπὸ τὸν Νότιο Πόλο. Ἐχουμε ἀκόμα τὸν «Κόμητὰ Ζέπελιν», τὸ μεγαλύτερο πηδαινοκίνητο τοῦ κόσμου, ποὺ κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ ταχύτητας καὶ ἀντοχῆς καὶ ἔκανε μέσα σὲ εἰκοσι ἡμέρες τὸν γύρο ὅλου τοῦ κόσμου! Καὶ δὲν τελειώσαμε ἀκόμα μὲ τὸν ἀέρα. Οἱ Ἀγγλοὶ ζήλησαν τὸ πρῶτον τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι κατασκεύασαν τὸν «Κόμητὰ Ζέπελιν», κατασκεύασαν καὶ αὐτοὶ δύο πηδαινοκίνητα πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἐπέτελεσαν κανένα κατώ-

ἐπέτυχε ὁ Ἀγγλὸς Ζέγκραβ. ὁ ἑποῖος στοὺς διεθνεῖς αὐτοκίνητιστικους ἀγῶνες στὴν Φλωρίδα τῆς Ἀμερικής, κατώρθωσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ, τρέχοντας 371 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!...

Ἐπίσης οἱ Γερμανοὶ, κατὰ τὸν περασμένο χρόνο, κατασκεύασαν τὸ μεγαλύτερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου, τὸ DO X, τὸ ὁποῖο, στίς 2 Ὀκτωβρίου 1929, πέταξε μὲ τοὺς δώδεκα κινήτρες του καὶ μετέφερε 167 πρόσωπα!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, ἂς ἀναφέρουμε καὶ τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου ποὺ χτίστηκε τὸν περασμένο χρόνο στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἔχει 63 πατώματα καὶ 250 δωμάτια καὶ τὸ Γερμανικὸ ὑπερωκεάνειο «Βρέμ», τὸ ὁποῖο κατέρριψε τὸ ρεκόρ ταχύτητας στὴ διάβασι τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ ταχύτερο πλοῖο τοῦ κόσμου.

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, πολλὴ δικαιοσύνη τὸ 1929 ὀνομάστηκε ἔτος τῶν ρεκόρ.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ

Σ' ἕνα χορὸ στὴν Αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου εἶναι κάποτε λόγος καὶ γιὰ τὴν μεγάλην τελειότητα τῆς Παρισινῆς βιομηχανίας.

Ὁ στρατάρχης Μόλτκε, ὁ ὁποῖος περυσινὸν στὸν χορὸ, ὅταν τὸ ἔκουσε αὐτὸ, ἐερρίκωσε μὴ τρεῖς ἀπὸ τὰ μαλλιά του καὶ εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶναι τόσο θαυμαστοὶ οἱ Παρισίνοι τεχνίτες, μποροῦν νὰ κατασκευάσουν τίποτε μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν τεχνίτη;

— Κόμης στρατάρχα, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Γάλλος πρέσβης Μοριάν, ἂν θέλετε νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ αὐτὴν τὴν τεχνίτη, θὰ πεταχθῶ αὐτοὶ μὲ ἄδεια ὡς τὸ Παρίσι καὶ ὅταν θὰ γυρῶ, ὁῶν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὴν φέρω κατεργασμένη ἀπὸ τοὺς τεχνίτας μᾶς. Ἐλπίζω μάλιστα νὰ μείνετε εὐχαριστήμενοι.

Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ὁ πρεσβευτὴς ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν δὲ ἐπέτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας γύρω, ποσέφερε στὸν στρατάρχα μίαν καρφίτσα λαμυροδέτου ποὺ περιέστανε τὸν αὐτοκρατορικὸ ἀσὺ τῆς Γερμανίας νὰ κρατῇ, στὸ στήθος του, τὴν τεχνίτη τοῦ στρατάρχα. Στὴν ἄκρην τῆς τεχνίτης ὅμως κρεμόντουσαν τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Μόνο ἀπὸ μίαν τεχνίτη κρέμονται!» Ὁ Μόλτκε ἀναγκάστηκε τότε νὰ δηλώσῃ ὅτι οἱ Παρισίνοι τεχνίτες ἦσαν πράγματι πολὺ ἐξυπνοὶ καὶ πρὸ ἑξυπνοὶ οἱ Γάλλοι διπλωμάται.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τῆς φιλίας στὸ αὐτὸ:

— Ἀχ, Λαυρεντία, μὲ μεθάτε... Ἐκείνη τὸν ἐκτύπησε στὰ μάτια καὶ, σφίγγοντάς του τρυφερὰ τὸ χέρι, τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί;... Ἀπαντήστε μου... Ἀναπάντως τὸ ἀρώμα σας...

Τρελλοῦμαι. Καί, καθὼς ὁ Μαρσέλ τὴν ἐσφίγγε περισσότερο ἀπὸ τὴν μέση, τὸν λυγρὸ κορμὶ τῆς χορευτρίδας λυγίστηκε μέσα στὰ χέρια του, ἔτσι ποὺ ν' ἀγγίξῃ λίγο μὲ τὰ χεῖλη του τὴν μπούκλας τῶν μαλλιών της...

Τὸ φλέγοντο αὐτὸ βαστούσε ἀπὸ καιρὸ καὶ ἦταν σχεδὸν ἐπίσημα ἀγνωρισμένο, γιατί ὅλοι πίστευαν πὺ γρήγορα θὰ κατάρχετο σὲ ἀρραβῶνες. Μὰ οἱ πρὸ σκεπτικιστὰ ὄφταναν μ' ἀμφιβολία τοὺς ὡμούς τους καὶ χαμογέλασαν εἰρωνικά, γιατί ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τίποτε ἀκόμα δὲν γινόταν.

Ἐκείνη ἦταν ἕνα ζωντανὸ παστὲλ τοῦ Λανγκρέ, εἶχε τὴν ποὺ κομψὴ Παριζιανικὴ σιλουέττα καὶ τὸ κορμὶ τῆς μοσχοβολοῦσε ἀπ' ὅλες τὶς ὁδοὺς καὶ τὶς ὁμορφίες τῆς ἀνοίσεως. Ἐκεῖνος ἦταν πάλι πολὺ ὡμορφος νέος, τέλειος τύπος ἀνδρός.

Ὅταν τὸ βάλς τελειώσε, τὴν ἐπῆρε καὶ κἀκράνη σ' ἕνα τραπέζι, πῖσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ρυτό, ἐνῶ ὁ ἄλλος προσκεκλημένος τοὺς ἔριχνε τώρα κρυφὰ ζηλότυπος ματιές.

Ἡ Λαυρεντία φαινόταν σκεπτικὴ καὶ βυθισμένη σ' ὄνειροπολήσεις.

— Τί σκέπτεσθε, ἀγαπημένη μου, τὴν ἐρώτησε ὁ Μαρσέλ.

— Τὴν ἀγάπη μᾶς, τοῦ ἀπάντησε ἑκείνη.

Μὰ ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ σῆ ὀλίγη, ὥστε τὴν ἐκπρόσθεσε νὰ μάτος ἀγωνία.

— Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾶτε πιά;

— Ὁ! ἔξερτε ὅτι σᾶς ἀνῆκα ὁ λόκληρη, Μαρσέλ. Δὲν μὲ πιστεύετε.

Καί, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε, ἐπρόσθεσε:

— Τί ἀποδείξει τῆς ἀγάπης μοῖ; θέλετε νὰ σᾶς δώσω;

Ὁ Μαρσέλ ἐδίστασε στὴν ἀρχὴ ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα γρήγορα καὶ σιγᾷ, σὰν νὰ ντρεπόταν γιὰ τὰ λόγια του, τὰ ὁποῖα ὠστόσο τοῦ φλόγιζαν τὰ χεῖλη, φιλώθηκε:

— Νὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσί σας καὶ νὰ μὴν μὲ μὲρα νὰ μὲ δίτε σ' σπῆτι μου. Εἶνε τόσο εὐχολο αὐτό. Κατοικῶ τόσο κοντὰ σὸ σπῆτι τοῦ γωγράφου, ὅπου πηγαίνετε καὶ παίρνετε μαθήματα!... Κανεὶς δὲν θὰ σᾶ ἀντιλήφθῃ... Τί ἔχετε νὰ φοβῆσθε;... Ἐγὼ τόσα πράγματα νὰ σᾶ πῶ...

Ἡ Λαυρεντία ἐκάρωσε γιὰ μὴ στιγμὴ τὰ βλέμματά της στὰ χεῖλιά του.

— Ἀδριό! τοῦ φιλώθηκε ἀπλᾶ.

— Ὁ! ἐθαρίστω! ἀπάντησε ὁ Μαρσέλ, τραυλίζοντας ἀπ' τὴ χαρὰ του καὶ τὴ συγκίνησι.

Τότε ἐκείνη, πνίγοντας ἕνα λυγρὸν ἀνέβαντο ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ στήθους, τῆς, τὸν ἐρώτησε:

— Καὶ σεις, μ' ἀγαπᾶτε;

— Σᾶς λατρεῖω, Λαυρεντία! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος μὲ πάθος.

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Λαυρεντία μπῆκε μέσα σὲ τὸ διαμέρισμά του, ὁ Μαρσέλ προσχώρησε πρὸς αὐτὴν μὲ τὰ χεῖρια ἀνοιγμένα, μὲ τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος στὰ μάτια, μὲ τὰ χεῖλη προσηλωμένα...

— Ἀγαπημένη! Ἀγαπημένη!... μὴ φύγε.

Μὰ ἐκείνη, σταματώντας τὸν μὲ μίαν ἐπιτακτικὴ χειρονομία, ἐκάθισεν ἐν μίᾳ πολυθρόνῃ. Ἐπειτα, χιχιδώντας μὲ ὕψος ἀδιάφορο τὴς μύτες τῶν

Ὁ Μαρσέλ τὰ εἶχε χῆσαι καὶ στέκονταν σὰν ἀποσβολωμένος.

— Ἦμουν βεβαία ὅτι δὲν θὰ μὴν τὸ ἐλέγχατε, συνέχισε ἡ Λαυρεντία, καὶ γι' αὐτὸ ἀνέβδαια πάντοτε τὴ στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποία θὰ βρισκόμαστε μόνοι, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο... Ἀχ! αὐτὴ ἡ φράσις, ποὺ ὁρὸ χρόνια τώρα τὴν ἐλπιζα... ποὺ τὴν ἐπαναλάμβανα κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῶ... κάθε πρωτὶ ὅταν ἐγυπόσα... Αὐτὴ ἡ φράσις ἀποτελοῦσε ὁ λόκληρη τὴ ζωὴ μου... Καὶ ὅμως ἀλλοίμονο! δὲν τὴν ἄκουσα... Ἀλλοίμονο! τὸ ἔφερα καὶ ἀπὸ πρὶν πῶς δὲν θὰ τὴν ἄκουσα...

— Λαυρεντία!...

— Ἐτοί, ἀλλοίμονο, συνέχισε ἡ νέα μὲ πίκρα, εἶνε σήμερα ἡ κοινωγία... Τὸ χρέμα πρέπει νὰ παντρεύεται τὸ χρέμα. Ἡ οἰκονομία σας θὰ μὲ δεχθῇ σὰν μίαν παρσίακη... Ὁ πατέρας σας ἔως νὰ θυμῶνε μὲ τὸ χρέμα σας... Κι' ἐτοί, ὁ ἴδιος ἀργότερα, ὅταν ἡ πρώτη φλόγα θὰ σᾶς περνοῦσε, θὰ μπορούσατε νὰ μὲ κατηγορήσετε γιὰ τὴν στωγία μου... Μήν τὸ ἀρενίσθε!... Μήν τὸ ἀρενίσθε αὐτό!... Ἀχ, Μαρσέλ, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ καὶ ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ, γι' αὐτὸ σᾶς μιλάω ἔτσι!...

— Λαυρεντία!...

— Μ' ἀγαπᾶτε καὶ σεις, τὸ ξέρω! Μὰ ἡ θυσία, ἡ θυσία ποὺ πρηνέστες εἰναι ἡμεῖς, δὲν ἐπέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκείνη σας... Ἀκούστε, Μαρσέλ, περμένα—ὦ! δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὸ μαρτύρι τῆς μάταιης ἐλπίδας μου—ὅτι θὰ μὴν λέγατε νὰ γίνω γυναίκα σας, περμένα αὐτὴ τὴ θυσία ἀπὸ σας... Τὸ μὴν ποὺ δὲν μὴν τὸ εἶπατε, καὶ νὰ μὴν τὸ πῆτε, θ' ἀντῆθῃ... Ὅθ' ἀνὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ θυσία στὴν ἀγάπη μᾶς, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐκύνετε σεις... Τὸ περμένο μᾶς χωρίζε: καὶ δὲν κάνε κανεὶς νὰ βαδίζῃ ἐναντίον τῆς μοῖρας του... Γιατί ἀγίνουμε σήμερα εὐτυχισμένοι, στὸ μέλλον θὰ δυστυχίσουμε... Αὐτὰ εἶνε νὰ σὺν πῶ, Μαρσέλ...

Τότε ἐκεῖνος ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια της:

— Λαυρεντία, ἀγαπημένη μου!

Λαυρεντία, τῆς εἶπε ἱκετικῶς. Μὴ μιλάτε ἔτσι... Ναι, εἶν' ἀληθές, ἦμουν ἕνας ὄλιος καὶ ἕνας ἐνοχιστὴς, γιατί ἕνας θεαυρὸς σὰν καὶ σένα ἔβλεπε περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ πλοῦτα τοῦ κόσμου... Συγγνώμην...

— Συγγνώμην!... Νὰ πῶ στὰ πόδια σας καὶ σᾶς ἱκετεύω: Γίνετε σύζυγός μου!

— Ὁ! ἀπάντησε ἐκείνη ἀποσπαστικά. Εἶνε πολὺ ἀργά... Ἐπῆρε ἕνα δισταγμὸς σου γιὰ νὰ πετάξῃ γιὰ πάντα τὸν αἰὸν ἀπὸ καὶ τοῦ ἔφε, στὸ ἀπᾶντιδοποίητο...

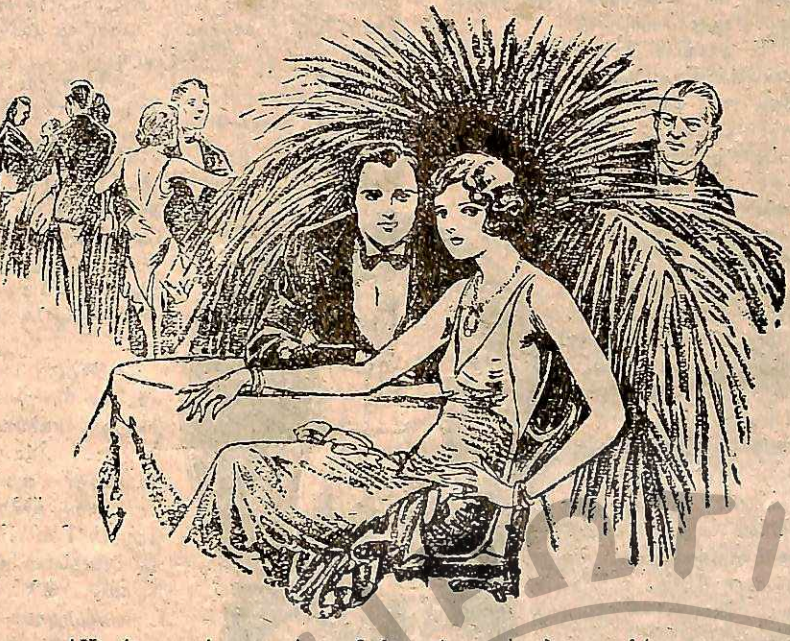
Χαίρε! Δὲν θὰ ἐναῖδωθῃς πιά...

Ἐκείνη ἡ φωνὴ ἐκτεταμένη εἶναι τὴν ῥοδὴ τῆς ἀγάπης ποὺ ὑπῆρξε νὰ τὰ μωρὶστὴ κανεῖ, μὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κοψῇ.

Καί, ξεφυγοντας σιγά-σιγά ἀπὸ τὰ χεῖριά του, βγῆκε ἔξω.

Ἐκείνος ἀσπαστήθηκε σὲ μίαν πολυθρόνα ἀπολύχοντας ἀπελπισμένοι, γιατί εἶχε ἀρῆσει τὴν εὐτυχία του νὰ τοῦ πετάξῃ ἔτσι, καὶ ἐπαναλαμβάνοντας μὲ στοὺς λυγμούς του τὰ λόγια ποὺ συντηρᾷ τὴν καρδιά:

Τὸ ἀρώμα τῶν ρόδων!... Τὸ ἀρώμα τῶν ρόδων τῆς ἀγάπης!...

Ἡ Λαυρεντία φαινόταν βυθισμένη σ' ὄνειροπολήσεις...

καρπινίων της μὲ τὴν ἀκρὴ τῆς ποδωφῆς ὀμπρέλλας της, τὸν ἐρώτησε:

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ ἐπὶ τράχηλά σου ἔχετε νὰ μὴν πῆτε;

Τότε ἐκεῖνος ἀκούμπησε στὸ γαστρίον τῆς πολυθρόνας της καὶ, αὐτὸς τοῦ αὐτοῦ, ἔριξε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τους, βρισκοντας τὰ λίγο μάλιστα ποῖα ἦσαν καὶ εἶδατε ποῖα ἦσαν εὐχολο νὰ εἰσχωρήσετε στὸν κόσμο στὸν ὁποῖον εὐχνοῦσθε...

Ἐπῆρε ἔτσι ὡς ἐμένα καὶ τὸ στᾶν, μὲ τὰ βλέφαρα χαμηλωμένα, καὶ, ὅταν ἐτελειώσε, τὸν ἐρώτησε:

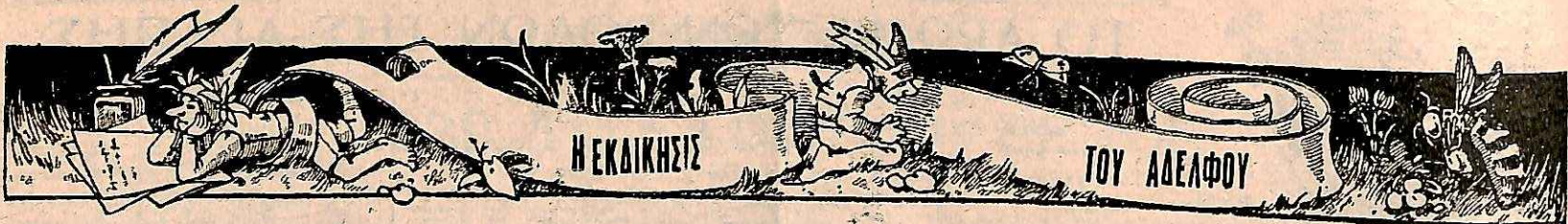
— Αὐτὸ ἦταν ὅλο;

Καί, ἐπειδὴ ὁ νέος ἐσώπανε, σὴν ὤθησε, γλωσσίζοντας ἔξω:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μὴν παντρεύεσθε, γιατί δὲν ἔχω περιουσία. Ἡ ζωὴ ποὺ κάνουμε καὶ ποὺ εἶναι ὅμοια μὲ τὴ δική σας φαινομενικῶς, ὁ φεῖσται στὴν κοινωγία θὰ σᾶς πατάξῃ...

Μὰ ὅταν πᾶν ἀπὸ αὐτὰ, ὅλα θὰ τελευτήσουν... Δὲν θὰ μείνῃ ἀρώμα τῶν ρόδων τῆς ἀγάπης!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όταν οι Άγγλοι κατέλαβαν για πρώτη φορά μερικές αποικίες στη Βόρεια Αμερική, άρχισαν να φέρωνται με μεγάλη σκληρότητα προς τους κατοίκους, πράγμα που ανάγκασε πολλούς απ' αυτούς να επαναστατήσουν.

Μόλις έδωθε το σύνθημα της εξέγερσης, ένας απ' τους πρώτους που στάθηκεσαν υπό τη σημαία της ανεξαρτησίας ήταν και ο Γουλιέλμος Μάξερ, άνθρωπος μέχρι φαντασιούφιλος και γενναίος όσο λίγοι συμπατριώτες του.

Ο Μάξερ, ο οποίος από παιδί ήταν θαλασσινός, εξώπιζε μερικά έλαφρα σκάφη και μ' αυτά προσέφερε σπουδαίους υπηρεσίες στην πατρίδα του. Η φήμη των κατορθωμάτων του είχε διαδοθεί παντού και σε λίγο το όνομά του είχε γίνει θαυμαστό.

Μια νύχτα, καθώς ο Μάξερ αποβιβαζόταν σε κάποια άκτι, βύσπερα από μια επιτυχή θαλασσινή επιχείρησι, είδε έξω να φτάνει βιαστικά κάποιος συμπατριώτης του, ο οποίος τον επλησίασε και του έδωσε ένα γράμμα.

Από πού έρχεσαι; αυτή τη φορά, τον ρώτησε άνησυχος ο Γουλιέλμος.

Από το χωριό μας, το Κούν του άπηντας εκείνος.

Τί νέα μας φέρνεις από εκεί;

Οι Άγγλοι μπήκαν στο χωριό με δόλο κι' έσφαξαν τους περισσότερους κατοίκους. Μονάχα λίγες γυναίκες απέμειναν ζωντανές, αλλά κι' αυτές υπέστησαν άτιμους χειρισμούς απ' το θάνατο.

Ποιός σου έδωσε αυτό το γράμμα;

Η αδελφή σου, η οποία απ' σένα μονάχα έλπιζει να της πάρει εκδίκηση για την ντροπή της απ' τον Έρνέστο, τον άρχηγό του στρατού...

Καλά! φώναξε ο Γουλιέλμος με μανία κι' έτριξε τα δόντια του με λύσσα.

Κι' αφήνοντας το σύντροφό του, έτρεξε στο καράβι του, φόρεσε ρούχα φάρ, έπειτα βγήκε έξω και τράβηξε για το χωριό του, αποφασισμένος να τιμωρήσει με κάθε τρόπο τον ατιμωτή καταστροφής.

Στο δρόμο έμαθε ότι ο Έρνέστος, ο Άγγλος στρατηγός, αφού έληλάτησε τα περίχωρα, είχε αποσυρθεί σε μια από τις πόλεις που είχε κτισθεί τελευταία. Ο Γουλιέλμος, διψώντας εκδίκηση, ακολουθώντας τα ίχνη του και σε λίγο βρισκόταν μέσα στην ίδια πόλη.

Ο στρατηγός ξεκινούσαν εκεί από τους λόφους του πολέμου κοντά στη γυναίκα του, που την άγαπούσε με αληθινό πάθος, ενώ ο Γουλιέλμος τον παρακολουθούσε άθρησκα και παρασκεύαζε την εκδίκησή του.

Επί τέλους μια νύχτα είδε το στρατηγό να βγαίνει μόνος από το σπίτι κι' η καρδιά του χτύπησε δυνατά απ' τη χαρά.

Η εύχη μου εισακούσθηκε απ' το Θεό, φίλτρος. Τώρα παιδί τον κρατώ στα χέρια μου και δεν θα μπορέσει να μου ξεφύγει!...

Ο στρατηγός, αφού έριξε μια ματιά στο σκοτεινό και συννεφιασμένο ουρανό, τυλίχτηκε καλά στο μανδύκα του και διευθύνθηκε προς το λιμάνι.

Η θάλασσα φαινόταν πολύ εξαγριωμένη, αλλά αυτός έπρεπε να περάσει με κάθε τρόπο στο αντίκρουτο νησί, όπου τον έκαλούσαν επείγουσες υπηρεσιακές υποθέσεις.

Η παραλία ήταν έρημη, γιατί η τρικυμία είχε διασκορπίσει τους φάρδες και τους ναυτικούς, των δ' ουδ' ένα.

Αδυσπέραστο και ζοφερό σκοτάδι περικύλωνε το στρατηγό και χίλιες σκέψεις βούιζαν μέσα στο κεφάλι του. Έργονόμος στην παραλία ζητώντας να τον κανένα βαρκάρη, αλλά είχε χάσει κάθε ελπίδα, γιατί ποιος να δέν έφαινόταν ανώρινη ψυχή. Έξαφνα άκουσε πίσω του μια βραχνή φωνή που του έλεγε:

— Αν θέλετε να πάτε στο αντίκρουτο νησί, αγκαλιάζοντάς με, θα σας μεταφέρω έχω μέσα σε μισή ώρα...

Ο στρατηγός γύρισε τότε ξαφνιασμένος κι' είδε έναν άγνωστο άντρα που ήταν ντυμένος σαν ναυτικός. Τό κεφάλι του και ένα μέρος του προσώπου του σκεπάζονταν από ένα μεγάλο ύψωμα, από τη ζώνη του κροτίδα ένα μικρό μαχαίρι κι' ένα πέλεκυ, τα χειρακτηριστικά του όπλα δεν τον έδειχναν για άνθρωπο του λαού.

— Αν το κάνεις αυτό, θα πάρεις για τον κόπο σου τρία δολάρια, το υπόσχεσε με ικανοποίηση ο στρατηγός. Πού είναι η βάρκα σου;

— Νά την, έδω ένε! είπε ο Γουλιέλμος κόβοντας τ' ακοινί μιας βάρκας και καλώντας την Έρνέστο να μπει.

(Επεισόδιο του Άγγλοαμερικανικού πολέμου)

— Μήπως υπάρχει κανένας κίνδυνος; ρώτησε ο στρατηγός.

— Ποιός ξέρει... αποκρίθηκε ο βαρκάρης χαμογελώντας ειρωνικά.

Ωστόσο, ο στρατηγός μπήκε μέσα και βύσπερα από λίγες στιγμές η βάρκα είχε αποκρυφθεί άσχετα απ' την παραλία, γιατί ο Γουλιέλμος κωπηλατούσε με πολλή επιδεξιότητα.

Οι συμπατριώτες που φοβούνταν υπερβολικά τις τρικυμίες, είπαν σε λίγο ο στρατηγός μ'ήν έρχοντας άλλο προχειρότερο να πη.

— Όσοι δέν έχουν τη συνείδησή τους καθαρή, καλά θα κάνουν να μη ριχνόμουνε μέσα στις φορτσούλες, απάντησε ο βαρκάρης, γιατί το χρώς ποτέ δέν μένει ανεξέλεγκτο...

— Τί σχέσι έχουν αυτά που λές με τα λόγια τα δικά μου; τον διέκοψε ο στρατηγός, ταράχμενος απ' το μυστηριώδες και άσχημο ύφος του συνομιλητού του.

— Θέλετε να σας τα εξηγήσω; τον έκοψε καλότερα; του είπε ο βαρκάρης που δέν ήταν άλλος από το Γουλιέλμο. Άκουστε με λοιπόν, αλλά προηγουμένως θα μοι υποσχεθήτε ότι θα μ' αφήσετε να τελειώσω, χωρίς να με διακόψετε.

Και, λέγοντας αυτά, έριξε ένα βλέμμα τρομερό στον Έρνέστο, που καθόταν στο πίσω μέρος της βάρκας και κύτταζε άρηχμένα τη θάλασσα.

— Καλά, σε άκούω, του απάντησε ο στρατηγός, παίζοντας ήρως με το κεντήμα του έφους του.

Η βάρκα τώρα άπαιχε σχεδόν μισό μίλι από την παραλία. Οι δυο άνθρωποι άποταξαν για μια στιγμή στα μάτια ο ένας τον άλλον, ο Άγγλος, ήσυχος και σοβαρός, ο Αμερικανός ειρωνικός και απειλητικός.

— Νά τί συμβαίνει, είπα ο βαρκάρης βύσπερα από μια στιγμή σιωπής. Λίγον καιρό μετά την κατάληψη των αποικιών από τον Άγγλικό στρατό, κάποιος άνωτερος αξιωματικός εύγενοχ καταγωγής, ο οποίος συνόδευε

τον άρχιστράτηγο στην έκστρατεια, άγάνησε σε κάποιο μέρος μια φτωχή κοπέλλα.

Η κόρη όμως τον άποστρεφόμεν, επειδή ήταν έθνος της πατρίδας της. Άλλα μια δυσκολία, ή όποια καθιστούσε άντελώς άδύνατη τη σύμμιξη ένωσι τους, ήταν και το γεγονός ότι ο άξιωματικός αυτός ήταν παντρεμένος. Έκείνος όμως, παρ' όλα αυτά, είχε βάλει πείσμα να την κατακτήσει για να χροτάσει τον κτηνώδη του πόθο.

Ο πόλεμος εξακολουθούσε στο μεταξύ με μεγάλη όρμη, αυτός όμως, παρ' τις άλλεπαλλήλες άτυχίες του στρατού του, δέν άφινε ποτέ το έγκληματικό σχέδιό του, το όποιο ήτοσε διαρκώς εύκαιρία να πραγματοποιηθεί.

Κάποτε λοιπόν που έστάλη με τριτάτο προς άναγνώριση του έχθρικού έδάφους, όταν έληλάτησε στην πατρίδα της νέας, έπειθή κατά πού έτους εκείνου, το έλεηλάτησε και έτσι έξεπλήρωσε τη μυστηρή έπιθυμία του...

— Αυτά που λές δέν είναι και τόσο παράξενα σε καιρό πολέμου, του έειπε ο Έρνέστος. Έγώ ο ίδιος στη Νεάπολη...

— Μα μού υποσχεθήκατε πως θα μ' άκούσατε ως το τέλος, τον διέκοψε ο βαρκάρης. Η νέα όμως που άτιμάρτηκε από τον άξιωματικό είχε έναν γενναίο καρδο άδελφό, που πολλές φορές είχε ταπεινώσει τη σημαία της Άγγλίας, έναν άδελφό που ο μόνος ίκκος της ζωής του ήταν ή έξόντωση των τυράννων της πατρίδας του. Φαντάζεστε λοιπόν πόσο μεγάλο λωτο το μίσος του ανθρώπου αυτού έπαιτα από την άχαρητήρησση διαγωγή του διαθορόμενης της άδελφής του. Ο Θεός όμως δέν θέλησε ν' άφήσει άτιμάρητο το έγκλημα και ένήγγισε ώστε ο κακούργος να πέσει μια μέρα στα χέρια του άδελφού, ο οποίος διαρκώς καρδοκούσε εύκαιρία...

— Άκούγοντας αυτά τα λόγια, ο στρατηγός έφερε έθελος το χέρι στο έλπί, έτοιμος να σηκωθεί όρθος, ή ο βαρκάρης αφήνοντας τα κουπί και, σταυρώνοντας τα χέρια του, έριξε ένα πόρνο βλέμμα έναντίον του και την έκανε να σταθή άκίνητος.

— Έμειναν άσχετα λεπτά σ' αυτή τη στάση, διατηρώντας μια σιγή τρομακτική. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη και τα σύννεφα στροβιλιζόνταν να κρύβουν τη φοβική σκηνή που έπρόκειτο να διαδραματισθεί σε λίγο.

— Λοιπόν, όπως σας έλεγα, φώναξε ο Γουλιέλμος, ή νέα εκείνη είχε έναν άδελφό, του όποιου το πέλεκυ πολλές φορές έάρθηκε σε άμυνα Άγγλική. Όταν εκείνος έμαθε την

ντροπή της άδελφής του, άψήφησε κάθε κίνδυνο που τον άπειλούσε και πήγε στην ίδια πόλη όπου έμενε ο κακούργος. Παραφύλαξε άρκετές βραδιές και τέλος μια σκοτεινή και συννεφιασμένη νύχτα, σαν την άποφινή, κατόρθωσε να τον παρασύρει στη μέση της θάλασσας...

Ο στρατηγός, τρέμοντας απ' το φόβο του, τράβηξε κατάχλωμος το έλφος του για να υπερασπιστεί τη ζωή του.

— Τρέμε, άνθρωπε, την εκδίκησή μου! φώναζε τότε δυνατά ο Γουλιέλμος.

— Θα ίδουμε ποιός απ' τους δυο θα μετανιώσει, αποκρίθηκε ο Έρνέστος όρμώντας άπάνω στο Γουλιέλμο με το σπαθί του γυμνό.

Έκείνος όμως άπέφυγε το χτύπημα, γιατί άπλωσε μπροστά του ένα χοντρό ψαρόδικο παντόφλι. Άλλ' ή φόρα του Έρνέστου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, επειδή το χέρι του δέν εύριχκε την αντίσταση που περιμένα, έχασε την ίσορροπία του κι' έγειρε άπάνω στις σανίδες της βάρκας.

Ένω έτοιμαζόταν να ένασκηλωθή, ο Γουλιέλμος τον άπιασε με το δεξί χέρι απ' το λαιμό, τον έσπριζε δυνατά, τον έριξε κάτω και τούθωσε με τ' άλλο μια τεσσάρων τόσο δυνατή, ώστε ή βάρκα κόνταψε να βυθιστεί μέσ' στο νερό.

Μιά πάλη τρομακτική άρχισε τότε μεταξύ των δυο άνδρων, αλλά οι λίγοι ο Άγγλος, πληγωμένος βαρεία, έπεσε κάτω άναίσθητος.

— Συγχώρεσέ με, είπα ο πληγωμένος με άδύνατη φωνή.

— Κι' ή ίδια ή μάνα μου νάβγαίνει απ' τον τάφο και να με παρακαλούσε σένα, και πάλι δέν θα σε συγχωρούσα, του απάντησε με λύσσα ο Γουλιέλμος.

Έβγαλε τότε απ' την τσέπη του το γράμμα της άδελφής του, το έχωσε στο στόμα του στρατηγού, ο όποιος είχε ξεψυχήσει πια και αφού το έκοψε το κεφάλι, πέταξε το κομμάτι του στη θάλασσα.

— Έλάτερα από μια ώρα ένας άνδρας ντυμένος ναυικά σταμάτησε στην πόρτα ενός σπιτιού και ζήτησε τη χήρα του στρατηγού Έρνέστου Κίντον.

— Δώστε άμέσως στα χέρια της χήρας αυτό το πολύτιμο δέμα, είπα στην υπηρέτρια που παρουσιάστηκε και την ίδια στιγμή εξαφανίστηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Σε λίγο απ' το δωμάτιο της χήρας άκούστηκε μια τρομακτική κραυγή κι' οι υπηρέτες που έτρεφαν τρομαγμένοι, είδαν με φόβη κάτω στο πάτωμα ένα κομμένο κεφάλι, απ' το όποιο άκούα έσταξαν αίματα...

Μια λεηλασία στρατιωτικού ταμείου από τους ίδιους τους στρατιώτες που το φύλαγαν, πρωτοφανής στα στρατιωτικά χρονικά, έγινε πρόσφατα, έπειδή το χέρι του δέν εύριχκε την ίσορροπία του κι' έγειρε άπάνω στις σανίδες της βάρκας.

Ένω έτοιμαζόταν να ένασκηλωθή, ο Γουλιέλμος τον άπιασε με το δεξί χέρι απ' το λαιμό, τον έσπριζε δυνατά, τον έριξε κάτω και τούθωσε με τ' άλλο μια τεσσάρων τόσο δυνατή, ώστε ή βάρκα κόνταψε να βυθιστεί μέσ' στο νερό.

Γι' αυτό το λόγο, στους πρόποδες του λόφου αυτού, οι δυστυχήσμενοι στρατιώτες έγκατέλειψαν όλα όσα τους δυσκόλευαν στη φυγή τους: Άμαξες με πληγωμένους και με τοσοδής κανόνια και πυρομαχικά, πολυάριθμα τρόπαια που είχαν κυριεύσει οι Γάλλοι στην Μόσχα, τα σερόβισια των σπονταγών και των άλλων άνωθεν άξιωματιών, καθώς και ένα άνυπολόγιστο πλήθος από άλλα άτιμάρηνα κτήνη, τα όποια είχαν λαφυραγωγηθεί από τις άδύνατες πόλεις της Ρωσίας και έσσαν να τους κατά την υποχώρησι, τα έφτην όλα εκεί για να υπορέσουν ν' άβουδών εύκολότερα την φοβή εκείνων άνηθροο.

Μόνο το ταμείο του Γενικού Έπιτελείου έπρεπε να πάσουν με κάθε τρόπο να σώσουν, γιατί ο Ναπολέων έινε δώσε: σχετικές ύποσχετάτες διαταγές.

Μολοντί όμως τα άμέλια τα όποια μετέφεραν τα βαρέα κτήνη τα ναυικά γουα νομισμάτα ήταν άσχετα ή έπαιναν ήταν έκαυμένα, άν τούτους ή υπηρέτες καθίστατο σνεδόν έδύνατος. Οι όδηγοι και οι άξιωματικοί που είχαν αναλάβει τη μετφορά του ταμείου, βόσκονταν σε φοβή άνηθροο και έβλεπαν ότι κατά πάσαν πιθανότητα κι' αυτοί οι ίδιοι και τα νομίσματα θα έμεναν εκεί και θα έπεσαν στα γόνα των Κοζάκων.

Μέσ' στην άνηθροο τους έπεσε ή ποράσιση να ήποτασθούν σ' ένα κλαμμένα μάτια, της είπα:

— Μην κλαίς, άδελφοέλα μου! Η άχλωση σου πληρώθηκε με το αίμα... Ο Άγγλος που σου κατάσχεσε την πτωή άναπαύεται τώρα στα βάθρα της θάλασσας και μαζί μ' αυτόν χόθηκε κι' ή άνηθροο της άτυχίας σου...

στην παραδεχθή ο ταγματάρχης που ήταν επί κεφαλής της πυροβολαρχίας. Αυτός άνήθησε άπολύτως να παραδώσει τα όπλα του, χωρίς να τον διατάξει ο δικός του ο στατηγός και δέν υπέχωρσε ούτε καν όταν ο στρατηγός του έδήλωσε πως ήταν διαγλωσμένος του άυτοκράτορος και τον ήπείλησε πως, αν χάνονταν τα χρομάτα, θα ήταν αυτός υπεύθυνος για την άπώλειά τους. Ο ταγματάρχης ήταν άμετάπειστος και, χωρίς να δώσει προσοχή, ούτε στις παρακλήσεις, ούτε στις άπειλές, μπήκε πάλι επί κεφαλής των στρατιωτών του και τους διέταξε να προχωρήσουν.

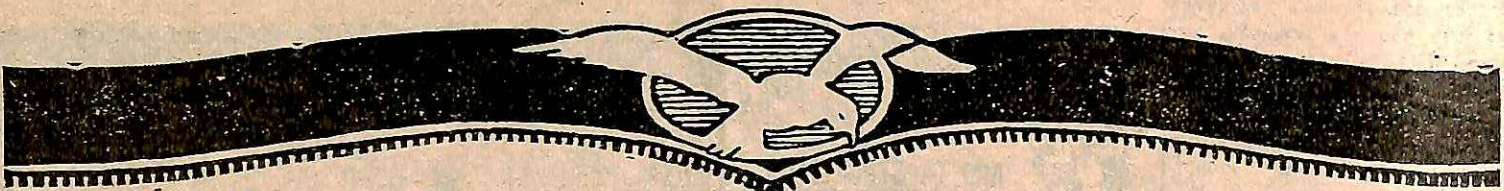
Μά την στιγμή αυτή άκοιθώς άκούστηκε έξω μια σωνή που σκόρπισε τον πανικό σ' όλους.

— Οι Κοζάκοι! Οι Κοζάκοι!... Πανικόβλητοι οι στρατιώτες ζήτησαν την σωτηρία τους στην φυγή και άρχισαν να τρέχουν, χωρίς να βλέπουν ούτε υποστά τους, ούτε πίσω τους. Οι τελευταίοι όμως απ' αυτούς, αντί να φύγουν, περιστοίγισαν το έγκαταλειμένο ταμείο και, επειδή δέν φαινόταν πούθενά ούτε σιά Κοζάκους, άρχισαν να πόληλατούν. Μέσα σε λίγα λεπτά έσπασαν τις κλειδωνίες και έπειτα άρχισαν να γεμίζουν τις τσέπες τους και τα ρούχα τους με τα χρομάτα, των όποιων την φύλαξη τους είχαν έμπιστευθεί!...

Γνωρίζω το χιονισμένο έδαφος ήταν σκεπασμένο με χροα νομισμάτα, τα όποια προσείλκωναν όσους και περισσέστερους στρατιώτες, όσπου στη τέλος δέν έμεινε ούτε πεντάσα υψά ούτε κασάτες. Τότε όμως εκείνοι που έσπασαν τελευταίοι και δέν ευχέθηκαν σνεδόν είποτε, έμειναν τα κτήνη του, και άνοιξαν να ντροπώσουν τους συντόρους των πτηνών που έμεναν με χροαφι, σε έτοιμο στη τέλος, έσπασαν ποσχηματικά οι Κοζάκοι και έτεματίσαν την άποστολή αυτή σκηνή, άίχμαλωτίζοντας τους δλους.

Ο Ναπολέων, όταν το έμαθε αυτό, διέταξε να του υποβληθεί σχετικώς λεπτομερώς έθδεση για την λαφυραγωγία αυτή του ταμείου του Γενικού Έπιτελείου από τους ίδιους τους στρατιώτες του. Όταν όμως την έδιδε, ο θούος του ήταν τόσο μεγάλος, ώστε, ποσοτα με φθόση στο τέλος, έσπασε το έγγραφον σε χίλια κομμάτια.

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμούνται προς 3 δραχ. έκαστον.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΥΝΗΓΙ

Η ΙΕΡΑΚΟΘΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Πώς έγινε γνωστή η ιερακοθηρία στην Ευρώπη. Ένα προνόμιο των βασιλέων και των μεγιστάνων. Το σώμα των ιερακοθηρών. Μιά περιεργη τελετή στα ανάκτορα. Αμειψία ξυλοκόπημα ιερακοθηρών και αλλικιών. Ο Πρωτοεραρχάριος και οι Γερακάρηδες του Βυζαντίου. Οι ανώτεροι κληρικοί και τα γεράκια τους. Τα δώρα των ιπποτών της Γερουσαλίου. Συγγράμματα για την ιερακοθηρία κλπ. κλπ.

Μιά από τις ωραιότερες και αξιοκρατικότερες διασκέδασεις των ευγενών του μεσαιώνος ήταν και το κυνήγι των γερακιών, το κυνήγι δηλαδή που γινόταν με τη βοήθεια γερακιών ή και άλλων αρπακτικών πτηνών, τα οποία ήμερωναν, διαπαιρούσαν σε κλουδιά και τα μάθαιναν να κυνηγάνε, ψηλά στον αέρα. Άλλα πουλιά, μικρά και μεγάλα.

Το έθιμο αυτό, το οποίο εξέλιπε μαζί με τους ποιητικούς εκείνους χρόνους, έχει την αρχή του σε πολύ παλαιότερη εποχή. Ο Διοσκουρίδης και ο Αλκιανός αναφέρουν ότι οι αρχαίοι Θράκες και οι νομαδικοί λαοί της Σικελίας χρησιμοποιούσαν συχνά τα γεράκια στα κυνήγια τους. Το κυνήγι των γερακιών το αγασπούσαν επίσης και οι Τάσσοι, οι οποίοι, μετά την κατάληψη της Κίνας, το έκαναν γνωστό και στους Κινέζους. Γι' αυτό στις εικόνες των αρχαίων Κινέζων μεγιστάνων, που διασώθηκαν ως την εποχή μας, τους βλέπουμε να κρατούν στα χέρια τους γεράκια.

Το κυνήγι των γερακιών φαίνεται ότι ήταν εντελώς άγνωστο στους Έλληνες και τους Ρωμαίους της αρχαιότητας, καθώς και στους Αιγυπτίους, οι οποίοι το γεράκι το θεωρούσαν ιερό πτηνό. Οι Έλληνες όμως, καθώς αποδεικνύεται από τα διασωθέντα έγγραφα τους, δεν άγνοούσαν το είδος αυτό του κυνηγιού.

Οι Γαλάται χρησιμοποιούσαν κι αυτοί τα γεράκια στο κυνήγι, είχαν μάλιστα κι έναν αλυστήρατο νόμο, δια του οποίου κατεδικάζετο σε βαρύ χρηματικό πρόστιμο, όποιος έλθεσε γυναικείο γεράκι. Ο Σιδώνιος ο Καπριναίος, έχωμιζοντας κάποιον Γαλάτη, ονομαζόμενο Βέντιο, αναφέρει ότι ήταν ικανότατος δαμαστής σκύλων, αλλικιών και γερακιών.

Από την Ασία, η συνήθεια της ιερακοθηρίας απλώθηκε κατόπιν μαζί με τα στίφη των βαρβαρικών επιδρομών και στην Ευρώπη. Στην Ιταλία μάλιστα είχε προλάβει τόσο επισημοποιηθεί, ώστε οι βασιλείς των Λομβαρδών δεν επέτρεπαν στους υπηκόους των να κυνηγούν με γεράκια, κρατώντας αποκλειστικά για τον εαυτό τους το προνόμιο αυτό. Κάτι ανάλογο έκανε και ο Καρλομάγνος, ο οποίος είχε απαγορεύσει διά νόμου την ιερακοθηρία στους δούλους.

Η χώρα όμως, στην οποία το κυνήγι των γερακιών απέσπεσε την προσφιλέστερη διασκέδαση των ευγενών, ήταν η Γαλλία. Οι περισσότεροι Γάλλοι βασιλείς του μεσαιώνος υπήρ-

ξαν φανατικοί φίλοι της ιερακοθηρίας. Ο Κάρολος ΙΣΤ΄ μάλιστα ώργωνωσε και ειδικό Σώμα, στον αρχηγό του οποίου έδωσε τον επίτιμο τίτλο του «μεγάλου ιερακοθήρα». Ο μέγας ιερακοθήρας έθεωρείτο ως ένας από τους πρώτους μεγιστάνες του Κράτους, το δε αξίωμα του διατηρήθη μέχρι των αρχών του 18ου αιώνα, οπότε καταργήθηκε.

Σύμφωνα με τη μαρτυρία ενός ιστορικού, ο μέγας ιερακοθήρας έπαιρνε κάθε χρόνο μισό 4.000 φλωρίνια και είχε υπό την άμεση επίβλεψη του ως κυνηγούς πενήντα ευγενείς, οι οποίοι εμίσθοντο τον κι' αυτό με 500—600 φράγκα ο καθένας. Όπως αυτόν όμως, επίσης υπήρχαν και οι βοηθοί των κυνηγών οι οποίοι είχαν επίσης ετήσιο μισθό, αλλά πολύ λιγότερο φυσικά.

Ο μέγας ιερακοθήρας είχε το δικαίωμα να κυνηγεί μαζί με τους υπ' αυτόν ευγενείς σε οποιονδήποτε μέρος της Γαλλίας ήθελε. Χρησιμοποιώντας τριακόσια περίπου γεράκια, που τα διατηρούσε γι' αυτό το σκοπό, απαγορευόταν δε αυστηρά στους πολίτες να εμπιστεύονται γεράκια, αν δεν είχαν άδεια σχετικά από τον αρχηγό του Σώματος των ιερακοθηρών.

Το Σεπτέμβριο κάθε έτους, και μάλιστα την ημέρα του Σαββατού, στα βασιλικά ανάκτορα της Γαλλίας νινόταν μια πολύ περιεργη όσο και γραφική τελετή, την οποία μας περιγράφει ένας ιστορικός της εποχής:

«Από το μήνα Μάιο, λέγει ο εν λόγω ιστορικός, οι ιερακοθήρες απέσπροντο από την Αύλη του βασιλέως, επειδή απαγορευόταν το κυνήγι εκείνη την εποχή λόγω της ωστοκίας των πουλιών. Η αναχώρησής των όμως δεν έγινε κανονικά, γιατί, πριν φύγουν, οι αλλικίοι ντυμένοι κα-

ταράσινες στολές, οργάνωνσαν εναντίον τους και τους χτυπούσαν αλύπητα, με μακροζυγίδια ραβδιά. Την ημέρα του Σαββατού όμως, οι ιερακοθήρες έπαιρναν την εκδίκησή τους. Έμπαιναν εν πομπή και παρατάζε: μέσα στην αίθουσα του θρόνου, όπου καθόταν ο βασιλεύς και τότε ο μέγας ιερακοθήρας μαζί με δόκλιηρη την ακολουθία του, οργάνωνσαν ασυγκράτητοι εναντίον των αλλικιών και τους έδεναν με πρωτοφανή αγριότητα!...

Η περιεργη αυτή τελετή καταργήθηκε ύστερα από κάμποσον καιρό, γιατί τα ξυλοκόπηματα έπαιρναν κάποτε σοβαρές διαστάσεις και κατέληγαν σ' αληθινές αμμιτρες μάχες.

Το αξίωμα του ιερακοθήρα υπήρχε και στις άλλες Αύλεις της Ευρώπης και δι-νούνταν μόνο σ' εξαιρετικά πρόσωπα των χρόνων. Επίσης ένας από τους ανωτέρους τι-λοόχους της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ή-ταν ο «Πρωτοεραρχάριος», που είχε υπό τας δια-ποίαν του τους «γερακάρηδες», των οποίων το όνομα διασώθη μέχρι των ημερών μας ως οικογενειακό επώ-

ρακιών, τα οποία χρησιμοποιούσαν στα κυνήγια τους. Έκτος όμως των ευγενών, και η ύπαιθρος πυργοδεσποίνες θεωρούσαν την ιερακοθηρία ως μια από τις ωραιότερες διασκέδασεις. Γι' αυτό ειδικά λεγαν ομορφα γεράκια, τα οποία έπεριποιούντο με μοναδική φροντίδα, και όταν έβγαζαν απ' το σπίτι, τα βαστούσαν με καμάρια στο χέρι τους, όπως γίνεται σήμερα με τα σκυλάκια της μόδας.

Τόση μάλιστα ήταν η μόδα των γερακιών τον μεσαίωνα, ώστε και πολλοί επίσκοποι, άρχιερα, έβγαζαν έξω κρατώντας στα χέρια τους γεράκια, τα οποία μόλις έμπαιναν στην εκκλησία, τα απέδιδαν σε μια γωνία του ιερού. Αναφέρεται μάλιστα ότι ο Όθωναυροφύλαξ της εκκλησίας του Έβρου—ένα από τα ανώτερα εκκλησιαστικά αξιώματα της εποχής εκείνης—είχε πάρει από τον Πάπα το πρό-νόμιο να λειτουργεί βαστώντας στο χέρι το γεράκι!...

Επίσης οι άρχιερα, κατά τις μεγάλες παρο-δοσιακές και τελετές, με τόνα χέρι βα-σταύσαν το ξίφος των, με το άλλο κρατούσαν το γεράκι τους!...

Η προσφορά γερακιών έθεωρείτο ως το λαμπρότερο δώρο που μπορούσε να κάνει κανείς σ' έναν ευγενή. Πο-λύ συχνά όμως, δούκες και μαρκήσιοι στέλναν κάθε χρόνο γεράκια στο βα-σιλέα της Γαλλίας, ο οποίος τους αν-ταπέδιδε την τιμή με άλλα δώρα με-γάλης αξίας. Οι συγγράφεις του με-σαιώνος περιγράφουν με τόση φαν-ταστική χρομάτα τις τελετές που έλάμβαναν χώρον στα ανάκτορα σ' αλλικιών, κάθε φορά που έφταναν οι βασιλικά διάφορα αποστολές γερακιών εκ μέρους ξένων μεγιστάνων. Περι-έχονταν μάλιστα στην ιστορία ως τα δώδεκα γεράκια που στέλνανται στο δώρο κάθε χρόνο στο βασιλέα της Γαλλίας οι ιππότες του τάγματος του Αγίου Ιωάννου της Ιερουσαλίου, ανήκονταν μιας παλαιάς ευγενούς οικογένειας που ονομαζόταν Καρόλο Β'. Πριν από αυτούς τον Καρόλο Β', πουλιά αυτά τα διέλεξαν μεταξύ των καλύτερων και τα απέστειλαν σ' έναν ιππότη του τάγματος, εκ μέρους έπαιρνε ως φιλοδώρημα εκ μέρους του Γάλλου μονάρχη τρεις χιλιάδες λίρες και τα έδωδα της επιστροφής.

Επίσης και οι Γερμανοί αυτοκρά-τορες αναπόρριαν εξαιρετικά την ιερα-κοθηρία. Ο Φρειδερίκος Α' μάλιστα γύμναζε μόνος του τα γεράκια του, χρησιμοποιώντας στα κυνήγια του, όπως ο Φρειδερίκος ο Β' έφημιζε τον καλύτερο ιερακοθήρα της εποχής του και δεν αποκρίνονταν πο-τέ από τ' άγαπημένα του γεράκια.

Επίσης και οι Γερμανοί αυτοκρά-τορες αναπόρριαν εξαιρετικά την ιερα-κοθηρία. Ο Φρειδερίκος Α' μάλιστα γύμναζε μόνος του τα γεράκια του, χρησιμοποιώντας στα κυνήγια του, όπως ο Φρειδερίκος ο Β' έφημιζε τον καλύτερο ιερακοθήρα της εποχής του και δεν αποκρίνονταν πο-τέ από τ' άγαπημένα του γεράκια.

Ακόμα και στους πολέμους τάπαρ-νε κοντά του και μόλις του δινόταν η παραμικρή ευκαιρία, έβγαζε μαζί τους να κυνηγήσει. Μερικοί άλλοι αυ-τοκράτορες πάλι, άπάνω στη σφαγί-δα τους και στα νομίσματα του Κρά-τους έσκαλίζαν, κατά προτίμησιν, ένα γεράκι.

Και οι Άγγλοσάξωνες είχαν σε πολύ μεγάλη εκτίμησι την ιερακοθηρία. Όταν ο βασιλεύς της Άγγλίας Έδουάρδος έταξείδαφε στη Γαλλία, μεταξύ των άλλων επήρε μαζί του και τριάντα ιερακοθήρες μαζί με τα γεράκια τους.

Όταν δε ο περίφημος κοντςταυ-λος της Γαλλίας Άννας Μονταρρεν-σώ έπήγε κάποτε στην Άγγλία με έ-κτακτη αποστολή, κατά τη θριαμβευ-τική είσοδό του στο Λονδίνο, συνο-δευόταν από είκοσιέξη Γάλλους με-γιστάνες, οι οποίοι βαστούσαν σ' χέρια τους γεράκια στολισμένα μ' χρυσά περιδέσμια.

Για τον Έρσικο Η' λέγεται ότ-τόσο πολύ λυπήθηκε από το θάνα-τόν ένος ευνούμενου του γερακιού, ώστε επί πολλές ήμερες διέκοψε κάθε συ-ναγαγή με τους ύπουλους του και αΐγα κλειστή απαντηόντος στα δι-κατοκλήματα του, η δεχόμενος κανένα Κάποιος Άγγλος συγγραφέας τοι μεσαιώνος αναφέρει ότι ο άριστο-κόταπτης Άγγλίας αναλόγως του βαθμού της ευγενείας των, είχαν τ' δικαίωμα να χρησιμοποιούν διάφορα είδη γερακιών. Έτσι οι βασιλείς έ χρησιμοποιούσαν τον γυποίερακα, τον άλλως λεγόμενο κίκο, οι πρίγκιπες τον κυσίος έσοακα και διάφορα άλ-λεια γερακιών, κατά σειράν οι βα-ρώνοι, οι ιππότες, ή κυρίες, οι έρεϊς και οι νέοι.

Έκείνοι όμως οι οποίοι ποσέδη-σαν άφάνταστη πολυτέλεια στην ιερακοθηρία, όμοια της οποίας ούτε ο νεϊρεύθησαν οι ευγενείς Γάλλοι, ήσαν οι μεγιστάνες της Ανατολής και ή-δious οι Μωαμεθανοί. Λέγεται ότι ο Βαγιαζήτ διατηρούσε δόκλιηρη Σά-μα από επτά χιλιάδες ιερακοθήρες και ότι κάποιος άλλος Χαλίφης έστό-λιζε τα γεράκια του με περιδέσμια κα-τωμένα από χρυσάφι και πολυτίμου λίθους.

Η διάδοσις του κυνηγιού των γερακιών ήταν τόσο μεγάλη και είχε τόση λαμπρότητα κατά το μεσαίωνα, ώστε δεν ποέπει να άποσφ κανείς γι' αυτό λόγο ή πειογραφη της ιερακο-θηρίας άποτελούσε ένα από τα προ-σφιλέστερα θέματα των μυθιστοριο-γράφων και των ποιητών εκείνης της εποχής.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας μάλιστα Κάρολος Θ' έγραψε σχετικά δόκ-λιηρο βιβλίο με τον τίτλο «Το βα-σιλικό κυνήγι» και ο αυτοκράτορας της Γερμανίας Φρειδερίκος ο Β' έ-γραψε ειδική πραγματεία περί ιερακοθηρίας, τυπωθείσα στη Λειψία στα 1788.

Έλος, και αυτός ακόμη ο Δάντης, σε πολλά μέρη της «Θείας Κωμω-δίας» του κάνει λόγο για την ιερακοθηρία και για τα γεράκια, τα ό-ποια τον ύποδοθησαν σε επιτυχέστα-τες παρομοιώσεις...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣΟΥΦ

Στα παλιά χρόνια ζούσε στο Ί-σαφνα, ενώ είχαν περάσει τα μεσα-σαχάν ένας πλούσιος έμπορος χα-λιών ονομαζόμενος Γιουσούφ, ο ό-ποιος, ενώ ήταν γεμάτος ύβεια και πλούτη, δεν έκανε άλλο παρά να παραπονιέται για την τύχη του.

Μιά βραδυά, ενώ έκανε την προ-ευχή του, όπως πάντα, και ζητούσε 'πό το Θεά να πραγματοποιήσει, ους όθους του, φανερώθηκε άξαφνα μπροστά του κάποιος γέρος με σεβά-σμα όνι κι' άσπρη γενειάδα.

—Στ' όνομα του Θεού και του Προφήτη, ποιος είσαι εσύ; τον ρώ-τησε τρομαγμένος ο έμπορος.

—Εγώ είμαι ο άγγελος που πραγ-ιατοποιώ τις επιθυμίες των ανθρώ-πων, του άποκρίθηκε ο γέρος. Ποιες είναι ή δικές σου;

—Είνε τόσες πολ-λές, είπες ο Γιου-σούφ, που, αν σ' ό-ις άπαριθμούσα, δεν θά τέλειωνα ούτε το πρωί.

—Ο φρόνιμος άνθρωπος μονάχα ναν πόθο έχει, ά-κάντησε ο άγγελος. Οσάτσο ζήτησέμου κάτι που να το επι-θυμείς περισσότερο υπό τ' άλλα κι' ε-γώ θά εκπληρώσω την εύχ ή σου.

Ο έμπορος συλλογίστηκε. Ξανα-συλλογίστηκε, αλλά ή επιθυμία του έ-ρχόταντες όλες μαζί στο μυαλό και δεν τόν άφιναν ν' άποφασίστ.

—Και όμως, του είπες χαμογε-λώντας ο άγγελος, ένα μονάχα σου λείπει για να συμπληρωθ ή εύχ ή σου.

—Ποιό είν' αυτό; ρώτησε άνοπ-μονα ο άλλος.

—Αυτό δεν έπιτρέπεται να σου πω έγώ... Πρέπει να το βρής μοναχός σου.

—Καλά. Τότε λοιπόν θέλω ήτι-μου λείπει για να συμπληρωθ ή εύ-τυχ ή μου.

—Εγώ περίμενα ν' άκούσω κα-μιά άνοησία, του είπες ο άγγελος, αλλά έσύ, καθώς βλέπω, μού αΐλη-τες γνωστικά. Πήγαινε τώρα να κοιμηθ ής ήσυχα και, πόνιν λαλήση ο πετει-νός, ο πόθος σου θά ή-κκληρωθ ή.

Και, μόλις είπες αυ-τά τα λόγια, ο άγγε-λος έγινε άφαντος.

Ο Γιουσούφ τότε έ-πεσε άμέσως να κοι-μηθ ή, άλλ' ή άνοη-μονησία να δ ή τί θά του χάριζε ο άγγελος, έδιωχνε τον ύπνο από τα βλέφαρά του. Έ-

ξάφνα, ενώ είχαν περάσει τα μεσα-σαχάν ένας πλούσιος έμπορος χα-λιών ονομαζόμενος Γιουσούφ, ο ό-ποιος, ενώ ήταν γεμάτος ύβεια και πλούτη, δεν έκανε άλλο παρά να παραπονιέται για την τύχη του.

Μιά βραδυά, ενώ έκανε την προ-ευχή του, όπως πάντα, και ζητούσε 'πό το Θεά να πραγματοποιήσει, ους όθους του, φανερώθηκε άξαφνα μπροστά του κάποιος γέρος με σεβά-σμα όνι κι' άσπρη γενειάδα.

—Στ' όνομα του Θεού και του Προφήτη, ποιος είσαι εσύ; τον ρώ-τησε τρομαγμένος ο έμπορος.

—Εγώ είμαι ο άγγελος που πραγ-ιατοποιώ τις επιθυμίες των ανθρώ-πων, του άποκρίθηκε ο γέρος. Ποιες είναι ή δικές σου;

—Είνε τόσες πολ-λές, είπες ο Γιου-σούφ, που, αν σ' ό-ις άπαριθμούσα, δεν θά τέλειωνα ούτε το πρωί.

—Ο φρόνιμος άνθρωπος μονάχα ναν πόθο έχει, ά-κάντησε ο άγγελος. Οσάτσο ζήτησέμου κάτι που να το επι-θυμείς περισσότερο υπό τ' άλλα κι' ε-γώ θά εκπληρώσω την εύχ ή σου.

Ο έμπορος συλλογίστηκε. Ξανα-συλλογίστηκε, αλλά ή επιθυμία του έ-ρχόταντες όλες μαζί στο μυαλό και δεν τόν άφιναν ν' άποφασίστ.

—Και όμως, του είπες χαμογε-λώντας ο άγγελος, ένα μονάχα σου λείπει για να συμπληρωθ ή εύ-τυχ ή σου.

—Ποιό είν' αυτό; ρώτησε άνοπ-μονα ο άλλος.

—Αυτό δεν έπιτρέπεται να σου πω έγώ... Πρέπει να το βρής μοναχός σου.

—Καλά. Τότε λοιπόν θέλω ήτι-μου λείπει για να συμπληρωθ ή εύ-τυχ ή μου.

—Εγώ περίμενα ν' άκούσω κα-μιά άνοησία, του είπες ο άγγελος, αλλά έσύ, καθώς βλέπω, μού αΐλη-τες γνωστικά. Πήγαινε τώρα να κοιμηθ ής ήσυχα και, πόνιν λαλήση ο πετει-νός, ο πόθος σου θά ή-κκληρωθ ή.

Και, μόλις είπες αυ-τά τα λόγια, ο άγγε-λος έγινε άφαντος.

Ο Γιουσούφ τότε έ-πεσε άμέσως να κοι-μηθ ή, άλλ' ή άνοη-μονησία να δ ή τί θά του χάριζε ο άγγελος, έδιωχνε τον ύπνο από τα βλέφαρά του. Έ-

Το μάγουλο του πρίζεταν κι' ή δ-ρα του φαινόταν σαν δόκλιηρος αϊώ-νας. Στριφογυρνούσε από δώ κι' από κεί στο κρεβάτι του, αλλά πουθενά δεν έβρισκε άνακούφιση.

Πήδησε τότε άπάνω σαν δαιμονι-σμένος κι' άρχισε να γυρίζει μέσα στην κάμαρά του έξαλλος, με το πρό-σωπο φλογισμένο και τις τρίχες της κεφαλής του σηκωμένες.

Σε μιά στιγμή του φάνηκε πως ά-κουσε κάποιον θρόνδο από το διπα-λό δωμάτιο, αλλά έστρελλαμένος άπ' τον πόνο του δον-τιού καθώς ήταν δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτόν.

Σε λίγο όμως, κουρασμένος, πιά από τους άδιάκο-πους γύρους, θυμή-νηκαν τον κρότο που είχε άκούσει προτή-τερα και διεύθυν-θηκε στο γειτονικό δωμάτιο, όπου βρέ-θηκε μπροστά στο φότερώτερο θέαμα την εύχ ή σου.

Τότε ο Γιουσούφ άρχισε να τραβά-τά μάλλιστα του και να φωνάζει μ' ά-πελπισία:

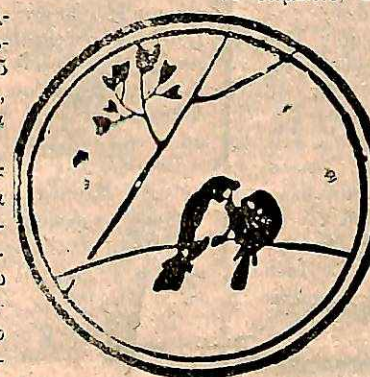
—Και έξαφνα θυμήθηκε τότε το γέρο που του είχε παρουσιάστ πριν πείση να κοιμηθ ή και φώναζε:

—Ω κακή δαιμονία, μοχθηρό πνεύμα της Κολάσεως! Μού έστειλες επίτηδες τον πονόδοντο για να μού αρπάξουν οι κλέφτες τους θησαυρούς! Μουόν γερός και πλούσιος και τώρα είμαι άφροστος και φτωχός... Ά-πόσσο εύτυχισμένος ήμουν ως τα χέρες...

—Η επιθυμία σου έγινε, τέκνον μου, του είπες τότε ο γέρος που φανε-ρώθηκε πάλι μπροστά του.

—Αυτό ήταν το καλό που μού έλαχε και ποδ' άποσφ έλαχες να μού δώσης! φώναζε γεμάτος όργη ο Γιου-σούφ.

—Να, παιδί μου, άπάντησε ο άγγελος. Ήσουν ήερος και πλούσιος, κανένας πό-νος δεν βασάνει το σώμα σου και κα-μιά φροντίδα δεν τυραννεί σου.

Τον πόνο του δον-τιού καθώς ήταν δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτόν.

Σε λίγο όμως, κουρασμένος, πιά από τους άδιάκο-πους γύρους, θυμή-νηκαν τον κρότο που είχε άκούσει προτή-τερα και διεύθυν-θηκε στο γειτονικό δωμάτιο, όπου βρέ-θηκε μπροστά στο φότερώτερο θέαμα την εύχ ή σου.

Τότε ο Γιουσούφ άρχισε να τραβά-τά μάλλιστα του και να φωνάζει μ' ά-πελπισία:

—Και έξαφνα θυμήθηκε τότε το γέρο που του είχε παρουσιάστ πριν πείση να κοιμηθ ή και φώναζε:

—Ω κακή δαιμονία, μοχθηρό πνεύμα της Κολάσεως! Μού έστειλες επίτηδες τον πονόδοντο για να μού αρπάξουν οι κλέφτες τους θησαυρούς! Μουόν γερός και πλούσιος και τώρα είμαι άφροστος και φτωχός... Ά-πόσσο εύτυχισμένος ήμουν ως τα χέρες...

—Η επιθυμία σου έγινε, τέκνον μου, του είπες τότε ο γέρος που φανε-ρώθηκε πάλι μπροστά του.

—Αυτό ήταν το καλό που μού έλαχε και ποδ' άποσφ έλαχες να μού δώσης! φώναζε γεμάτος όργη ο Γιου-σούφ.

—Να, παιδί μου, άπάντησε ο άγγελος. Ήσουν ήερος και πλούσιος, κανένας πό-νος δεν βασάνει το σώμα σου και κα-μιά φροντίδα δεν τυραννεί σου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΑΘΝΟΣ

Κατά τους πανάρχαιους χρόνους, βασιλέας της Αρκαδίας ήταν ο Λυ-κάων, ο γυιος του Πελασγού και της Μελοβοίας. Ο Λυκάων ήταν ένας από τους καλύτερους νομοθέτες του καιρού του, αλλά δεν έφτανε μονάχα αυτό για να τον κάνει άγαπητό στο λαό του.

Ο λαός του τον έμισούσε υπερβο-λικά, γιατί φερνόταν σε όλους με ά-φάνταστη σκληρότητα και άπανθρω-πία και γι' αυτό ο Ζεύς, ο όποιος, παρακολουθούσε πά πάντα από τον ύψηλό θρόνο του, είχε άποφασίσει να τον τιμωρήσει για τις άδικίες του.

Όταν μάλιστα έμαθε ότι ο Λυκάων έθυσίαζε ανθρώπους αντί ζώων, συγ-κάλεσε τους θεούς σε συμβούλιο και τους άνακοίνωσε ότι άνα πραγμα-ποιούσε άμέσως την άπόφασή του.

Οι θεοί έπικύρωσαν χωρίς αντίρ-ρηση τη γνώμη του και ο Ζεύς, παί-ροντας ανθρώπινη μορφή, κατέβηκε από τον Όλυμπο στη γή ρά να ιδή μόνος του τις πράξεις του σκληρού βασιλέα.

Μιά νύχτα λοιπόν παρουσιάστηκε έξαφνα στην Αρκαδία και ο λαός, ο όποιος, αντίληφθηκε άμέσως ποιος ή-ταν ο ένος, τον ύποδέχτηκε με με-γαλοπρεπείς θυσίες. Ο Ζεύς διεύθυν-θηκε τότε προς το παλάτι και ζήτησε από το βασιλέα φιλοξενία.

Ο Λυκάων άναγκάστηκε να τον φιλοξενήσει. Μα την ίδια νύχτα θέ-λησε να τον δολοφονήσει. Μόλις έμυς-έμπηκε στο δωμάτιο του έένου, το βρήκε άδειαν κι' έτσι το σχέδιό του δεν έπραγματοποιήθη.

Την άλλη μέρα πάλι, στο γεύμα που προσέφερε στο Δία, παρέδωσε και μαγειρεμένο κρέας ανθρώπων. Τότε ο Ζεύς τον καταράστηκε και μ' ένα κεραυνό του μετέβαλε σε στάχτη το παλάτι, μεταμορφώνοντας συγχρόνως τον Λυκάωνα σε λύκο.

Από τότε ο σκληρός βασιλέας, με-ταμορφωμένος σε λύκο, γυρίζει μόνος τον στα βουνά και στα λαγκάδια, ά-ποφραίνοντας πάντα τις άναμμένες φωτιές, γιατί θυμάται την καταστρο-φή του παλατιού του.

~~~~~

σε το μυαλό σου. Ένα μονάχα σου έλειπε κι' αυτό ήταν ότι δεν άνα-γνώριζες την εύτυχ ή σου. Τώρα ό-μως το άπόσφ ης κι' αυτό.

Κι' ενώ έλεγε αυτά ο γέρος, έφερε το χέρι του στο μάγουλο του Γιου-σούφ κι' άμέσως ο πονόδοντος στα-μάτησε.

—Τα χεράκια μου όμως, ήτι-μου, οι θησαυροί μου, ποδ' έί-νε; έσκαψε ο έμπορος με άγωνία.

—Σύρε έξω στην αύλη και θα τα βρής, καθώς έφραγε στο σκοτάδι. γλίστρησε κι' έπεσε μέσα στο παγά-ι μαζί μ' όλους τους θησαυρούς σου. Βγάλε τα χεράκια σου από το νερό, κι' αν βρής τον κλέφτη ζωντανό, πα-ράσωέ τον στον Καθ ή τον δι-κάστη.

Ο γέρος, άφού είπες αυτά τα λό-για, γίνηκε άφαντος και την ίδια στιγμή άκούστηκε το λάλημα του πτείνου.

Τον πόνο του δον-τιού καθώς ήταν δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτόν.

Σε λίγο όμως, κουρασμένος, πιά από τους άδιάκο-πους γύρους, θυμή-νηκαν τον κρότο που είχε άκούσει προτή-τερα και διεύθυν-θηκε στο γειτονικό δωμάτιο, όπου βρέ-θηκε μπροστά στο φότερώτερο θέαμα την εύχ ή σου.

Τότε ο Γιουσούφ άρχισε να τραβά-τά μάλλιστα του και να φωνάζει μ' ά-πελπισία:

—Και έξαφνα θυμήθηκε τότε το γέρο που του είχε παρουσιάστ πριν πείση να κοιμηθ ή και φώναζε:

—Ω κακή δαιμονία, μοχθηρό πνεύμα της Κολάσεως! Μού έστειλες επίτηδες τον πονόδοντο για να μού αρπάξουν οι κλέφτες τους θησαυρούς! Μουόν γερός και πλούσιος και τώρα είμαι άφροστος και φτωχός... Ά-πόσσο εύτυχισμένος ήμουν ως τα χέρες...

—Η επιθυμία σου έγινε, τέκνον μου, του είπες τότε ο γέρος που φανε-ρώθηκε πάλι μπροστά του.

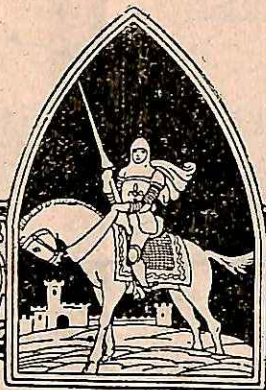
—Αυτό ήταν το καλό που μού έλαχε και ποδ' άποσφ έλαχες να μού δώσης! φώναζε γεμάτος όργη ο Γιου-σούφ.

—Να, παιδί μου, άπάντησε ο άγγελος. Ήσουν ήερος και πλούσιος, κανένας πό-νος δεν βασάνει το σώμα σου και κα-μιά φροντίδα δεν τυραννεί σου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΕΛΕΝΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΝΗΣ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Η συνέχεια των περιπετειών του Γιαγιά. Η Κάιρα και ο Αχμέτ. Μία τραγωδία στο Σεράγι. Ο Γιαγιάς και οι μεγάλοι δούκες της Ευρώπης. Η αποστολή του παπα-Μοσχέτη. Ένας βλάκας Σουλτάνος και τα κατώματά του. Ο Χάνης της Κριμαίας, ο Γιαγιάς και το κινούμενο τραπεζάκι. Στη Δαλματία. Ο θάνατος του περιπλανώμενου διαδόχου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'. Συνεχίζουμε τις περιπέτειες του περιπλανώμενου Διαδόχου του Τουρκικού θρόνου Γιαγιά.

Στά χρόνια εκείνα, 1608, η Αύλη της Κωνσταντινούπολης εταράσσονταν από μια στάσι των Γεντισάρων. Και η στάσις αυτή είχε περίεργη αφορμή. Την είχαν υποκινήσει ή ραδιουργίες μιας άμορφης γυναίκας, καθώς διηγείται ο Ιταλός Βίκτωρ Κατονάδης. Η γυναίκα αυτή στην αρχή ήταν σκλάβαι, Έβραία, Κάιρα τ' όνομά της. Σιγά-σιγά όμως υπεδούλωσε τόσο το λογικό και τις αισθήσεις του Σουλτάνου 'Αχμέτ, ώστε ήθελε να την κάνει νόμιμη γυναίκα του. Ο Μέγας Βεζύρης με φρίκη συλλογιζόταν έναν τέτοιο γάμο. Και ο αρχηγός των Γεντισάρων Δερβίς Πασάς είχε στο στρατό του, αν η επίβουλη αυτή Έβραία γίνε Χασεκή - Σουλτάνα, θα καταστραφούν όλοι τους!

Εξεγείρονται λοιπόν οι Γεντισάραι, πολιορκούν το Σεράγι και απαιτούν την κεφαλή της Κάιρας.

— Θάνατος! Θάνατος στην Έβραία! φωνάζει το εξαγριωμένο και ένοπλο πλήθος.

Ο 'Αχμέτ, βλέποντας ότι κινδύνευε και η δική του ζωή, παραδίνει την είνουμένη του στους Γεντισάρους, οι οποίοι την κατακομιματίζουν με τα γιαταγάνια τους!

Ο 'Αχμέτ δεν άργησε να μάθει ότι αίτιος της εξεγέρσεως αυτής ήταν ο Δερβίς Πασάς και ζητούσε ευκαιρία κατάλληλη να εκδικηθεί... Στο μεταξύ, ο πιστός του Γιαγιά ευνούχος Χασάν φτάνει στην Κωνσταντινούπολη πρώτος, πηγαίνει στον αρχηγό των Γεντισάρων — που ήταν άλλοτε στην υπηρεσία της 'Ελένης Κομνηνής — και λέγεται σε μυστική συνεννόηση μαζί του, πως ν' ανατρέψουν τον 'Αχμέτ και ν' ανακηρύξουν Σουλτάνο τον Γιαγιά. Ο Δερβίς Πασάς, βλέποντας να κρέμεται επάνω από το κεφάλι του, σαν Δαμόκλειος σπάθη, η όργη του Σουλτάνου, υποσχέθηκε στο Χασάν να τον βοηθήσει. Τον παροτρύνει, εν πρώτοις, να φέρη άμεσα στην Κωνσταντινούπολη το Γιαγιά, και ο Χασάν τρέχει να εκπέσει τη συμβολή του.

Επειτα από λίγες μέρες, ο Γιαγιάς και ο Χασάν, μια νύχτα, πήγαν στην Κωνσταντινούπολη και κατέλυσαν, άγνοησάν, σ' ένα φτωχικό σπίτι, κιν-

τά στη λεγόμενη «Πόρτα του Φαναριού». Εκεί τους επισκέφθηκε ο Δερβίς Πασάς. Ανεγνώρισε άμεσα το γυίο της 'Ελένης Κομνηνής και του Μωχάμετ και συγκινημένος τον αγκάλιασε, τον έφίλησε και του υποσχέθηκε ότι και τη ζωή του θα θυσιάσει για να τον ανεβάσει στο θρόνο!

Αυτά έλεγε τότε ο Δερβίς Πασάς, δυστυχώς όμως η φιλαργυρία του τα έματαιωσε όλα. Και ιδού πως: Κατά διαταγή του, ένας Έβραιος εργολάβος σπιτιών, του είχε χτίσει ένα μέγαρο. Ο Δερβίς Πασάς, δρύνοντας πολλά στον Έβραίο και μη θέλοντας να πληρώσει, έσκέφθηκε να τον εξολοθρεύσει. Μία μέρα, λοιπόν, του ζήτησε τους λογαριασμούς του. Ο 'Ιουδαίος τους έφερε. Ο Τούρκος ξαρώνει τα φρούδια και λέει:

— Ο λογαριασμός είναι φουσκωμένος!

— Ο 'Ιουδαίος εκατάλαβε ότι το κεφάλι του κινδύνευε και άπαντά στον πανίσχυρο αρχηγό των Γεντισάρων άποφθεγματικά:

— Ο δούλος σου και όλη η περιουσία του είναι πάντοτε στη διάθεσή σου... Ποτέ δεν έσκέφθηκα να σάς ζητήσω τίποτε. Αν έφερα τους λογαριασμούς, το έκανα υπακούοντας σε διαταγή της 'Εξουότητός σας, ο γενναίωτάτε Πα-σά!

Ευχαριστημένος από την άπάντησή αυτή ο Πασάς, άρρησε ελεύθερο τον Έβραίο, ο οποίος ήταν επιδέξιως άφοβος. Η εκδίκησης όμως έβραζε μέσα στην 'Ισραηλιτική ψυχή του. Και νύ τί έσορίσθη:

Το νέο μέγαρο του Δερβίς Πασά ή-

ταν κοντά στο Παλάτι του Σουλτάνου 'Αχμέτ. Βάζει λοιπόν ο Έβραίος εργάτης της έμποσιότητος του και σκάβουν μυστική ύπνομο μεταξεί των μεγάρων, ώστε να υποτεθεί ότι ο Δερβίς Πασάς επιβουλεύεται τη ζωή του Σουλτάνου και σκοπεύει να μπάση διά της ύπνομομ συνομότης και νά τον λολοφονήσει...

Μόλις ετελείωσε την ύπνομο αυτή η εκδικητικός Έβραίος πήγε στον Αρχηγό και του κατάγγειλε την ύπνομο. Και ο Σουλτάνος, μόλις το έμαθε, στέλνει και προσκαλεί τον Δερβίς Πασά. Ο αρχηγός των Γεντισάρων έτιγχε άνυποπτος στο Σεράγι...

Μόλις τον βλέπει ο 'Αχμέτ, τραβά ρευνασμένος το σπαθί.

— Προδότη! Παληόσκυλο! του φωνάζει, ζής ακόμη!

Ο Δερβίς Πασάς εταράχθη, αλλά δεν έχασε το θάρρος του. Ένόμισε ότι άνεκαλύφθη η συνωμοσία του με τον Γιαγιά και ώρμησε κατά του Σουλτάνου, για να προστάση και τον σκοτώσει αυτός. Δεν έπρόλαβε όμως, γιατί έπεσαν επάνω του οι σωματοφύλακες του Σουλτάνου και τον έπνιξαν. Και επειδή το κεφάλι του Δερβίς έσάλευε ακόμη, ο ίδιος ο Σουλτάνος του τήκοψε με μια σπαθιά!

Ο σύγχρονος 'Οθωμανός ιστοριογράφος 'Ισάκ γράφει:

«Η κεφαλή του Δερβίς Πασά εκνήλωση φρικώδης, ως η κεφαλή της Μεδούσης (Ρεσσούλ Κρυούλ) εις τα πόδια του άστερόεντος σιδερού της Μεγαλειότητος!».

Τυχερό ήταν για τον Γιαγιά ότι ο αρχηγός των Γεντισάρων εξεπύλησε χωρίς να προσφέρη λέξη, κι έτσι δεν άνεκαλύφθη η συνωμοσία. Οι Γεντισάραι δεν ετόλμησαν να ξεγερωθούν. Και ο Γιαγιάς, μόλις έμαθε τη φοβερή τραγωδία, εγκατέλειψε την Κωνσταντινούπολη και, συνοδευόμενος από τον Χασάν, έπηγε στα βουνά της Στάρας Πλανίνας, στο παλιό του λημέρι...

Στά 1608 βολεύονε τον Γιαγιά στην Εβρώπη. Περιπλανάται εδώ κι εκεί, ελπίζοντας να βοηθήσει από τους ηγεμόνας διαφόρων κρατών για να πάρει το θρόνο του.

Στις 20 'Ιουνίου 1608 φτάνει στην Πράγα. Ήταν τότε 22 ετών. 'Επισκέπτεται τον αυτοκράτορα Ροδόλφο τον Β', ο οποίος τον έδεχθη λαμπρό-

Μένει ώρες στο καράβι του, σκεφτικός και λυπημένος!

τατα και τον παρεκάλεσε να μείνη κάμποσον καιρό στην πρωτεύουσά του. Πράγματι, ο Γιαγιάς έμεινε εκεί ένα έτος και σχετίστηκε με διάφορες προσωνυμίες και ιδίως με το Μεγάλο Δούκα της Τσακάνης, στον οποίο άνεκοίωσε τις ελπίδες του και τα σχέδιά του. Ο Δούξ τον πρότρεψε να πάη στη Φλωρεντία, και του έδωσε συστατική έπιστολή προς το Μεγάλο Δούκα της χώρας. Ο Ιστορικός Λέβινγ άφηγείται ως έξης τη διαμονή του περιπλανώμενου Διαδόχου στη Φλωρεντία:

«Μόλις έφτασε στην πόλη αυτή ο Γιαγιάς, του ώρισθη κατοικία ή 'Επαυλίσ Πετραγία, και την άλλη μέρα τον έδεχθη σε άκροασι ο Μέγας Δούξ. Στην πρώτη αυτή συνέντευξη, ή οποία ήταν φιλοφροσυνάτη, παρεβρίσκοντο και ή μητέρα του 'Ημεμόνος, ή Μεγάλη Δούκισσα. Από τις μετέπειτα συνομιλίες, ο Μέγας Δούξ και ή Μεγάλη Δούκισσα έροητεύθησαν από τις παράδοξες περιπέτειες του 'Οθωμανού πρίγκηπος, ο οποίος τους έφάνη θελκτικός και εφύμνιστος, και άπεράσισαν να τον υποστηρίξουν, αν πράγματι ήταν γυιός του Σουλτάνου Μωχάμετ. Έκαλέσαν λοιπόν έναν ιερέα 'Ελληνα, το Γεώργιο Μοσχέτη, κληρικό μορφωμένο και γλωσσολόγο, και τον έστειλαν στην Ανατολή να μαζέψη πληροφορίες για τον Γιαγιά... Το ταξίδι του 'Ελληνος κληρικού στά ησιό: τον Αίγαίου και στα διάφορα μοναστήρια της Μακεδονίας άποτελεί βλάκηση 'Οδύσσεια. Άρκει να σημειώσουμε ότι ο παπα Μοσχέτης έμεινε αιχμάλωτος των Τούρκων 11 μήνες. Τέλος έγύρισε στη Φλωρεντία, έδεσάωσε ότι είχε διηγηθή στο Δούκα ο Γιαγιάς, αλλά δεν μπόρεσε να παρουσιάση καμιά συγκεκριμένη απόδειξη».

Άηδιασμένος από τις διαδικασίες αυτές ο Γιαγιάς, φεύγει, πηγαίνει στην 'Ισπανία, και από εκεί στην Αυστρία, όπου γίνεται δεκτός μ' έξαιρετικές τιμές από τον Αρχιδούκα Φερδινάνδο, ο οποίος μάλιστα του άπένειμε και τον τίτλο «Κόμης του Μαυροβούνιου». Τον τίτλο αυτόν του τον άνεγνώρισαν κατόπιν όλες ή Εβρωαϊκές δυνάμεις με τις όποιες έσχετίσθη.

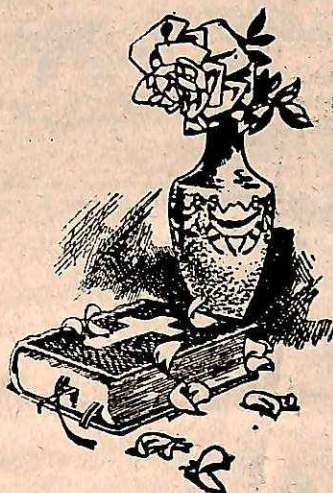
Το χρόνο εκείνο πέθανε άξαφνα ο Σουλτάνος 'Αχμέτ, ο οποίος κρατούσε φυλακισμένο σε χαρέμι τον αδελφό του Μουσταφά... Ο λαός της Κωνσταντινούπολης σχηματίζει τότε μεγάλη διαδήλωση, πηγαίνει στο Σεράγι, έλευθερώνει το Μουσταφά και τον φέρνει με πομπή στον ιστορικό 'Ιπτόδρομο. Εκεί ήταν παραταγμένος ο στρατός, ο οποίος έδωσε τον δοκίμιο πιστεύει στο νέο Σουλτάνο.

Αλλά ο Μουσταφάς, κλεισμένος 14 έτη σε χαρέμι, είχε άποβλακωθεί. Περόνοσε τον καιρό του οίχοντας χρυσά νομίσματα στα ψάρια της δεξαμενής του Σεραγίου. Άλλοτε πάλι, σε στιγμές παροξυσμού, με το σπαθί στο χέρι, ώρμησε εναντίον των σκλάβων του χαρεμιού, τους χτυπούσε και, έπειτα, με βλακώδες χαμόγελο χαράς έκτταζε το αίμα που κυλούσε από τις πληγές τους.

Μόλις έμαθε τα συμβάντα της Κωνσταντινούπολης, ο Γιαγιάς άπεράσισε να προ-

βή σε πραξικόπημα. Συγκεντρώει, με χίλια δυό μέσα, στρατό 17.000 άνδρων βουνίων, περνάει το Κόσσυφο, τη Σκόπια, το Νοβιπαζάρ, φτάνει στη Σόφια, όπου βόσκαι άνημέτωποι τον Πασά της Βοσνίας. Γίνεται τρομερή μάχη, στην όποια ο Γιαγιάς νικά. Οι πιστοί του μεταφέρουν το Γιαγιά στα βουνά, όπου έμεινε σε μια καλύβα, έως ότου γιατρευτείτε εντελώς. Από τότε ζούσε στα βουνά, σαν ληστής, με λίγους γενναίους σύντροφους του.

Στο μεταξύ ή βλακεία του νέου Σουλτάνου προχωρούσε. 'Ήθελε να σφάξη όλους τους υπηκόους του! Ο στρατός του λοιπόν τον καθήρεσε, τον ξανάκλεισε στο χαρέμι και άνηγούσε άντι αυτού Σουλτάνο το γυίο του 'Αχμέτ, 'Οσμάν. 'Υστερα από τρεις μέρες ο νέος Σουλτάνος 'Οσμάν σκοτώνει το νεώτερο αδελφό του Μωχάμετ, ο οποίος έδειχνε σημεία μεγάλης εδφύας και έπομένως ήταν έπικίνδυνος για το θρόνο του. Την ίδια νύχτα της άδελφοκτονίας συνέβη το έξης παράδοξο φαινόμενο: Ο Βόσπορος πάγωσε

έντελως, ώστε να μπορέ κανείς να περάση πεζός από την Εβρώπη στην 'Ασία. Η ιστορία δυό φορές μόνο, σε διάστημα έννεα αιώνων, άναφέρει ένα τέτοιο φαινόμενο.

Υστερ' από τρία έτη, στα 1621, οι Γεντισάραι στασιάζουν, στραγγαλίζουν τον 'Οσμάν (που ήταν μόλις 18 ετών) και ανεβάζουν πάλι στο θρόνο το βλάκα Μουσταφά! Τότε ο Γιαγιάς έσκέφθη ότι ήταν πειά καιρός να δράση σίγντονα και άποτελεσματικά. Πηγαίνει στην Κομμία, στον Ισχυρότατο Χάνη των Τατάρων και του ύπόσχεται να του δώση τη μισή Τουρκία, αν τον βοηθήσει ν' άνεβη στο θρόνο.

Χάνης, Μουσουλμάνος προληπτικός, άκουει τις προτάσεις του Γιαγιά με προσοχή και άπαντά:

— Καλά είνε όλα αυτά, να δοίμε όμως τί λέει και το Κισμέτ!

Και διατάζει να φέρουν το τραπέζι. 'Απ' αυτό μαθαίνουμε ότι ή μέθοδος των πνευματιστών με τα κινούμενα τραπέζια ήταν από τότε γνωστή!

Ο Χάνης ρώτησε τί πνεύματα! — Ά'Υπάρχει βεβαιότης ότι ο Γιαγιάς

ή άνεβη καμιά φορά στο Σουλτανικό θρόνο; Το κινούμενο τραπέζι άπαντά άδιστάκτως: — «Όχι!».

Και ο Γιαγιάς φεύγει από την Κριμαία άπογοητευμένος...

Από τότε ο περιπλανώμενος Διάδοχος του 'Οθωμανικού θρόνου έζησε γυρίζοντας από τη μια Αύλη στην άλλη. Ο 'Ιταλός Ιστορικός γράφει:

«Από τα 1640 βασιλεύει στην Τουρκία ο 'Ιμβραήμ Β'. Στα 1648 άρχίζει πόλεμος εναντίον της Κρήτης, σκοτώνεται από τους Γεντισάρους και τον διαδέχεται στο θρόνο ο γυιός του Μωχάμετ Δ', έπταετής την ήλικία! Ήταν ο δγδός 'Οθωμανός πρίγκηπος που άνέβηκε στον Τουρκικό θρόνο, καταπατώντας τα δικαιώματα του Γιαγιά. Πενήντα και τρία χρόνια πέρασαν από τότε που ή μητέρα του 'Ελένη, κρατώντας τον στην άγκαλιά της, έφυγε από τη Μαγνησία...

Η Σουλτανική μεταβολή έδωσε αφορμή στους διαφόρους έχθρους της Τουρκίας να κινήθουν εναντίον της. 'Ισχυρός Ένενικός στρατός είχε άποδίσταθη στην 'Αλβανία, για να διασχίση τη Βαλκανική και καταλύση την Τουρκική Αυτοκρατορία... Στην πρόσκληση της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας έτερεχαν να βοηθήσουν όλοι οι έπιδόουλοι λαοί...

Ο Γιαγιάς προσφέρει τον βραχιόνά του στη Δημοκρατία, γίνεται δεκτός ως άρχηγός άποδατικού σώματος, μπαίνει σ' ένα πολεμικό και, ύστερ' από λίγον καιρό τον βρίσκουμε στον Δαλματικό λιμένα του Κατάρου επί κεφαλής 25.000 άνδρων, έθελοντών, τελείως εξοπλισμένων. Μά είνε πειά άπογοητευμένος. Μένει ώρες στο καράβι του σκεφτικός και λυπημένος. Δεν είνε πειά ο έθνοσώδης έπίδοκος Διάδοχος του Τουρκικού θρόνου. Η ήλικία του δεν άντιχει, όπως πρώτα, στους κόπους της έκστασίας. Και σε λίγον καιρό άρρώσκει από κρυολόγημα και μετά δέκα μέρες πέθανε, χωρίς να ιδή πραγματοποιούμενο το όνειρο της ζωής του! Οι αξιωματικοί του τον έθαψαν σ' ένα εκκλησάκι του Κατάρου, εξοικειωμένο στον Έδαγγελισμό της Θεοτόκου...

Ο Γιαγιάς ήταν ψηλός άναστήματος, είχε όμη εδράση, βλέμμα ζωηρό, φωνή άνδρική και έπιβλητική, είχε πράγματι τον άέρα πρίγκηπος. Δεν έπληρε παρά μια μόνη σύζυγο, την Άννα - Αικατερίνη Καστριώτου, θυγατέρα του κόμητος του Δριβάστον, έγγονη του διασήμου Σκεντέρμπεη. Από το γάμο του άδ-τόν — που έμεινε στην 'Αλβανία, στα 1615 — δεν έγεννήθη παιδί.

Αυτός ήταν ο Γιαγιάς, ο γυιός ένδς Σουλτάνου και μιάς 'Ελληνίδος του Βυζαντίου, για τον όποιον άγορεύει και ο Χάμερ, ο μέγας Ιστορικός της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΚΕΣ

ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΕΣ

Κάθε τόπος έχει τις συνήθειές του. Κάθε τόπος έχει τις εθές και τις κατάρες του. Να λοιπόν μερικές κατάρες και εθές Κεφαλλονίτικες:

Στραβωμάρα και πολλή ζωή. Νά ξεραθής και ν' άποζυλωθής.

Όσες τρίχες έχω στη γλώσσα μου τόσα καλά νύχης.

Άνεμορούλας κι άνεμοκάπνιστος.

Έδρε στην άνεμοροπή. Νά σε χαρώ με τα μπρόκολα.

Πάτρα στην πέτρα να μη μείνη. Μαύρα να φορέσης για τον καλύ-τερό σου.

Βαμπάκι οι θόμοι σου. Νάχης την εύχή μου άπ' τα είκοσι μου νύχια.

Και το γρόνου με πολλοδε και κατσίκια και λαγούς.

Νά φύγη ή άρρώστια του να πάη στα βουνά και στα λαγκάδια.

Νά πάζ έθε κόκκας δεν λαλεί, καμπάνα δεν σημαίνει, κουλούρα μικρού παιδιού δεν βλογάει.

Όδς νά ματώσει, ούτε να σαρώσει, ούτε άπάνω κορφή, ούτε κάτω ρίζα.

Όσα έχαμε καλά, τόσοι άγγέλοι στην ψυχή του.

Νά σε χρυσομοιράνη ή μούρα. Ο Θεός να σε καλοκαρδίση.

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΚΑΤΑΡΕΣ

Ανίσως και μ' άπαρηγής, ο ουρανός (ν' άστράψη, άστροπελέκι και φωτιά να σε (κάψη).

Ανίσως και σ' άπαρηγής εκεί που θέ (να πάγω, να μην εύρω νερό να πώ, μήτε ψωμί (να φάγω).

Ανίσως και σ' άπαρηγής, ν' άδικωθα (να τήσω, σε Τούρκου χέρι να πιστώ και ν' (άλλαξοπιστώσω).

Τα είκοσι μου δάχτυλα π' όρίζουν το (κορμί μου ή μπάλες να τα φάγουν, αν σ' άρνη- (θω, πουλί μου).

Ανίσως και δεν σ' άγαπώ, ν' άδικω (θανάτσω και στού τζελάτη το σπαθί μ'ορυστά (να ξεψυχήσω).

Ανίσως και δεν π' άγαπώ, να δώση (ο Θεός, κυρά μου, το μαχαλάκι που κρατώ να μη μεί (στην καρδιά μου).

Ανίσως και δεν σ' άγαπώ να πέσω (άπ' τ' άλογό μου και του τζελάτη το σπαθί να κόψη το (λαϊμό μου).

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

Αν είσαι κόρη άνύπαντη, μείρα και κή νά λάβης, κι αν έκακοπατρεύτηκες να νή γεραματίσθης.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης στη Ρώμη. Μία ερωτική περιπέτεια, που καταλήγει σε τραγωδία. Η ώραία 'Ελεονώρα. Τα γλυκά με το δηλητήριο. Για ο Ναπολέων Γ' έβγαζε άφρους από το στόμα. Το πραξικόπημα του Στρασβούργου. Η μίστρας Γόρδον, που όνειρευότανε να γίνει Π μπαδούρ. Ο άτυχος στρατηγός Βάουλορ. Ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης στην 'Αμερική. Τα μεγάλα σχέδια και η ώραία 'Ιρλανδή μίς Χόρβαρτ. Μία νέα περιπέτεια κτλ. κτλ.

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως ο πρίγκιψ Λουδοβίκος Βοναπάρτης, ο κατόπιν αυτοκράτωρ της Γαλλίας ο Ναπολέων Γ', αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Φλωρεντία, έπειτα από το σκάνδαλο, που δημιούργησε με την ώραία σινιόρα Φιαμμίνια. Φεύγοντας από τη Φλωρεντία ο Λουδοβίκος έπηγε στη Ρώμη. Μα ούτε εκεί δεν μπόρεσε να σταθεί, γιατί κι εκεί τον κατέδιωξε με τις σατανικές του μηχανορραφίες ο Ματθίαν, ο άρχηγος των 'Ιταλών Καρμιναρών, ο οποίος είχε άρχεις να φοβάται πολύ την επιρροή που ο νέος Βοναπάρτης είχε άρχεις να δόναμε ανάμεσα στους οπαδούς του. Μα αυτή τη φορά η περιπέτεια αυτή του Λουδοβίκου κατέληξε σε αληθινή τραγωδία.

Στη Ρώμη ο κατοπινός Ναπολέων Γ' γνώρισε την αδελφή ενός πλουσιωτάτου και ισχυροτάτου τότε καρδινάλιου, που λεγότανε 'Ελεονώρα. Την εποχή εκείνη η 'Ελεονώρα δεν ήταν πειά νέα. Είχε ήδη περάσει τα σαράντα. Αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να εινε μια ώριμη γυναίκα. Ο Λουδοβίκος, που είχε κληρονομήσει το φλογερό αίμα της μητέρας του, της περιφάνιας 'Ορενσίας, μόλις την εγγνώρισε, αισθάνθηκε γι' αυτήν σφοδρότατο πάθος. Μα και η 'Ελεονώρα ανταποκρίθηκε στο αισθημά του, κι έτσι σε λίγο ολόκληρη η Ρώμη βούιζε με τη νέα ερωτική κατάκτηση του ανεισιδότου Μεγάλου Ναπολέοντος. "Εβγαίνουν μαζί σε περιπάτους στα περίχωρα της αιώνας πόλεως, πήγαιναν στο θέατρο μαζί και ήταν πάντα άχώριστοι.

Μα δεν πέρασε πολύς καιρός και η καταστροφή ήρθε αναπάντεχη. Μία μέρα, ενώ ο Λουδοβίκος βρισκόταν μαζί με την αγαπημένη του στο σπίτι της, ο ύπαιρέτης έφερε στην ώραία 'Ελεονώρα ένα πακέτο, που μόλις είχε φτάσει με το ταχυδρομείο. Το πακέτο ερχότανε από το Βερολίν και είχε μέσα μερικά από τα ώραία και περίφρνια ζαχαρωτά που φτιάχνουν στην πόλη αυτή. Η 'Ελεονώρα τρελλανότανε καριολεκτικώς με τα ζαχαρωτά. "Αρχισε λοιπόν άμέσως να τρώγει με άπληστη, και πρόσφερε μερικά και στο φίλο της, ο οποίος, άν και δεν αγαπούσε τα γλυκά, έφαγε λίγα, για να ευχαριστήσει τη φίλη του.

Κανένας δεν έβλεπε με το νου του κακό. Δεν πέρασαν όμως δυό ώρες και η ώραία 'Ελεονώρα, καταληφθείσα από ξαφνικούς και φοντικούς πόνους, πέθανε στην άγκαλιά του Βοναπάρτη.

Και ο Λουδοβίκος επίσης έπεσε άρρωστος βαρύν. Οι γιατροί τότε διαπίστωσαν ότι τα ώραία ζαχαρωτά του Βερολίν ήταν δηλητηριασμένα με άρσενικό!

Το σκάνδαλο που δημιουργήθηκε άμέσως, ήταν μεγάλο. Οι περισσότεροι ένοχοποιούσαν τον καρδινάλιο, τον οποίο κατηγορούσαν ότι δηλητηρίασε από ζήλεια την αδελφή του. Μα, όπως κι αν έχη το πράγμα, το όνομα του Λουδοβίκου βρισκότανε σε όλα τα στόματα. "Ο φοβερός μάλιστα Ματθίαν ένήγγηξε ώστε το σκάνδαλο να γνωσθή σ' ολόκληρη την 'Ιταλία. Κι έτσι, μόλις σηκώθηκε απ' το κρεβάτι ο κατοπινός Ναπολέων Γ' έσπευσε να φύγει για την 'Αγγλία.

"Αν όμως η πρώτη του περιπέτεια

σχέδια του εξυπηρετούσαν ταμνάσια την 'Αγγλική πολιτική.

Μα ο Λουδοβίκος δεν πήγε μονάχος του στην πρωτεύουσα της 'Αλσατίας. Στο λίγο διάστημα που είχε μείνει στο Λονδίνο, μέσα στις μηχανορραφίες που έπλεξε για να εξασφαλίση την υποστήριξη της 'Αγγλικής Αύλης, βρήκε τον καιρό να συνάψει σχέσεις με την ώριμωτή 'Αγγλίδα μίστρας Γόρδον, η οποία και τον συνόδευε τώρα στο ταξίδι του. Η μίστρας Γόρδον ήταν μία κορτσιάνα της εποχής εκείνης, περιφρμη για τις τρέλλες της και τις φιλοδοξίες της. "Ορισμένους δε δεν είχε συνάψει δεσμούς με το Λουδοβίκο από έρωτα. Φιλόδοξη γυναίκα όπως ήταν, έπλεξε τα πιο παράτολμα σχέδια για το μέλλον. "Ο Λουδοβίκος ήταν ά-

σως όμως κατάλαβε πως θα του ήταν εξαιρετικά πολύτιμη η υποστήριξη του Βασιλάρη. Η μίστρας Γόρδον του φάνηκε τότε πολύ χρήσιμη. Με την εγκοισί του, άρχισε να προσεγγίζει τον 'Αγγίλο στρατηγό, ο οποίος στο τέλος σαηνευμένος από τα θέλητρα της σατανικής εκείνης γυναίκας, υποσχέθηκε άμεσιστη υποστήριξη στον πρίγκιπα!

Αυτό περίμενε εκείνος. Το πραξικόπημα εξεργάγη άμέσως. Μα εδής αποδείχτηκε πως ήταν μία σαπουνομύσκα. "Απέτυχε οίκαρ, και ο κατοπινός Ναπολέων Γ' μόλις κατόρθωσε να διαφύγει τη σύλληψη, ν' άνεβή σε μία φρεγάτα και να φύγει για την 'Αμερική. "Όλα τα σπασμένα έπρόκειτο να τα πληρώσει ο άμοιρος Βάουλορ. Η άνάμειξ του στο κίνημα ήταν ολόφρνη. Και η 'Αγγλική κυβέρνηση, για ν' απαλλάξη από την εδνήνη, τον ατεδίκασε σε θάνατο!

"Έτσι, μ' αυτόν τον τραγικό τρόπο, τελείωσε και η περιπέτεια αυτή του Λουδοβίκου Βοναπάρτη.

Μα ο άνήσυχος άνειψός του Μεγάλου Ναπολέοντος δεν μπορούσε να σταθή ήσυχος. Η αϊγλή του θείου του δεν τον άφηνε να κοιμηθή, όπως άλλοτε το τρόπαιο του Μιλτιάδη το Θεμιστοκλή.

"Όσο έμενε στην 'Αμερική, επέτυχε να ξεκαθαρίση, έπειτα από μεγάλες δυσκολίες, την περιουσία που του είχε άρχει η μητέρα του, η περιφρμη 'Ορενσία, η βασίλισσα της 'Ολλανδίας. Η περιουσία αυτή ήταν πολύ μεγάλη και η άποκτησίς της άνεπέρωρε άμέσως τα φιλόδοξα σχέδια του.

Χάρη στα χρήματά του, κατόρθωσε να συγκεντρώση γύρω του άρχετους οπαδούς, μετανάσττας από τη Γαλλία. "Επίσης στο Γαλλικό έδαφος, οι πρότορες του ένεργούσαν με μεγάλη δραστηριότητα. "Ο Γαλλικός λαός βρισκόταν τότε σε μεγάλο έρεθισμό και τα κόμματα πάλευαν μεταξύ τους άπνευσμένα.

Μα ενώ όλα φαινότανε να τον βοηθούν και να τον σπρώχνουν προς το θρόνο της Γαλλίας, ο Λουδοβίκος κινδύνευε άξαφνα να χάσει το κεφάλι του, με την τρομερή εκείνη άδυναμία που είχε για τις γυναίκες.

"Ο Λουδοβίκος δεν ήταν καθόλου έκλετικός στις ερωτικές του περιπέτειες. Σηχνά κατέβαινε πολύ χαμηλά, συνδιδαν με γυναίκες της χειροτέρας υποστάθης. άκόμα και με άερίστες των χαμαριών.

"Ένα βράδυ λοιπόν, σ' ένα από τα πιο διασημμένα καμπαρέ της Νέας 'Ιρλανδίας, γνώρισε μία ώριμωτή 'Ιρλανδή άρτιστα, που λεγότανε μίς Χόρβαρτ. "Επειτα από ένα τρικομμένο γλέντι μαζί του, η μίς Χόρβαρτ τον παρώτρυνε στο σπίτι της. Την έπομει.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

νη ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης ήταν τρελλός από έρωτα μαζί της. Και ο έρωτας για τον άνειψό του Μεγάλου Ναπολέοντος ήταν πάθος, μανία, παραφροσύνη.

Η ώραία 'Ιρλανδή ήταν πολύ έξυπνη γυναίκα και ο Λουδοβίκος, πολύ άθυρόστομος όταν έπινε. Τής έκμυστηρέθηκε όλα τα σχέδιά του. Και τότε η μίς Χόρβαρτ κατήργισε άμέσως το δικό της. "Ήταν άλυστατο: δεν θα άφηνε ποτέ αυτόν τον άνθρωπο, που πήγαινε να γίνει βασιλεύς, να ξεφύγει από τα δίχτυα της...

"Ο καιρός περνούσε και η γήσσσα αυτή έδενε διαρκώς περισσότερη κοντά της τον έρωτόληπτο Λουδοβίκο. Η πολιτική κατάσταση στη Γαλλία γινότανε όλοένα και πιο εδνική, το όνομα του Βοναπάρτη τριγύριζε σε άρχως περισσότερα στόματα, οι οπαδοί του και οι πρόκτορές του άνεπύσαν διαρκώς μεγαλύτερη δραστηριότητα. "Ο Λουδοβίκος έπρεπε να κατέβη άμέσως στη Γαλλία.

Μα ο Λουδοβίκος δεν έβγαине από το σπίτι όπου είχε εγκατασταθή με την μίς Χόρβαρτ. Η Κίρκη αυτή τον κρατούσε δεμένο γερά. Και όχι μόνο αυτό. Μα σε μία στιγμή υπερότης άδυναμίας, κατόρθωσε με τη γοητεία της να άποσπάση από τον κατοπινό Ναπολέοντα Γ' μία ύποσχεση, που έπρόκειτο από τότε να τον καταδίκη ολόνα σαν άληθινός εφιάλτης:

Τής έδωσε γραπτή ύποσχεση να την κάνει έπισμη γυναίκα του!

Τη συνέχεια της έξωφρηνικής αυτής περιπέτειας του τελευταίου βασιλέως των Γάλλων, καθώς και τις άλλες περιπέτειες της πολυκύμαντης και τυχοδιωκτικής ζωής του, θα σας τις διηγηθούμε στο άλλο μας φύλλο.

ΤΙ ΛΕΕΙ ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σύμφωνα με τη στατιστική ξένου έπιστήμονος, ο μέσος όρος της ζωής του ανθρώπου εινε 33 έτη. Το έυν τέταρτο των ανθρώπων πεθαίνουν πρό του 15ου έτους της ηλικίας των. "Επ' 1000 ανθρώπων μόνον ένας φτάνει τα εκατό χρόνια. "Επ' 100 δέ μόνον έξη υπερβαίνουν τα 65 χρόνια και έπ' 500 μόνον ένας τα 80 χρόνια. Η θνητότης των ανθρώπων υπολογίζεται: κάθε μέρα σε 33.033,033, κάθε ώρα σε 90.501 και κάθε δευτερόλεπτο σε 62 άτομα.

"Επίσης έχει άποδειχθή ότι οι μελαγχρόνοι ζούν περισσότερο καιρό από τους ξανθούς, αλλά προσβάλλονται εύκολότερα από τα μεταδοτικά νοσήματα. "Όσοι γεννιούνται κατ' τους θερινούς μήνες, υποφέρουν λιγότερο απ' τις ζέστες παρά από το κρύο. "Επίσης όσοι γεννιούνται το χειμώνα υπομένουν εύκολότερα το ψύχος παρά τους καύσωνες. Τέλος, όσοι γεννιούνται την άνοιξη έχουν κράσι πολύ ισχυρότερη απ' τους άλλους.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως έκανοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας, πρό πενήντα ετίας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέκα 7, 'Αθήνας.

Η Μαρία ήταν ώραία σαν όνειρο. Δεν είχε περάσει ακόμα τα δεκάξη χρόνια και το πρόσωπό της είχε την ωμορφιά του άνοιξάτικου ρόδου. "Οποιοι περνούσε από κοντά της, άκόμα και τις ψυχρές ώρες του παγερού χειμώνα, βλέποντάς την, νόμιζε πως άντίκρυζε έναν κήπο γεμάτο λουλούδια δροσερά.

Κι' όμως ένα πρωί η Μαρία ήταν σκεφτική και μελαγχολική καθώς διάβαινε απ' την άκρη του δάσους, ενώ ο ήλιος έχρυσωνε την αύγινη δροσιά, που λικνιζόταν άπάνω στα φύλλα των δέντρων.

Βλέποντάς την, η νεράιδα που κατοικούσε στο διπλανό κρυσταλλένιο ρυάκι, τη συμπόνεσε για τη λύπη της και, βγάζοντας το μικρό σαν μαργαριτάρι κεφάλι της κάτω από ένα πράσινο φύλλο, που έφυγε να πέσει στην άγλη, την έρώτησε:

"Ε, Μαρία, τί συλλογίζεσαι; "Εγώ είμαι που παραστάθηκα στην κούνια σου την ώρα που γεννήθηκες: και που σου χάρισα όλα τα δώρα που μπορεί να έπιθυμήση μία νέα έδω στη γή. "Εγώ σου έδωσα καλλιτά χρυσά, άστια καταπράσινα, μάγουλα γαλαξένια, το έλαφρό και πηδηχτό πεπάτημα του πουλιού και τη γαλήνη άκουσε πάντα λόγια θαυμασμού απ' τους περαστικούς νέους...

"Ακούγοντας αυτά το λόγια, η Μαρία άναστενάξε χωρίς ν' άπαντήση.

—Μήπως, εξακολούθησε η καλή νεράιδα, είδες στα καταστήματα της πολιτείας τίποτε βελούδα και μεταξωτά, με τα όποια θέλεις να άνταλλάξεις τα χοντρά χωράτικα ρούχ' σου, ή τίποτε χρυσόκεντητες παντοφλές, μέσα στις όποιες το πόδι σου άψπαιρνε περισσότερο γάρι;

Η Μαρία άναστενάξε και πάλι, ναούς να είπ' λέει.

—Μήπως βαρέθηκες να τρώς το κριθαρένιο ψωμί και τ' άχρια βατό μούρα που άφάνουν τα κατάνυρα χρώμα τους άπάνω στα κρυσταλλένια χείλη σου; Μήπως θέλεις να γυρνή, από τα φαγητά που στολίζουν τα τραπέζια των πλουσίων στοναχικών, ή μήπως έβινες υπερήφανη και ήθελες νάσουν κόρη κανένος ισχυρού βασιλέα, να ύπηρετήση και να κολακεύεται από πολυάριθμους δεσποινίδες και κυρίες της τιμής και να γορδύνη μέσα σ' αίσουσες όνειρευστες μαζί με έκακουμένους πρίγκιπες και αυτοκράτορες;

Η Μαρία τότε, παίρνοντας θάρρος έξαφνα, άπάντησε:

—"Όχι, καλή μου νεράιδα. Ζηλεύω τα λουλούδια που εινε πολύ άραιότερα από μένα. "Ήθελα νάμαι κι εγώ ένα γιοδί...

Η νεράιδα χτύπησε τότε το μικροσκοπικό ραβδί της στο χώμα και

την ίδια στιγμή η Μαρία μεταμορφώθηκε σ' ένα χαριτωμένο γιοδί, που άνθιζε κάτω απ' το δροσερό ίσκιό των δέντρων.

"Αν και κρυβόταν ανάμεσα σε δυό χαμοκερασιές, σκόρπιζε ολόγυρα μια ωμορφιά τόσο γλυκειά, που δεν την είχε κανένα άλλο λουλούδι ολόγυρα. "Η πεταλούδες κι' η μέλισσες βομβούσαν άκατάπαυστα γύρω της και δεν έχορταιναν το μεθυστικό άρωμά της.

Κι' όμως και πάλιν δεν έφαινόταν εύτυχημένη. "Εγερνε λυπημένη το λεπτό μέσο της κι' η εύγενής δροσσταλίδες που βρέχον κάθε πρωί τα χαριτωμένα πέταλά της έμοιαζαν με θερμά δάκρυα.

Η καλή νεράιδα, στενοχωρημένη

—"Όχι, καλή μου νεράιδα! Μου φαίνεται όμως πως δεν μου ταιριάζει το πένθιμο χρώμα του γιοδιού και το άρωμά του. Θυμώμαι πως μία φορά που ήμουν κοπέλλα, είχα κόψει μαζί μ' άλλα λουλούδια κι' έναν δάκνιθο που το χρώμα του και τ' άρωμά του μου άρεσουν καταπληκτικά.

Η νεράιδα τη μεταμόρφωσε τότε σε δάκνιθο και την έτοποθέτησε μέσα σ' ένα χλοερό λιβάδι, δίπλα απ' το όποιο κυλούσε κάποιο γάργαρο ρυάκι.

"Αλλ' η Μαρία και πάλι δεν ήταν εύτυχημένη. Τότε η νεράιδα, ύπακούοντας σε σχετική παράκλησή της, τη μεταμόρφωσε σε κρίνο. "Αλλ' ούτε κι' έτσι έβινε ικανοποιημένη και η καλή νεράιδα την μεταμόρφωσε και πάλι σε ρόδο.

—"Ε, καλό μου τριαντάφυλλο, τη ρώτησε μία μέρα η νεράιδα, βλέποντάς την πολύ λυπημένη. Τί σου λείπει τώρα κι' είσαι στενοχωρημένη; Ποιός πόθος κρυφός βασανίζει την καρδιά σου;

Κι' η Μαρία, αφού άναστενάξε, άποκρίθηκε:

—Καλή μου νεράιδα, ήθελα να γίνω ένα τόσο ώραίο και τέλειο λουλούδι, ώστε κανένα άλλο στον κόσμο να μη μπορεί να συγκριθ' μαζί μου. "Ήθελα να γίνω ένα λουλούδι πιο ώμορφο και ευαθερό απ' τους δάκνιθους, τα γιοδία, τα κρίνα και τα ρόδα...

—Αυτό που λες εινε πολύ εύκολο, είπε η νεράιδα και χτύπησε ξανά στη γή το μικροσκοπικό ραβδί της.

Κι' άμέσως η Μαρία ξανάμεινε ώραία και νέα κοπέλλα, σαν και πριν. Στο πρόσωπό της είχε την ωμορφιά του άνοιξάτικου ρόδου, κι' όποιος περνούσε κοντά της, άκόμα και τις ψυχρές ώρες του παγερού χειμώνα, νόμιζε πως είχε δίπλα του έναν κήπο γεμάτο από λουλούδια δροσερά.

Τότε το γιοδί πήρε θάρρος κι' άπάντησε:

—"Όχι, καλή μου νεράιδα! Μου φαίνεται όμως πως δεν μου ταιριάζει το πένθιμο χρώμα του γιοδιού και το άρωμά του. Θυμώμαι πως μία φορά που ήμουν κοπέλλα, είχα κόψει μαζί μ' άλλα λουλούδια κι' έναν δάκνιθο που το χρώμα του και τ' άρωμά του μου άρεσουν καταπληκτικά.

Η νεράιδα τη μεταμόρφωσε τότε σε δάκνιθο και την έτοποθέτησε μέσα σ' ένα χλοερό λιβάδι, δίπλα απ' το όποιο κυλούσε κάποιο γάργαρο ρυάκι.

"Αλλ' η Μαρία και πάλι δεν ήταν εύτυχημένη. Τότε η νεράιδα, ύπακούοντας σε σχετική παράκλησή της, τη μεταμόρφωσε σε κρίνο. "Αλλ' ούτε κι' έτσι έβινε ικανοποιημένη και η καλή νεράιδα την μεταμόρφωσε και πάλι σε ρόδο.

—"Ε, καλό μου τριαντάφυλλο, τη ρώτησε μία μέρα η νεράιδα, βλέποντάς την πολύ λυπημένη. Τί σου λείπει τώρα κι' είσαι στενοχωρημένη; Ποιός πόθος κρυφός βασανίζει την καρδιά σου;

Κι' η Μαρία, αφού άναστενάξε, άποκρίθηκε:

—Καλή μου νεράιδα, ήθελα να γίνω ένα τόσο ώραίο και τέλειο λουλούδι, ώστε κανένα άλλο στον κόσμο να μη μπορεί να συγκριθ' μαζί μου. "Ήθελα να γίνω ένα λουλούδι πιο ώμορφο και ευαθερό απ' τους δάκνιθους, τα γιοδία, τα κρίνα και τα ρόδα...

—Αυτό που λες εινε πολύ εύκολο, είπε η νεράιδα και χτύπησε ξανά στη γή το μικροσκοπικό ραβδί της.

Κι' άμέσως η Μαρία ξανάμεινε ώραία και νέα κοπέλλα, σαν και πριν. Στο πρόσωπό της είχε την ωμορφιά του άνοιξάτικου ρόδου, κι' όποιος περνούσε κοντά της, άκόμα και τις ψυχρές ώρες του παγερού χειμώνα, νόμιζε πως είχε δίπλα του έναν κήπο γεμάτο από λουλούδια δροσερά.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ ποιητών: —Φοβερό, φίλε μου! Με κλέψαν! —Σε συλλυπούμαι... Τί σου πηραν; —Τά ποιήματά μου! —"Ε, τότε συλλυπούμαι τον κλέφτη!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
— Ένα χιμαιώτικο βράδυ το 1773, η Πετρίνα, μία γυναίκα ελκυστική χροιάς, ηγαλάνει στο σπίτι του φίλου της Ζάν Κοστακάλντ, ο οποίος είναι δήμιος στην πόλη Ως της Γαλλίας. Ο Ζάν φαίνεται πολύ σκεπτικός και, επειδή η φίλη του τον πιέζει, αναγκάζεται στο τέλος να της ομολογήσει ότι είναι αναγκασμένος να την εγκαταλείψει γιατί πρόκειται να παντρευτεί μία κάποια νέα. Η Πετρίνα, ακούγοντας τα λόγια του αυτό, λιποθυμεί και ο δήμιος την λυπάται και την κρατάει κι' αυτή τη νύχτα για τελευταία φορά, στο σπίτι του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Σε λίγο πλάνιασαν στο κρεβάτι και ο Ζάν άρχισε να αποκοιμηθή. Μά η Πετρίνα, η οποία είχε μείνει άγρυπνη, κάθωντας τώρα άπειληκτικά το βλέμμα της επάνω του...

Ποιές σκοτεινές σκέψεις τάχα περνούσαν εκείνη τη στιγμή από το μυαλό της ερωτευμένης αυτής γυναίκας; Αυτό θα μάς το αποκαλύψει η συνέχεια.

Το βέβαιον, ωστόσο, ήταν ότι η Πετρίνα δεν είχε συγχωρήσει, δεν μπορούσε να συγχωρήσει το φίλο της ο οποίος την εγκατέλειπε για να παντρευτεί. Ήταν ακόμα βέβαιον — φαινόταν αυτό καθαυτό στο βλέμμα της — πως ήθελε να τον εκδικηθή για την εγκατάλειψή αυτή.

Έτσι πέρασε όλη τη νύχτα τη και η πρώτες άχτιες της αυγής της βρήκαν στην ίδια στάση με τις ίδιες άγριες σκέψεις μέσα στο μυαλό της.

— Για πού λόγο να τον περιμένω να ξυπνήσει, για να τον αποχωρήσει; Ψύχραιμα. Όχι... Θα ήμουν πολύ ζώο, αν το έκανα αυτό και έχωνα κινυρόβρια δάκρυα... Άσκητά έκλαιγα δε τώρα...

Και, καθώς είπε τα λόγια αυτά, κατέβηκε κάτω από το κρεβάτι, και βγήκε έξω από το δωμάτιο.

Ο Μαριού, ο υπηρέτης του Ζάν, δεν είχε ακόμα ξυπνήσει, μά η Πετρίνα ήξερε όλη τη διακρίβη του σπιτιού. Διάγινε μ' άναλαρο βήμα το σκαλοπάτι της εισόδου και βρήκε στο υπόστεγο, που συγκοινωνούσε με μία μικρή αλλη, της οποίας η πόρτα, κλεισμένη από μέσα με μία σιδερένια αμπάρα, έβγαίνει στο δρόμο.

Στο υπόστεγο αυτό, ο Ζάν Κοστακάλντ τοποθετούσε τα διάφορα σκεύη της δουλειάς του: Σφυριά, πελέκια, πρίονα, σιδερένια δαχτυλίδια, στρέβλες, υπόδαρτα, βίαι δηλαδή χρησιμοποιούσε για τις θανατικές εκτελέσεις και τα βασανιστήρια. Βρισκότουσαν εκεί, κρυμμένα συμμετρικά στους τοίχους.

Η Πετρίνα έβριζε ένα σκοτεινό βλέμμα στα έργα αυτά του θανάτου και του μαρτυρίου, απ' τα οποία τα περισσότερα ήταν μαυρισμένα απ' το αίμα και ψιθύρισε:

— Εί! Εί!... Χαριτωμένα με την αλήθεια, σκολίδια για το σπίτι μιας νεοπαντρεμένης... Πολύ ευτυχισμένη θα ζήσει αυτή η δεσποινίς Μαριέλλα Ντυμπούκ, μέσα σ' αυτό το σπίτι... Ω! μία κόρη τιμιά... μπορεί να παντρευτεί ένα δέσποτα...

Μά έγω είμαι ανάξια να γίνω και του δημίου η γυναίκα!... Είμαι, ναι, καταραμένη!... Είπα ακόμα λίγη καρδιά, όταν εκείνος μ' άγκαλιούσε... Μά τώρα δεν έχω καθόλου... Σ' ένα λούκι του θα ήμουν τόσο πιο πολύ...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα... Τώρα πια δεν έχω τα πάντα... και αυτό το καλό ακόμα...

Το έμάντα. Κανένα καυγάκι, έ; — Όχι! Όχι!... Χωριστήκαμε για πάντα... — Μπιά! Και γιατί; ρώτησε με περιέργεια η μάγισσα.

— Γιατί, απάντησε η Πετρίνα, ο Ζάν Κοστακάλντ παντρεύεται... — Ω! Ω!... Θα θέλη φαίνεται ο βασιλιάς αυτός των δημίων ν' άφήσει και διαδόχους... — Δεν ξέρω, απάντησε κατωφερισμένη η Πετρίνα.

Αν η γυναίκα του θα χαρίσει παιδί στο Ζάν. Αυτό που έρω είνε ότι θα χαϊρόμουν πολύ... — Αν πέθαινε, συμπλήρωσε η μάγισσα.

— Όχι! Όχι! τη δέχομαι η Πετρίνα δεν θέλω να πεθάνει ο Ζάν... — Μπιά... Τότε βέβαια θα θέλεις να πεθάνει η γυναίκα του... — Αν το θέλεις λοιπόν αυτό, μπορείς ν' άπευθύνεις τις θερμότερες προσευχές σου στο Διάβολο... Μά όπο για μένα... τί θέλεις να κανω...

— Μπορείς, ωστόσο, αν θέλεις να μου πής αν ο Ζάν θα σταθή εύτυχισμένος ή δυστυχισμένος από γάμο του... — Αυτό γίνεται ευχαρίστως, είπε η Γκαριγκά. Έλα μαζί μου...

Και, λέγοντας αυτά η χαρτωμένη, ώδήγησε την Πετρίνα σ' ένα διμέρισμα του σπιτιού της, που προώριζε ειδικώς για την εξάσκηση του επαγγέλματός της. Το δωμάτιο αυτό ήταν κυστήρα επιπλωμένο, οι τοίχοι του στρωμένοι με μαύρο υφασμα και δεν εφωτιζόταν παρά από ένα φεγγίτη με χρωματιστά τζάμια, ανοιγμένον επάνω στο ταβάνι.

Η Πετρίνα ήξερε καλά αυτό το δωμάτιο, γιατί είχε υπή εκεί δυο φορές μέσα σε πέντε χρόνια, για να ρωτήσει την Γκαριγκά, αν ο Ζάν Κοστακάλντ την αγαπούσε.

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μεγάλο παιγνίδι θέλεις να σου είσω; ρώτησε η Γκαριγκά την Πετρίνα.

Μα αυτή, βυθισμένη στις σκέψεις της, δεν της απάντησε.

Τότε η μάγισσα επανέλαβε την ερώτησή της και η Πετρίνα, συνορκομένη έξω, έδωσε από την τσέπη της ένα χρυσό λουδοβίκιο και, ριχνόντας το πάνω στο γαλλί, είπε, κυττάζοντας στα μάτια την 'Ισπανή:

— Όποιο παιγνίδι σου άρεσει, φτάνει μονάχα να μου φανερώσει εκείνο που θέλω να μάθω... — Αν δηλαδή ο Ζάν Κοστακάλντ θα δυστυχήσει μαζί με τη γυναίκα του... Και αν υπάρχει τρόπος, σε περίπτωση που θα εύτυχισα, να τον κάνω να δυστυχήσει...

— Χμ! Χμ!... Έκανε η μάγισσα. Πολλά πράγματα ζητάς!...

— Και όμως, πρέπει να υπάρχει ο τρόπος αυτός! Επειδή η Πετρίνα. Ψάξε να τον βρεις... Πρέπει να τον βρεις!... Σου έδωσα ήδη ένα λουδοβίκιο, δηλαδή τα διπλά απ' όσα σου πληρώνουν οι άλλοι... — Αν βρεις λοιπόν αυτόν τον τρόπο, θα σου δώσω αὐτο και δεύτερο λουδοβίκιο... — Αν ο τρόπος αυτός οφείλει να περναίσει από το δώμα μου, τότε ο Ζάν θα σταθή εύτυχισμένος ή δυστυχισμένος από γάμο του...

— Αυτό γίνεται ευχαρίστως, είπε η Γκαριγκά. Έλα μαζί μου...

Και, λέγοντας αυτά η χαρτωμένη, ώδήγησε την Πετρίνα σ' ένα διμέρισμα του σπιτιού της, που προώριζε ειδικώς για την εξάσκηση του επαγγέλματός της. Το δωμάτιο αυτό ήταν κυστήρα επιπλωμένο, οι τοίχοι του στρωμένοι με μαύρο υφασμα και δεν εφωτιζόταν παρά από ένα φεγγίτη με χρωματιστά τζάμια, ανοιγμένον επάνω στο ταβάνι.

Η Πετρίνα ήξερε καλά αυτό το δωμάτιο, γιατί είχε υπή εκεί δυο φορές μέσα σε πέντε χρόνια, για να ρωτήσει την Γκαριγκά, αν ο Ζάν Κοστακάλντ την αγαπούσε.

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

Το μικρό ή...

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

Τι πιστεύουν στη Μ. Άσια. Ο σκληρός παπουτός, που περιπλανάται στα βουνά της Μαγνησίας. Ο αϊρετικός, που ανάγκασε τη γυναίκα του να έμεινε τη μετάληψη. Ο Καρτάφιλος, που χτύπησε το Χριστό. Περιπάτε!... Περιπάτε!... Τι διηγείτο ο καπετάν Χούλης σ' ένα ξένο συγγραφέα. Ο Έβραιος Κούτρης και ο διψασμένος Χριστός κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο θρόλος του Περιπλανώμενου Ιουδαίου, του μυθιστορηματικού αυτού ανθρώπου, του καταδικασμένου να περιπλανάται εις τον αιώνα των άπαντων, κυνηγμένος από τη θεία οργή, υπάρχει σε όλους σχεδόν τους χριστιανικούς λαούς, με διάφορες παραλλαγές. Άλλοτε αγγράφηκε τι πιστεύουν οι λαοί της Δύσεως για τον Περιπλανώμενο Ιουδαίο, σήμερα ή ασχοληθούμε με τους λαούς της Ανατολής.

Εγώ θα πηγαίνω τώρα, του άπάντησε ο Χριστός, εσύ όμως θα περιμένεις ώπου να γυρίσω... — Από τότε ο Καρτάφιλος, καταδικασμένος να περιμένει ζωντανός στη γη την έλευση της Δευτέρας Παρουσίας, μόλις περνούσαν εκατό χρόνια, ξαναπαίρνει τη μορφή και την ηλικία που είχε όταν χτύπησε το Χριστό, και ξαναρχίζει την άσκοπη περιπλάνησή του.

Στη Μικρά Άσία λοιπόν πιστεύουν πως, όταν ο Χριστός ανέβαινε στο λόφο του Γολγοθά, φορούσαν το Σταυρό του Μαρτυρίου στον ώμο, τον έπληθαισε έξω από κάποιον βάνουσο και σκληρός παπουτός και τον έραβαν.

Ο Θεάνθρωπος τον καταράστηκε τότε και από την ημέρα εκείνη ο βάνουσος Έβραιος, χτυπιμένος από τη θείκη κατάρρα, περιπλανάται αδιάκοπα στα βουνά της Μαγνησίας. Πολλές φορές πέφτει και τρανιζεται από το ύψος των βράχων, μά δεν σκοτώνεται ποτέ. Οι κάτοικοι μάλιστα των μερών εκείνων το έχουν δώσει τη άρετα περιέργη επωνυμία του αγέρωκου τέντα.

Η παράδοσις αυτή του Περιπλανώμενου Ιουδαίου φαίνεται πως είν πολύ παλιά, γιατί την αναφέρει, κάπως παραλλαγμένη βέβαια, και ο μαχός Μόσχος, ο οποίος έζησε κατά τον θον αιώνα μ. Χ. Ο μοναχός αυτός γράφει σ' ένα έργο του, ότι μύο μέρη, κάποιος αϊρετικός, επειδή έμαθε ότι η γυναίκα του είχε πείσει να κοινωνήσει στην εκκλησία, μόλις έκείνη γύρισε στο σπίτι, την ανάγκασε να έμεινε τη μετάληψη. Έπειτα από δυο μέρες όμως παρουσιάστηκε μπροστά του ένας γέρος ντυμένος με ράχη, ο οποίος του είπε:

— Εγώ και σὺ καταδικαστήκαμε μαζί στην ίδια τιμωρία.

— Ποιός είσαι σὺ; τον ρώτησε περίεργος ο αϊρετικός.

— Εγώ είμαι αυτός που έράπισε στο σταγόνι τον Ποιητή του κόσμου. τον Κύριον ήμυν 'Ιησούν Χριστόν. Καταδικάστηκε γι' αυτό να περιπλανώμαι μέχρι της ημέρας της Δευτέρας Παρουσίας... Στην ίδια τιμωρία καταδικάστηκε τώρα κι' εσύ.

— Και πίνοντας τον αϊρετικό από τ' χέρι, τον έπηρε μαζί του για να έ ακολουθήσουν μαζί το δρόμο τους.

Κάποιος Άρμένιος επίσκοπος, ο ο οποίος έζησε κατά τον 13ον αιώνα γράφει τα εξής σχετικά με τον Περιπλανώμενο Ιουδαίο:

«... Όταν ο Πίλατος έφτασε ελευθερο το Βαραββά και καταδίκασε στο σταυρικό θάνατο τον 'Ιησούν, ο 'Ιουδαίος έμνησαν στην αίθουσα του Πρωτοπρεσβυτέρου και τον τράβηξαν δι' της βίας έξω. Καθώς τον έτραβούσαν όμως, ο 'Ιησούς άπάνω στο

κατώφλι της πόρτας έξανηλθμένος. Τότε ο θυρωρός του Πίλατου, ύνόματι Καρτάφιλος, τον έσπρωξε μ' όλη του τη δύναμη, τον έχτύπησε στις πλάτες με τη γροθιά του και, γελώντας σαρκαστικά, του φώναξε:

— Έμπρός, 'Ιησού! Πήγαινε γρήγορα... Τι στέκεσαι;...

Από τότε ο Καρτάφιλος, καταδικασμένος να περιμένει ζωντανός στη γη την έλευση της Δευτέρας Παρουσίας, μόλις περνούσαν εκατό χρόνια, ξαναπαίρνει τη μορφή και την ηλικία που είχε όταν χτύπησε το Χριστό, και ξαναρχίζει την άσκοπη περιπλάνησή του.

Οι περισσότεροι όμως απ' τους Φωριανούς λαούς παραδέχονται, πως είπαμε και στην αρχή, ότι ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος ήταν παπουτός, φανατικός μάλιστα στα θρησκευτικά ζητήματα. Οταν λοιπόν ο 'Ιησούς ανέβαινε στο λόφο του μαρτυρίου, φορούσε στο κεφάλι του Σικελικό σκούφο, και αφού έβαλε το τσιμπούκι του κι' έβαλε το ένα πόδι του πάνω στο άλλο, άρχισε να μύο λέει:

— Τον παλιό καιρό σ' αυτά τα μέρη ζούσε ένας Έβραιος που τον έλεγαν Κούτρης. Απ' το πρωί ως το βράδυ καθόταν στο κατώφλι του σπιτιού του κι' έραβανε παπούτσια, που τα πήγαινε ύστερα και τα πουλούσε στα Μύρα. Οι γειτόνοι του τον έαυροδαν για πολύ βήσιμο, έλεγαν όμως πως ήσαν σκληρόκαρδος.

Μία μέρα, ενώ ο Κούτρης καθόταν στη συνηθισμένη του θέση κι' έραβαν, τον έληθησε έξω από κάποιον άγνωστο άνθρωπο, ο οποίος χρεώον με γλωσσέ πρόσωτες και στωχικά περιμένοντας τη συνάντησή του κάμμου...

Κάποιος Γάλλος συγγραφέας του νέου αιώνα, τερασμένου αιώνα, ο οποίος περνούσε σε πολλά μέρη της Μικράς Άσίας, διηγείται σχετικά: «... Τάξειδευσα κάποτε μ' ένα 'Ελληνικό καράβι και βρισκόμουν ακριβώς επέναντι των Μύρων της Λυκίας. Σ' ένα πλάκωσο ή νύχτα σκοτεινή, κατάμαυρη, χωρίς έ

σκότια και φεγγάρι. Στεκόμουν στο κατώφλι και είχα κυνά μου τον καπετάν Χούλη, έναν γέρο πλοίαρχο απ' τους πιο ρητισμένους του καιρού, ο οποίος έβαλλε τραγούδια της πατρίδας του, τυλιγμένος στο χοντρό μάλλινο πανωφόρι του και καπνίζοντας μ' ένα κοντό Τούρκικο τσιμπούκι.

Έξαφνα στις πλαγιές των αντίκρωνών βουνών έλαμψαν δυο άλλοπάλληλα άστραπές, των οποίων το γλώμμα ήσαν ωχροκίτρινο.

— Ο Κούτρης, παιδιά! φώναξε ο καπετάν Χούλης αναπηδώντας κατάπληκτος. Τρέξτε να τον ιδείτε!... — Τι είνε αυτός ο Κούτρης; ρώτησα σε λίγο τον καπετάνιο με περιέργεια.

— Τι, δεν τον ξέρετε τον Κούτρη; με ρώτησε έαφνιασμένος ο πλοίαρχος. Καί, άποτεινόμενος σ' ένα ναύτη, έπρόσθεσε:

— Έλα δὲ, Δημήτρη, να του πής τι είνε ο Κούτρης! Τότε με πλησίασε ένας άποροιάλτης γέρος που φορούσε στο κεφάλι του Σικελικό σκούφο, και αφού έβαλε το τσιμπούκι του κι' έβαλε το ένα πόδι του πάνω στο

άλλο, άρχισε να μύο λέει:

— Τον παλιό καιρό σ' αυτά τα μέρη ζούσε ένας Έβραιος που τον έλεγαν Κούτρης. Απ' το πρωί ως το βράδυ καθόταν στο κατώφλι του σπιτιού του κι' έραβανε παπούτσια, που τα πήγαινε ύστερα και τα πουλούσε στα Μύρα. Οι γειτόνοι του τον έαυροδαν για πολύ βήσιμο, έλεγαν όμως πως ήσαν σκληρόκαρδος.

Μία μέρα, ενώ ο Κούτρης καθόταν στη συνηθισμένη του θέση κι' έραβαν, τον έληθησε έξω από κάποιον άγνωστο άνθρωπο, ο οποίος χρεώον με γλωσσέ πρόσωτες και στωχικά περιμένοντας τη συνάντησή του κάμμου...

Κάποιος Γάλλος συγγραφέας του νέου αιώνα, τερασμένου αιώνα, ο οποίος περνούσε σε πολλά μέρη της Μικράς Άσίας, διηγείται σχετικά: «... Τάξειδευσα κάποτε μ' ένα 'Ελληνικό καράβι και βρισκόμουν ακριβώς επέναντι των Μύρων της Λυκίας. Σ' ένα πλάκωσο ή νύχτα σκοτεινή, κατάμαυρη, χωρίς έ

σκότια και φεγγάρι. Στεκόμουν στο κατώφλι και είχα κυνά μου τον καπετάν Χούλη, έναν γέρο πλοίαρχο απ' τους πιο ρητισμένους του καιρού, ο οποίος έβαλλε τραγούδια της πατρίδας του, τυλιγμένος στο χοντρό μάλλινο πανωφόρι του και καπνίζοντας μ' ένα κοντό Τούρκικο τσιμπούκι.

Έξαφνα στις πλαγιές των αντίκρωνών βουνών έλαμψαν δυο άλλοπάλληλα άστραπές, των οποίων το γλώμμα ήσαν ωχροκίτρινο.

— Ο Κούτρης, παιδιά! φώναξε ο καπετάν Χούλης αναπηδώντας κατάπληκτος. Τρέξτε να τον ιδείτε!... — Τι είνε αυτός ο Κούτρης; ρώτησα σε λίγο τον καπετάνιο με περιέργεια.

— Τι, δεν τον ξέρετε τον Κούτρη; με ρώτησε έαφνιασμένος ο πλοίαρχος. Καί, άποτεινόμενος σ' ένα ναύτη, έπρόσθεσε:

— Έλα δὲ, Δημήτρη, να του πής τι είνε ο Κούτρης! Τότε με πλησίασε ένας άποροιάλτης γέρος που φορούσε στο κεφάλι του Σικελικό σκούφο, και αφού έβαλε το τσιμπούκι του κι' έβαλε το ένα πόδι του πάνω στο

άλλο, άρχισε να μύο λέει:

— Τον παλιό καιρό σ' αυτά τα μέρη ζούσε ένας Έβραιος που τον έλεγαν Κούτρης. Απ' το πρωί ως το βράδυ καθόταν στο κατώφλι του σπιτιού του κι' έραβανε παπούτσια, που τα πήγαινε ύστερα και τα πουλούσε στα Μύρα. Οι γειτόνοι του τον έαυροδαν για πολύ βήσιμο, έλεγαν όμως πως ήσαν σκληρόκαρδος.

Μία μέρα, ενώ ο Κούτρης καθόταν στη συνηθισμένη του θέση κι' έραβαν, τον έληθησε έξω από κάποιον άγνωστο άνθρωπο, ο οποίος χρεώον με γλωσσέ πρόσωτες και στωχικά περιμένοντας τη συνάντησή του κάμμου...

πρόσθεσε: — Δὲν θά μ' άρήσεις τουλάχιστον ν' αναπαύω λίγακι; Μά ο Έβραίος, χωρίς να του άπαντήσει, άρπαξε ένα ρόπαλο και πλησίασε άπειληκτικά τον Κύριο, έτοιμος να τον έυλοφορώσει.

Ο Χριστός, σηκώθηκε τότε αναστενάζοντας και είπε στο σκληρό παπουτό:

— Η κατάρρα του Πατέρα μου να πέση επάνω στο κεφάλι σου και ο τόπος αυτός να είνε το μέρος του αιώνιου μαρτυρίου σου! — Από τη στιγμή που ο Άλλος θα φωτίξη τον κόσμο, εσύ να κυλιέσαι απ' την κορφή ως τη ρίζα του βουνού! Κι' απ' τη στιγμή που θ' άρχίξη να πέσει το σκοτάδι, εσύ να χάνεσαι μέσα σε άσυσστές ολόγες!... Τα σπλάχνα σου να ολογίζονται στην αιωνία φωτιά, άλλα το σώμα σου να μην πεθαίνει ποτέ. Τέτοια τιμωρία χρειάζεται γι' αυτόν που φέρθηκε έτσι σκληρά στον Υίο του Θεού!...

Από τότε ο Κούτρης καταδικάστηκε να διανύει τη ματωμένη διαδρομή του, χωρίς καμιά έλπίδα σωτηρίας.

ΚΑΡΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Πάψε καρδιά μου ν' αγαπάς, δεν έ- (γαπώσε τώρα, κι' αν αγαπούν το κάνουνε για νά περνούν την άρα.

Σαν δεν ήξερες ν' αγαπάς, καρδιάς (μην άγκυλώσεις και σαν άρχίσεις μία δουλειά, να τήνε (βεταλαινής).

Μην κάνεις, Θέ μου, όρφανά, μην (κάνεις, Θέ μου, ένα, μην κάνεις κακορόζικα, ως έκανες (έμένα).

Σαν βράχος εις την άμμουδιά, που (τον κυπά το κύμα, γράι με δέον' ή τύχη μου, Θέ μου, (δὲν είνε κρίμα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Ζακ περπατούσε μόνος, πάνω στη γέφυρα του βαποριού. Ήταν ένας νέος λεπτός, γλωμάς και μελαγχολικός, μόλις δεκαεφτά χρονών. Ταξίδευε μόνος για πρώτη φορά. Ο πατέρας του τον είχε στείλει να περάσει ένα μήνα στην Αγγλία σε μια φιλική του οικογένεια, και τώρα ξαναγύριζε στη Διέττα, όπου θα έμενε ως το τέλος των διακοπών.

Ήταν μεσημέρι και η θάλασσα απλωνόταν γαλήνια. Το πλοίο, έπλεε μέσ' απ' την ομίχλη, ή όποια, σιγά-σιγά, διαλυόταν. Ούτε πανιά δεν φαινόταν, ολόκληρο στον ορίζοντα. Οστίο, ο αέρας ήταν δροσερός και ελάττωσε επιβόρτα βοσκόντουσαν επάνω στη γέφυρα. Μερικοί Αγγλοι μόνον, τυλιγμένοι στα μακριά τους μαν-φράν.

Ο νέος κυττούσε τη θάλασσα και η καρδιά του ξεχείλιζε από τρυφερότητα και επιθυμίες. Συλλογιζόταν την αγάπη, τη γυναίκα. Συλλογιζόταν μια ώραία κορίτσι, που είχε συναντήσει την προηγούμενη ημέρα στο τραίνο, μια νέα κοίτη της οποίας είχε σφίξει τα δάχτυλα στο χέρι. Τη δακτύλισε του στο πλύν, την οποία είχε φιλήσει την ημέρα που την αποχαιρέτησε.

Έξαφνα όμως συλλογίστηκε ότι δεν είχε ακόμα φάει και, διακόποντας τις ονειροπολήσεις του, έτοιμάστηκε να κατεβεί στο μικρό.

Μά, καθώς έφτανε στη σκάλα, μια νέα κοπέλλα παρουσιάστηκε μπροστά του. Μια συγκίνησε τον εκουρίεσε άμεσως και φώναξε:

— Διέττα! Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της και τον αναγνώρισε: — Πώς, Ζακ, πεις είσθε; φώναξε...

Δύο δώδεκα χρόνια είχαν να συναντηθούν. Παιδική φίλη—εκείνη ήταν λίγο μεγαλύτερη απ' αυτόν—βλεπόντουσαν κάθε καλοκαίρι στη λουτρόπολη, όπου πήγαιναν οι οικογένειές των. Η φίλη τους ήταν τρυφερή κι αισθηματική, και στο τέλος μάλιστα είχαν αρχίσει να ανταλλάσσουν και φιλήματα.

Η Διέττα πρώτη διέκοψε τη σιωπή τους. — Μεγαλώσατε, του είπε, γυνήκατε τελείως άνδρας. — Ναι, απάντησε ο Ζακ, δεν είμαι πια το μικρό παιδί που είχατε γνωρίσει άλλοτε.

Αυτό το «άλλοτε» πόσες αναμνήσεις ξυλάφανε στο μυαλό τους, τις οποίες σιγά-σιγά άρχισαν να ξεκαθίζουν. Μια γλυκειά συγκίνηση τους επλημμύριζε, καθώς μιλούσαν.

Μένω τώρα στην Αγγλία, είπε εκείνη. Μά νοσταλγούσα πολύ τη Γαλλία κι' έπωφεληθήκα αυτές τις ημέρες που είμαι ελεύθερη, για να την ξαναβλέπω πάλι.

— Όστε δεν εστε πια ελεύθερη; είπε ο Ζακ ζωηρά. — Άνοησίες! του απάντησε η Διέττα. Είσαι πολύ περίεργος. Καί, λέγοντας αυτά, τον έπιασε από το μπράτσο.

Έξαφνα η γαλλική άκρη φάνηκε βαθυθάλαξη απέναντί τους.

Η Διέττα έδωσε μια κραυγή χαράς και σφίχτηκε κοντά του.

— Ω, μικρό μου φίλε! φώναξε. — Ω! αν ήξερες πόσο εύτυχης εμείς που σε ξαναβλέπω... Μου θυμίζει τόσα ωραία πράγματα...

Ξανασυναντήθηκαν το ίδιο βράδυ στην ταράτσα του δωματίου της Διέττας. Η νύχτα ήταν θαυμάσια και ο ουρανός ήταν γαλάζιος, χωρίς ούτε ένα σύννεφο. Η θάλασσα δεν φαινόταν, αλλά δακτύλισε του στο πλύν, την οποία είχε φιλήσει την ημέρα που την αποχαιρέτησε. — Όχι... Δέν ήσαν άνοησίες... Δός μου πάλι το φιλά σου.

Η Διέττα τον εκύτταζε κατέπληκτη και του είπε: — Μά είσαι τρελλός! — Όχι! δ-χι! της απάντησε εκείνος, χτυπώντας το πόδι του σαν παιδί. — Όχι... Δέν είμαι τρελός... Δέν μάς βλέπει κανείς εδώ... Δός μου ένα φιλά! Σε ικετεύω!... Θά μ' έβλιδες τόσο, αν άρνούν...

Καί, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, δάκρυα του ήρθαν στα μάτια... Τότε εκείνη με απλόχευα του έστεινε τα χείλη της. — Ορίστε! του είπε.

Επειτα τη συνόδευσε ως το ξενοδοχείο της. Μπροστά στην πόρτα του στάθηκαν. Δεν της έλεγε τίποτε, μά δεν μπορούσε να αποφασίσει να την αφήσει και να φύγει. Η Διέττα τον εκύτταζε, δαγκώνοντας τα χείλη της για να μη γελάσει.

— Ω! σε παρακαλώ, την ικετεύει, μη με κοροϊδεύεις...

Τα λόγια αυτά τα είπε, ενώ λυγμοί τον έπληγαν. Βλέποντας τη θλίψη του, η Διέττα του είπε:

— Άφου αυτό σε θλίβει τόσο, μη μ' αφήνεις... Έλα πάνω μαζί μου.

Άμεσως ο Ζακ άρπαξε το χέρι της και το γέμισε φιλήματα. Εκείνη, στην κόμα, τον κάμαζε της, δέν ήξερε τι να της πη... Φοβόταν μήπως τον κοροϊεύει, μή...

πως γελάσει μαζί του και έξαφνα μια τρελλή επιθυμία τον εκουρίεσε να φύγει, να τρέξει, να πάρει την άκρογιαλιά, κλαίγοντας και ξεφωνίζοντας.

Η Διέττα εν τω μεταξύ είχε καθίσει κοντά του και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στο στήθος του. Φαινόταν πολύ συγκινημένη.

Τότε ο Ζακ έφερε τα χείλη του κοντά στο αυτί της και σιγά-σιγά άρχισε να της φιθυρίζει την αγάπη του, που έμοιαζε με άνοιξιμικο τραγούδι...

Όσο μιλούσε, εκείνη τον έσφιγγε κοντά στην καρδιά της, γλυκά, σαν να τον ενανούριζε. — Αλήθεια; του έλεγε. Αλήθεια, μικρό μου Ζακ;... Μ' αγαπάς... Καί όταν τέλος εκείνος ύψωσε τα βλέμμάτα του προς αυτήν, είδε ότι τα μάτια της ήταν μουσκεμένα με δάκρυα...

Πέντε μέρες αργότερα, ο Ζακ συνόδευσε τη φίλη του στο υπερωκεάνειο. Η Διέττα ξαναγύριζε μόνη της στην Αγγλία. Κι' οι δύο τους ήταν πολύ θλιμμένοι...

Ο Ζακ έννοιωθε ένα ζωηρό πόνο να του σφίγγει την καρδιά... Τα μάτια του ήταν έτοιμα να δακρύσουν, ενώ η Διέττα τον έσφιγγε γλυκά στην αγκαλιά της...

Καλύτερα, του φθόρισε, που τελειώνει η ιστορία μας έτσι... Μην το λες αυτό! της απάντησε αυτός. Έξερεις καλά πως σ' αγαπώ...

Εκείνη χαμογέλασε με αμφιβολία. — Μπιά! του είπε. Ο' αποκτήσης φιλονεικίες, θα διασκεδάσεις και θα με ξεχάσεις...

Φαντάζεσαι λοιπόν ότι μπορώ να σε ξεχάσω;

— Ναι!... του απάντησε αυτή σταθερά. Θά με ξεχάσεις αύριο κιόλας...

Ένα σφόνιγμα της σειρήνος του υπερωκεανείου ξεσπίσε έξαφνα τον αέρα. Με δάκρυα στα μάτια την αποχαιρέτησε και βγήκε έξω. Το βαπόρι άρχισε σιγά-σιγά να ξεκινάει, ενώ εκείνος στεκόταν στον προβλήτα και το παρακολουθούσε, βλέποντας τη φίλη του να τον αποχαιρέτα με το μαντίλι...

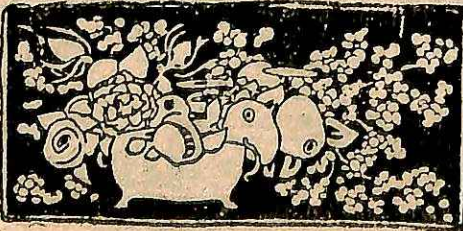
Σε λίγο το πλοίο είχε εξαφανιστεί στον ορίζοντα... Ο νέος τότε πήρε πεζός την προκομιά... Φτάνοντας στο κλίνο, συνάντησε μια γυναίκα που του φάνηκε πολύ χαριτωμένη και νέα και κάρφωσε τα βλέμμάτα του επάνω της. Άμέσως εκείνη του χαμογέλασε...

Τότε θυμήθηκε τα λόγια της Διέττας: «Αύριο κιόλας θα με ξεχάσεις!...»

Καί, χωρίς να τα λάβει υπ όψιν του, πλησίασε την άγνωστη νέα και...

Ο Ζακ κυττούσε τη θάλασσα και...

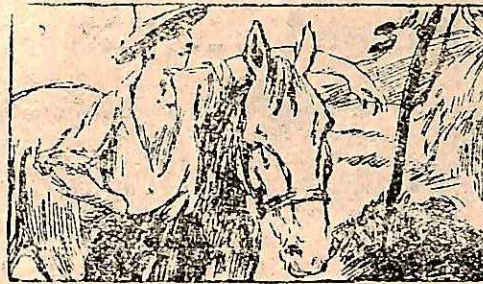
Και πέρασε το χέρι της...

ΤΟΥ MARCEL LHEUREUX

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALBERT CIM

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ήταν πολύ δυσάρεστη, πολύ άδινη ή έκπληξη της μικρούλας Ερνεστίνης Φενέτ. Όταν άντελήφθη για πρώτη φορά ότι επρόκειτο σε λίγο να γίνει μητέρα. Θεέ μου! Πώς θα το έκρινε αυτό το πράγμα από τους άλλους χωριστούς; Πώς θα το διαλογιστεί στη μαμά Φενέτ; Στη μαμά Φενέτ, που ήταν τόσο θλιμμένη από τον καιρό που χόρευε και που έβλεπε λυπημένη στο γή και καμιά μέρα της για τη μικρή της Ερνεστίνη. «Ω! πού απογοητεύει θά της προσενοίσει... Πόσο θά της εσπάρει την καρδιά!...

Και όμως έφτανε λίγο και η έξαρετική αυτή μητέρα για την άτυχία της κόρης της. Γιατί όλο το χειμώνα, αντί να τη βάση να κοιμάται από νωρίς, την έπαινε μαζί της στο σπίτι του Μουζό, του γείτονά τους, όπου την άφηνε να κουβεντιάζει και να βγαίνει στην αλή, μαζί με το γυνό του, τον Υβόν. Έπίσης, όταν γύριζε από τα χωράφια, με το κάρο τους φορτωμένο σανό, αυτή κουβεντιάζει με τον πατέρα του Υβόν, ενώ τα παιδιά έφερχαν στο σιδενδρο.

Ο Υβόν ήταν δεκαοχτώ χρόνων, ή Τίνα δεκάη κι' έτσι δέν άρχισε να άννη ή φλόγα μέσα στην καρδιά τους. Κι' οι δύο τους, γεννημένοι στους καταποράσιους λόφους της Αργονιάς, μέσα στο ποδόχωρο χωριό του Μπουαί, γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Τα σπία τους, που βρισκότανσαν λίγο παράμερα προς το δάσος, χωριζόντουσαν μόνο από ένα μικρό περιβάλλ, που άνηκε στη μητέρα της Φενέτ, πίσω από το οποίο απλωνόταν ένα μεγάλο λιβάδι, το οποίο επίσης άνηκε σ' αυτή. Η μητέρα της Φενέτ είχε ακόμα στα περβώρη και άλλα περιβάλλ, χωράφια, λιβάδια, άμπελια, τα οποία φρόντιζε μόνη της, με τη βοήθεια μερικών γεωργών.

Όσο για τον μαμά-Μουζό, τα γείτονά τους, αυτός δέν είχε παρά τα δύο του χέρια, δυό χέρια γεμάτα νεύρα και γερά, τα οποία χρησιμοποιούσε όσο μπορούσε πιο καλά στη δουλειά του ως ξιλοκόποι. Είχε μείνει πολύ γρήγορα χήρος και δέν είχε άλλο παιδί από τον Υβόν, τον οποίο είχε μισήσει από παιδί στη σκληρή του δουλειά.

Έτσι κι' οι δύο με την ερασιμότητά τους και την πασιμωστή ικανότητά τους είχαν αντιμετώπισει γενναία τη φτώχεια και δέν είχαν ως τώρα κανένα παράπονο από την τύχη τους. Μά, δέν συνέβαινε το ίδιο και με την Ερνεστίνη, ή οποία ήταν πολύ, μά πολύ δυστυχισμένη. — Α! ή δυστυχισμένη! Τι θά κάνο τώρα; έλεγε μά μέρα ή φτωχή νέα ύψώνοντας τις και κυτάζοντας το ραυτό τα χέρια της και περιφρόνησε συνένοχό της με ένα βλέμμα γεμάτο θυμό, άγνοια και περιφρόνηση. — Άν... άν έφραγαμε... μαζί; τραβίξε ο Υβόν. Έλα να φύνομε! Καλή μου Τίνα, σε αγαπώ τόσο... Θά γίνουμε εύτυχισμένοι.

Μά πού θά πάμε; τον ρώτησε έλντας μια προσπάθεια, της είτε από-ταμα: — Άκου, Ερνεστίνη... Ξαναπα-τρούνομα!... — Ξαναπατρο... Έκανε να πη ή κόρη της, μά της κόπνη ή σονή. — Ναι, της απάντησε εκείνη σκάνοντας το κεφάλι της σαν ένοχος και με χαμηλή φωνή... — Και με παών; ρώτησε ή Ερνε-στίνη, της οποίας ή ταραχή και ή κα-τάπληξη μεγάλωναν όλοένα. — Με το Μουζό, της απάντησε ή μητέρα της στον ίδιο τόνο. — Με το Μουζό! φώναξε ή κόρη. Η μητέρα της έσκυψε πάλι το κε-φάλι και έλε με σιγαή φωνή: — Το ξέρω... το ξέρω... Δέν θά έφραγε να το κάνω αυτό, γιατί δέν έ-χουν περάσει ακόμα δυό χρόνια από τότε που πέθανε ο πατέρας σου που ο Θεός να πάρη κοντά τον την ψυχή του... Γι' αυτό ο κόσμος θά πη για μένα ένα σωρό πράγματα... Κι' έ-λως τον αγαπούσα πολύ το μακαρί-τι... Ω! Θεέ μου!...

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, έβγα-λε το μαντίλι της και σκούπισε τις άκρες των ματιών της. — Μά άκου, μικρή μου Τίνα, έξα-κολούθησε. Άν και δέν είμαι παρό-τριανταξή χρόνων και νοιώθω ακόμα τον έαυτό μου άρκετά δυνατό, δέν μπορώ ωστόσο να έξακολουθήσω να διευθίνω μόνη μου τα κτήματά μας... Μου πέφτει πολύ βαριά ή δουλειά... Χοιβάεται ένας άνδρας για να τα δι-ευθίνη δ' αυτά. — Μό ή Ερνεστίνη δέν την άκουγε πια και συλλογιζόταν τη μοναδική αυτή σκέψη, που της είχε παρου-σιαστεί τόσο αναπάντεχα. Πήγανε στη μητέρα της για να της διαλογί-ση τον έαυτό της προς τον Υβόν τη στιγ-μή που έκείνη άγατούσε τον πατέρα του... — Το Μου-ζό! Τον πατέ-ρα Μουζό! έπα-νελάμβανε σαν να μην πίστευε σ' αυτή της. Μά τότε... — Τι; — Και επειδή ή Ερνεστίνη έ-μενε με το στό-μα άνοιχτό, υπερδεμένη και χαμένη, ή μη-τέρα της συνέ-χισε: — Δουτών τί; Έξηγήσου!... Μήπως έχεις τίποτε άντι-σησεις για τον άνδρα που διά-λεξα; — Όχι... Δέν πρόκειται γι'

Την άλλη μέρα το πρωί ή Ερνεστι-να, πηγαίνοντας στα χωράφια μαζί με τη μητέρα της, άρχισε να έτοιμά-ζεται, καθώς το είχε άποφασίσει, να διαλογιστεί το σφάλμα της και τις δι-σάρεστες συνέπειές του στη μητέρα της. Σκεφτόταν, σκεφτόταν και δέν είρρισε με ποιά τρόπο ν' άρχισή... Άπορροφημένη καθώς ήταν από τις σκέψεις της, δέν είχε προσέξει το ά-νησχο ύφος της μητέρας της. — Άκου, της είπε στο τέλος εκεί-νη. Έχω... έχω ένα νέο να σου ά-ναγγείλω... — Ένα νέο; Ά-κούγοντας α-υτό τα λόγια ή Ερνεστίνη, ά-νορθώθηκε έ-ξαφνα κι' έβα-λε μια κραυ-γή... Μήπως έπρόκειτο γι' αυτή;... Μή-πως ή μητέρα της είχε μαν-τέψει τίποτε;... — Έχω, έπα-νέλαβε ή μητέ-ρα της, να σοί πω ένα σπου-δαίο νέο... Θά σου άναγγείλω μια είδηση που άσφαλώς δέν θά την περιμέ-νες...

Όσο μιλού-σε ή μητέρα της Ερνεστι-νας, τόσο πιο ταραγμένη και διστακτική φα-νόταν. Στο τέ-λος, καταβάλ-

Κάθισε κοντά της, της έπιασε το χέρι...

— Άκου, Ερνεστίνη... Ξαναπα-τρούνομα!... — Ξαναπατρο... Έκανε να πη ή κόρη της, μά της κόπνη ή σονή. — Ναι, της απάντησε εκείνη σκάνοντας το κεφάλι της σαν ένοχος και με χαμηλή φωνή... — Και με παών; ρώτησε ή Ερνε-στίνη, της οποίας ή ταραχή και ή κα-τάπληξη μεγάλωναν όλοένα. — Με το Μουζό, της απάντησε ή μητέρα της στον ίδιο τόνο. — Με το Μουζό! φώναξε ή κόρη. Η μητέρα της έσκυψε πάλι το κε-φάλι και έλε με σιγαή φωνή: — Το ξέρω... το ξέρω... Δέν θά έφραγε να το κάνω αυτό, γιατί δέν έ-χουν περάσει ακόμα δυό χρόνια από τότε που πέθανε ο πατέρας σου που ο Θεός να πάρη κοντά τον την ψυχή του... Γι' αυτό ο κόσμος θά πη για μένα ένα σωρό πράγματα... Κι' έ-λως τον αγαπούσα πολύ το μακαρί-τι... Ω! Θεέ μου!...

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, έβγα-λε το μαντίλι της και σκούπισε τις άκρες των ματιών της. — Μά άκου, μικρή μου Τίνα, έξα-κολούθησε. Άν και δέν είμαι παρό-τριανταξή χρόνων και νοιώθω ακόμα τον έαυτό μου άρκετά δυνατό, δέν μπορώ ωστόσο να έξακολουθήσω να διευθίνω μόνη μου τα κτήματά μας... Μου πέφτει πολύ βαριά ή δουλειά... Χοιβάεται ένας άνδρας για να τα δι-ευθίνη δ' αυτά. — Μό ή Ερνεστίνη δέν την άκουγε πια και συλλογιζόταν τη μοναδική αυτή σκέψη, που της είχε παρου-σιαστεί τόσο αναπάντεχα. Πήγανε στη μητέρα της για να της διαλογί-ση τον έαυτό της προς τον Υβόν τη στιγ-μή που έκείνη άγατούσε τον πατέρα του... — Το Μου-ζό! Τον πατέ-ρα Μουζό! έπα-νελάμβανε σαν να μην πίστευε σ' αυτή της. Μά τότε... — Τι; — Και επειδή ή Ερνεστίνη έ-μενε με το στό-μα άνοιχτό, υπερδεμένη και χαμένη, ή μη-τέρα της συνέ-χισε: — Δουτών τί; Έξηγήσου!... Μήπως έχεις τίποτε άντι-σησεις για τον άνδρα που διά-λεξα; — Όχι... Δέν πρόκειται γι'

Την άλλη μέρα το πρωί ή Ερνεστι-να, πηγαίνοντας στα χωράφια μαζί με τη μητέρα της, άρχισε να έτοιμά-ζεται, καθώς το είχε άποφασίσει, να διαλογιστεί το σφάλμα της και τις δι-σάρεστες συνέπειές του στη μητέρα της. Σκεφτόταν, σκεφτόταν και δέν είρρισε με ποιά τρόπο ν' άρχισή... Άπορροφημένη καθώς ήταν από τις σκέψεις της, δέν είχε προσέξει το ά-νησχο ύφος της μητέρας της. — Άκου, της είπε στο τέλος εκεί-νη. Έχω... έχω ένα νέο να σου ά-ναγγείλω... — Ένα νέο; Ά-κούγοντας α-υτό τα λόγια ή Ερνεστίνη, ά-νορθώθηκε έ-ξαφνα κι' έβα-λε μια κραυ-γή... Μήπως έπρόκειτο γι' αυτή;... Μή-πως ή μητέρα της είχε μαν-τέψει τίποτε;... — Έχω, έπα-νέλαβε ή μητέ-ρα της, να σοί πω ένα σπου-δαίο νέο... Θά σου άναγγείλω μια είδηση που άσφαλώς δέν θά την περιμέ-νες...

Όσο μιλού-σε ή μητέρα της Ερνεστι-νας, τόσο πιο ταραγμένη και διστακτική φα-νόταν. Στο τέ-λος, καταβάλ-

Κάθισε κοντά της, της έπιασε το χέρι...

αυτών... Πρόκειται για τον Υβόν και μένα... Θέλω να σου πω, μαμά... Μά μη θυμώσεις... Υποσχέσου μου πως δέν θά θυμώσεις... Ο! πώς ντρέπαι!... Καί σιγά-σιγά, με χίλιες περιστρο-φές και διαταγμούς, της διηγήθηκε την περιπέτειά της... Η μητέρα της, που δέν ήταν προ-ετοιμασμένη για μια τέτοια αποάλυ-ψη, ξαφνιασμένη, γεμάτη περιφρόνηση και θυμωμένη, μόλις την άκουσε, ξε-σπασε σε άγριο έναντίον της Ερνεστίνης. — Ντροπισμένη!... Στην ηλικία σου!... Ντροπή σου!... Είσαι αξιο-δοήνητη... Κι' αυτό το παλινόταδο!... Κι' έγω που σάς άφρηνα και πηγαίνατε μαζί!... Σας έπαωνα για δυό άδωα παιδιά... Καί τώρα τί θά γίνη;... Τί τούτα άμαρτία στην ηλικία σου!... Ντροπή σου!...

Καί τελειώνοντας τις βρισιές της, της κατάφερε δυό υπάσεις... — — — — —

Όστόσο, ή μητέρα της Ερνεστι-νας, μη μπορώντας να κάνει κι' άλ-λοιώς, αναγκάστηκε να παντρέψη την κόρη της με τον Υβόν, τρεις βδομά-δες έπειτα από το Πάσχα, ενώ σιν-χρονώς αυτή παντρεύονταν τον πατέ-ρα του.

Μά μόλις το έρχόμενο φθινόπωρο ή Ερνεστίνη κατάλαβε γιατί τον πε-ρασμένο χειμώνα ή μητέρα της την έ-στειλε τόσο συχνά να βγαίνει έξω μα-ζί με τον Υβόν, ενώ αυτή έμενε μό-νη με τον πατέρα του...

Η μητέρα της Ερνεστίνης γέννησε δεκατέσσε μέρες πριν από την κόρη της.

ALBERT CIM

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΥΡΕΤΟΙ

Έχει πιστοποιηθεί από πολλούς ότι τα άνθη είναι κάποτε πολύ επάβλαδη στην όρεξη του ανθρώπου, ιδίως κατά την ώρα του ύπνου. Ποιός έαυδαίον-σι μάλιστα των άνωτέρω έρχεται και το άκόλουθο περιστατικό που δημοσι-εύεται στις Γαλλικές εφημερίδες.

Κάποια κυρία από το Παρίσι, ενώ βουκόταν περίφημα στην ύγεια της, άρχισε να πάσχει, χωρίς ατία, από διαλειπόντας πυρετούς. Έκείνος το γαυτός της να την έξετάσει, αλλά έ-καίνος δέν ήξερε πού να αποδοχή την ατία της άσθενείας της. Οι πυρετοί έντωμεταξύ εξακολούθησαν να την πειράζουν έαυ ολόκληρους μήνες, χω-ρίς να ύπόχρη έλπίδα θεραπείας. Τέ-λος μια μέρα ο γιατρός άντελήφθη ό-τι οι διαλειπόντες πυρετοί της άσθε-νοφς όφειλοντο στις άνοδοόμες που διατηρούσε στο δωμάτιό της. Μόλις ή άνοδοόμες μετεφέρθησαν, έντολή του γιατρού, σε άλλο δωμάτιο, ή κυρία έ-γινε άμέσως καλά!

Κάθισε κοντά της, της έπιασε το χέρι...

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ EUGENE FOURRIER

Σελεστέν Πενζώ, ο οποίος εισοδηματίας, ήσαν από φάσεις να παντρευτεί. Τόδε κανε αυτό γιατί ήθελε

να μην πέσει η περιουσία του στα χέρια των ανεπιόντων, άρρενων και θηλυκών, οι οποίοι δεν θα αισθανόντουσαν γι' αυτό καμιά ευγνωμοσύνη. Άνεκόνωσε λοιπόν τις προθέσεις του στους φίλους του και τους γνωστούς του και τους παρακάλεσε να τον βοηθήσουν. Όλοι όμως προσπαθούσαν να τον αποτρέψουν από το σχέδιό του.

—Θα κάνεις τρέλλα αν παντρευτείς σ' αυτή την ηλικία, τού έλεγαν.

—Απεναντίας, τούς απαντούσε ο Πενζώ, ξέρω τι κάνω... Δεν είμαι παιδί...

—Συλλογίσου το...

—Τό συλλογίστηκα πολύ.

—Θα μετανοήσεις αργότερα...

—Γιατί;

—Γιατί είσαι πολύ ηλικιωμένος.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δεν μου λείπει τίποτε;... Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου, τρώω καλά, ή δυνάμεις μου αντέχουν... Θα γίνω πρόφης τάξεως σύζυγος...

—Άγαπήτέ μας Πενζώ, επέμεναν οι φίλοι του, μην παντρεύεσαι. Στην ηλικία σου ο γάμος είναι ηλιθιότητα...

—Ηλιθιότητα;

—Επικίνδυνη ηλιθιότητα μάλιστα.

—Οπόσο τίποτε δεν απειλούσε τον Πενζώ, ο οποίος επέμενε στο σχέδιό του. Έπειδή όμως οι φίλοι του τον έκορδίζαν και δεν μπορούσαν να βιασισθεί σ' αυτούς, απέφασε να βοηθήσει τον μέλλοντα σύζυγό του, Έπειδή δε δεν απέδιδε σ' αυτούς, άρχισε τας αναζητήσεις του μεταξύ των οικογενειών των πτωχών. Με το πρόσχημα ότι θα έκανε ελεημοσύνες, διέσχιζε τις άγροτικές συνοικίες, υπαινικόντας παντού, μοιράζοντας βοηθήματα και κορδόνιας σημειώσεις. Έτσι δεν άγγησε ν' ανακάλυψη το διαμάντι που ή' αποτελούσε το στολίδι του σπιτιού του, μια νέα κόρη που έζησε μαζί με τη χήρα μητέρα της. Η κόρη ήταν δεκαεφτά χρονών, γλυκιά, νόστιμη, καλοανθραμένη. Ο Σελεστέν τούς έβοήθησε οικονομικώς και πήγε και τις άλλες ημέρες στο σπίτι τους. Η δυο γυναίκες του έκαναν καλή υποδοχή και τον έδενον ως σωτήρα τους. Τέλος, μια μέρα, κάλεσε τη νέα στο σπίτι του και της ανέκοινωσε τις πραγματικές του προθέσεις. Έκείνη κόντευε τότε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

—Σκεφθείτε, είπε στην κόρη, πρίν ακόμη δεχθείτε την πρότασή μου.

—Σκέφτηκα, τού απάντησε η νέα.

—Είμαι αρκετά πλούσιος, ώστε να ικανοποιώ κάθε σας επιθυμία, συνέχισε. Αργότερα θα σας έβαψαλλω και το μέλλον σας.

—Ας μη μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, τού απάντησε η κόρη. Δεν παντρεύομαι από συμφέρον.

—Δεν με βρίσκετε μεγάλο γι' την ηλικία σας;

—Καθόλου.

—Εμένα όμως μου φαίνεται ότι τα έτη που μάς χωρίζουν είναι πολλά...

—Μου άρεσετε έτσι όπως είστε...

Οι άνδρες γρηγόρουν αργότερα από τις γυναίκες...

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

τοι τους αποστόμωσε όλους. Την άλλη μέρα οι νεόνυμφοι έφυγαν γι' την Έλβετία. Ταξίδευαν πολύ κι' έπειτα από αρκετούς μήνες ξαναγύρισαν κι' εγκαταστάθηκαν σε μια χαριτωμένη βίλλα, στο Σαιν-Μαντέ. Ο Σελεστέν ήταν παιδί ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος του κόσμου. Είχε γυναίκα νέα, όμορφη, αξιόλογη... Τι μπορούσε να επιθυμήσει παραπάνω;...

Όταν ήρθε ο χειμώνας, οι ρευματισμοί του τον ανάγκασαν να κρεββατοηθεί. Μα η γυναίκα του τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση κι' έτσι δεν έννοιωσε τους πόνους του.

—Δεν ξέρω πώς να σου εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου, της έλεγε συχνά ο Σελεστέν.

—Δεν μου χρωστάς καμιά ευγνωμοσύνη... τού απαντούσε εκείνη. Κάνω απλόστατα το καθήκον μου.

—Απεναντίας, τούς απαντούσε ο Πενζώ, ξέρω τι κάνω... Δεν είμαι παιδί...

—Συλλογίσου το...

—Τό συλλογίστηκα πολύ.

—Θα μετανοήσεις αργότερα...

—Γιατί;

—Γιατί είσαι πολύ ηλικιωμένος.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δεν μου λείπει τίποτε;... Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου, τρώω καλά, ή δυνάμεις μου αντέχουν... Θα γίνω πρόφης τάξεως σύζυγος...

—Άγαπήτέ μας Πενζώ, επέμεναν οι φίλοι του, μην παντρεύεσαι. Στην ηλικία σου ο γάμος είναι ηλιθιότητα...

—Ηλιθιότητα;

—Επικίνδυνη ηλιθιότητα μάλιστα.

—Οπόσο τίποτε δεν απειλούσε τον Πενζώ, ο οποίος επέμενε στο σχέδιό του. Έπειδή όμως οι φίλοι του τον έκορδίζαν και δεν μπορούσαν να βιασισθεί σ' αυτούς, απέφασε να βοηθήσει τον μέλλοντα σύζυγό του, Έπειδή δε δεν απέδιδε σ' αυτούς, άρχισε τας αναζητήσεις του μεταξύ των οικογενειών των πτωχών. Με το πρόσχημα ότι θα έκανε ελεημοσύνες, διέσχιζε τις άγροτικές συνοικίες, υπαινικόντας παντού, μοιράζοντας βοηθήματα και κορδόνιας σημειώσεις. Έτσι δεν άγγησε ν' ανακάλυψη το διαμάντι που ή' αποτελούσε το στολίδι του σπιτιού του, μια νέα κόρη που έζησε μαζί με τη χήρα μητέρα της. Η κόρη ήταν δεκαεφτά χρονών, γλυκιά, νόστιμη, καλοανθραμένη. Ο Σελεστέν τούς έβοήθησε οικονομικώς και πήγε και τις άλλες ημέρες στο σπίτι τους. Η δυο γυναίκες του έκαναν καλή υποδοχή και τον έδενον ως σωτήρα τους. Τέλος, μια μέρα, κάλεσε τη νέα στο σπίτι του και της ανέκοινωσε τις πραγματικές του προθέσεις. Έκείνη κόντευε τότε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

—Σκεφθείτε, είπε στην κόρη, πρίν ακόμη δεχθείτε την πρότασή μου.

—Σκέφτηκα, τού απάντησε η νέα.

—Είμαι αρκετά πλούσιος, ώστε να ικανοποιώ κάθε σας επιθυμία, συνέχισε. Αργότερα θα σας έβαψαλλω και το μέλλον σας.

—Ας μη μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, τού απάντησε η κόρη. Δεν παντρεύομαι από συμφέρον.

—Δεν με βρίσκετε μεγάλο γι' την ηλικία σας;

—Καθόλου.

—Εμένα όμως μου φαίνεται ότι τα έτη που μάς χωρίζουν είναι πολλά...

—Μου άρεσετε έτσι όπως είστε...

Οι άνδρες γρηγόρουν αργότερα από τις γυναίκες...

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

τοι τους αποστόμωσε όλους. Την άλλη μέρα οι νεόνυμφοι έφυγαν γι' την Έλβετία. Ταξίδευαν πολύ κι' έπειτα από αρκετούς μήνες ξαναγύρισαν κι' εγκαταστάθηκαν σε μια χαριτωμένη βίλλα, στο Σαιν-Μαντέ. Ο Σελεστέν ήταν παιδί ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος του κόσμου. Είχε γυναίκα νέα, όμορφη, αξιόλογη... Τι μπορούσε να επιθυμήσει παραπάνω;...

Όταν ήρθε ο χειμώνας, οι ρευματισμοί του τον ανάγκασαν να κρεββατοηθεί. Μα η γυναίκα του τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση κι' έτσι δεν έννοιωσε τους πόνους του.

—Δεν ξέρω πώς να σου εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου, της έλεγε συχνά ο Σελεστέν.

—Δεν μου χρωστάς καμιά ευγνωμοσύνη... τού απαντούσε εκείνη. Κάνω απλόστατα το καθήκον μου.

—Απεναντίας, τούς απαντούσε ο Πενζώ, ξέρω τι κάνω... Δεν είμαι παιδί...

—Συλλογίσου το...

—Τό συλλογίστηκα πολύ.

—Θα μετανοήσεις αργότερα...

—Γιατί;

—Γιατί είσαι πολύ ηλικιωμένος.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δεν μου λείπει τίποτε;... Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου, τρώω καλά, ή δυνάμεις μου αντέχουν... Θα γίνω πρόφης τάξεως σύζυγος...

—Άγαπήτέ μας Πενζώ, επέμεναν οι φίλοι του, μην παντρεύεσαι. Στην ηλικία σου ο γάμος είναι ηλιθιότητα...

—Ηλιθιότητα;

—Επικίνδυνη ηλιθιότητα μάλιστα.

—Οπόσο τίποτε δεν απειλούσε τον Πενζώ, ο οποίος επέμενε στο σχέδιό του. Έπειδή όμως οι φίλοι του τον έκορδίζαν και δεν μπορούσαν να βιασισθεί σ' αυτούς, απέφασε να βοηθήσει τον μέλλοντα σύζυγό του, Έπειδή δε δεν απέδιδε σ' αυτούς, άρχισε τας αναζητήσεις του μεταξύ των οικογενειών των πτωχών. Με το πρόσχημα ότι θα έκανε ελεημοσύνες, διέσχιζε τις άγροτικές συνοικίες, υπαινικόντας παντού, μοιράζοντας βοηθήματα και κορδόνιας σημειώσεις. Έτσι δεν άγγησε ν' ανακάλυψη το διαμάντι που ή' αποτελούσε το στολίδι του σπιτιού του, μια νέα κόρη που έζησε μαζί με τη χήρα μητέρα της. Η κόρη ήταν δεκαεφτά χρονών, γλυκιά, νόστιμη, καλοανθραμένη. Ο Σελεστέν τούς έβοήθησε οικονομικώς και πήγε και τις άλλες ημέρες στο σπίτι τους. Η δυο γυναίκες του έκαναν καλή υποδοχή και τον έδενον ως σωτήρα τους. Τέλος, μια μέρα, κάλεσε τη νέα στο σπίτι του και της ανέκοινωσε τις πραγματικές του προθέσεις. Έκείνη κόντευε τότε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

—Σκεφθείτε, είπε στην κόρη, πρίν ακόμη δεχθείτε την πρότασή μου.

—Σκέφτηκα, τού απάντησε η νέα.

—Είμαι αρκετά πλούσιος, ώστε να ικανοποιώ κάθε σας επιθυμία, συνέχισε. Αργότερα θα σας έβαψαλλω και το μέλλον σας.

—Ας μη μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, τού απάντησε η κόρη. Δεν παντρεύομαι από συμφέρον.

—Δεν με βρίσκετε μεγάλο γι' την ηλικία σας;

—Καθόλου.

—Εμένα όμως μου φαίνεται ότι τα έτη που μάς χωρίζουν είναι πολλά...

—Μου άρεσετε έτσι όπως είστε...

Οι άνδρες γρηγόρουν αργότερα από τις γυναίκες...

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

τοι τους αποστόμωσε όλους. Την άλλη μέρα οι νεόνυμφοι έφυγαν γι' την Έλβετία. Ταξίδευαν πολύ κι' έπειτα από αρκετούς μήνες ξαναγύρισαν κι' εγκαταστάθηκαν σε μια χαριτωμένη βίλλα, στο Σαιν-Μαντέ. Ο Σελεστέν ήταν παιδί ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος του κόσμου. Είχε γυναίκα νέα, όμορφη, αξιόλογη... Τι μπορούσε να επιθυμήσει παραπάνω;...

Όταν ήρθε ο χειμώνας, οι ρευματισμοί του τον ανάγκασαν να κρεββατοηθεί. Μα η γυναίκα του τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση κι' έτσι δεν έννοιωσε τους πόνους του.

—Δεν ξέρω πώς να σου εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου, της έλεγε συχνά ο Σελεστέν.

—Δεν μου χρωστάς καμιά ευγνωμοσύνη... τού απαντούσε εκείνη. Κάνω απλόστατα το καθήκον μου.

—Απεναντίας, τούς απαντούσε ο Πενζώ, ξέρω τι κάνω... Δεν είμαι παιδί...

—Συλλογίσου το...

—Τό συλλογίστηκα πολύ.

—Θα μετανοήσεις αργότερα...

—Γιατί;

—Γιατί είσαι πολύ ηλικιωμένος.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δεν μου λείπει τίποτε;... Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου, τρώω καλά, ή δυνάμεις μου αντέχουν... Θα γίνω πρόφης τάξεως σύζυγος...

—Άγαπήτέ μας Πενζώ, επέμεναν οι φίλοι του, μην παντρεύεσαι. Στην ηλικία σου ο γάμος είναι ηλιθιότητα...

—Ηλιθιότητα;

—Επικίνδυνη ηλιθιότητα μάλιστα.

—Οπόσο τίποτε δεν απειλούσε τον Πενζώ, ο οποίος επέμενε στο σχέδιό του. Έπειδή όμως οι φίλοι του τον έκορδίζαν και δεν μπορούσαν να βιασισθεί σ' αυτούς, απέφασε να βοηθήσει τον μέλλοντα σύζυγό του, Έπειδή δε δεν απέδιδε σ' αυτούς, άρχισε τας αναζητήσεις του μεταξύ των οικογενειών των πτωχών. Με το πρόσχημα ότι θα έκανε ελεημοσύνες, διέσχιζε τις άγροτικές συνοικίες, υπαινικόντας παντού, μοιράζοντας βοηθήματα και κορδόνιας σημειώσεις. Έτσι δεν άγγησε ν' ανακάλυψη το διαμάντι που ή' αποτελούσε το στολίδι του σπιτιού του, μια νέα κόρη που έζησε μαζί με τη χήρα μητέρα της. Η κόρη ήταν δεκαεφτά χρονών, γλυκιά, νόστιμη, καλοανθραμένη. Ο Σελεστέν τούς έβοήθησε οικονομικώς και πήγε και τις άλλες ημέρες στο σπίτι τους. Η δυο γυναίκες του έκαναν καλή υποδοχή και τον έδενον ως σωτήρα τους. Τέλος, μια μέρα, κάλεσε τη νέα στο σπίτι του και της ανέκοινωσε τις πραγματικές του προθέσεις. Έκείνη κόντευε τότε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

—Σκεφθείτε, είπε στην κόρη, πρίν ακόμη δεχθείτε την πρότασή μου.

—Σκέφτηκα, τού απάντησε η νέα.

—Είμαι αρκετά πλούσιος, ώστε να ικανοποιώ κάθε σας επιθυμία, συνέχισε. Αργότερα θα σας έβαψαλλω και το μέλλον σας.

—Ας μη μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, τού απάντησε η κόρη. Δεν παντρεύομαι από συμφέρον.

—Δεν με βρίσκετε μεγάλο γι' την ηλικία σας;

—Καθόλου.

—Εμένα όμως μου φαίνεται ότι τα έτη που μάς χωρίζουν είναι πολλά...

—Μου άρεσετε έτσι όπως είστε...

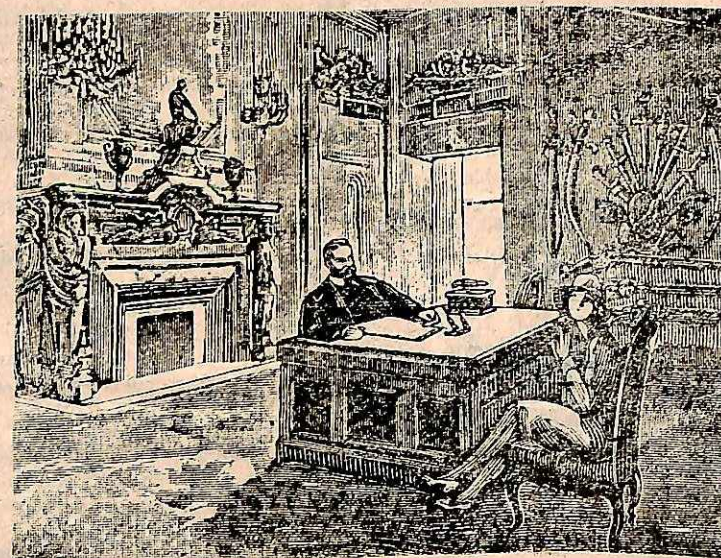
Οι άνδρες γρηγόρουν αργότερα από τις γυναίκες...

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

Την κάλεσε σπίτι του και της ανέκοινωσε τις προθέσεις του...

—Οχι!... Οχι!... Έτσι πρέπει να γίνει, γιατί εγώ θα πεθάνω πρώτος από τους δυο μας...

—Άρρησε αυτή τη συζητηση, επέμεινε η νέα. Είχε πολύ δυσαρεστη...

Μη με κάνετε να μελαγχολώ μ' αυτή μια ήμερα χαράς σαν τη σημερινή...

—Σας διακαλώ, είπε ο Σελεστέν και άλλαξε θέμα συζητήσεως.

Συγχρόνως έλεγε μέσα του:

—Όλο ενδιαφέρον είναι ο μικρός αυτός άγγελος!...

Έπειτα άρχισε ν' ασχολείται με τις προετοιμασίες του γάμου και γέμισε, στο διάστημα αυτό, όμορα την αφοραβιαστική του και τη μητέρα της.

Ο γάμος, τέλος, έγινε με μεγάλη πομπή και ο Σελεστέν είχε την πανηγυρία να προσκαλέσει σ' αυτόν όλους τους φίλους του. Η νεαρά σύζυγός του, μέσα στο λευκό της γαμήλιο φόρεμα, γρόθηκε χαριτωμένα προς όλους κι' έ-

πιδανό να είχε μετανοήσει γι' το γάμο της, τη φαντασία συχνά:

—Μήπως μετανόησε που με παντρεύτηκε;

—Γιατί; τού απαντούσε εκείνη. Είμαι τρισευχαρισμένη...

—Μήπως μετανόησε, έπειδή είμαι γέρος...

—Σε βόσκα ακόμη αρκετά νέο...

—Και όσο σκέπτομαι ότι οι φίλοι μου έκαναν ότι μπορούσαν γι' να μ' επιδοθούν να παντρευτώ!... Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ευγνωμοσύνη που σου όφειλω!... Θα σου αφήσω όλη μου την περιουσία...

—Ας μη μιλάμε γι' αυτό, τον διέκοψε εκείνη. Έχεις καιρό να σκεφθείς γι' τη διαθήκη...

—Και αν θελήσω να σ' αφήσω την περιουσία μου;...

—Είπε ανωφελές... Ξέρω τον έαυτό μου και ξέρω πώς αν μου συμβη το ανεπρόσμενο δυστύχημα να σέ-

—Ας μη μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, τού απάντησε η κόρη. Δεν παντρεύομαι από συμφέρον.

—Δεν με βρίσκετε μεγάλο γι' την ηλικία σας;

—Καθόλου.

—Εμένα όμως μου φαίνεται ότι τα έτη που μάς χωρίζουν είναι πολλά...

—Μου άρεσετε έτσι όπως είστε...

Οι άνδρες γρηγόρουν αργότερα από τις γυναίκες...

—Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό... Είμαι πενήντα χρονών.

—Πενήντα χρονών μόνο!... Σε ηλικία πενήντα χρονών, ένας άνδρας είναι νέος ακόμα...

—Είστε ένας άγγελος! φώναξε τότε ο Σελεστέν ενθουσιασμένος. Μόλις παντρευτούμε, θα κάνω τη διαθήκη μου και θα σας αφήσω ολόκληρη την περιουσία μου...

—Σας παρακαλώ να μη μου ξανα-

τοι τους αποστόμωσε όλους. Την άλλη μέρα οι νεόνυμφοι έφυγαν γι' την Έλβετία. Ταξίδευαν πολύ κι' έπειτα από αρκετούς μήνες ξαναγύρισαν κι' εγκαταστάθηκαν σε μια χαριτωμένη βίλλα, στο Σαιν-Μαντέ. Ο Σελεστέν ήταν παιδί ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος του κόσμου. Είχε γυναίκα νέα, όμορφη, αξιόλογη... Τι μπορούσε να επιθυμήσει παραπάνω;...

Όταν ήρθε ο χειμώνας, οι ρευματισμοί του τον ανάγκασαν να κρεββατοηθεί. Μα η γυναίκα του τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση κι' έτσι δεν έννοιωσε τους πόνους του.

—Δεν ξέρω πώς να σου εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου, της έλεγε συχνά ο Σελεστέν.

—Δεν μου χρωστάς καμιά ευγνωμοσύνη... τού απαντούσε εκείνη. Κάνω απλόστατα το καθήκον μου.

—Απεναντίας, τούς απαντούσε ο Πενζώ, ξέρω τι κάνω... Δεν είμαι παιδί...

—Συλλογίσου το...

—Τό συλλογίστηκα πολύ.

—Θα μετανοήσεις αργότερα...

—Γιατί;

—Γιατί είσαι πολύ ηλικιωμένος.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δεν μου λείπει τίποτε;... Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου, τρώω καλά, ή δυνάμεις μου αντέχουν... Θα γίνω πρόφης τάξεως σύζυγος...

—Άγαπήτέ μας Πενζώ, επέμεναν οι φίλοι του, μην παντρεύεσαι. Στην ηλικία σου ο γάμος είναι ηλιθιότητα...

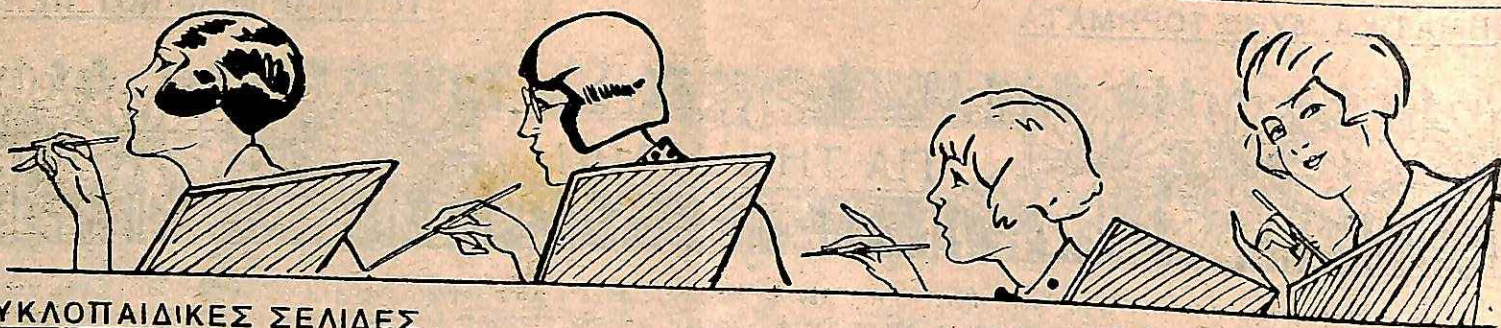
—Ηλιθιότητα;

—Επικίνδυνη ηλιθιότητα μάλιστα.

—Οπόσο τίποτε δεν απειλούσε τον Πενζώ, ο οποίος επέμενε στο σχέδιό του. Έπειδή όμως οι φίλοι του τον έκορδίζαν και δεν μπορούσαν να βιασισθεί σ' αυτούς, απέφασε να βοηθήσει τον μέλλοντα σύζυγό του, Έπειδή δε δεν απέδιδε σ' αυτούς, άρχισε τας αναζητήσεις του μεταξύ των οικογενειών των πτωχών. Με το πρόσχημα ότι θα έκανε ελεημοσύνες, διέσχιζε τις άγροτικές συνοικίες, υπαινικόντας παντού, μοιράζοντας βοηθήματα και κορδόνιας σημειώσεις. Έτσι δεν άγγησε ν' ανακάλυψη το διαμάντι που ή' αποτελούσε το στολίδι του σπιτιού του, μια νέα κόρη που έζησε μαζί με τη χήρα μητέρα της. Η κόρη ήταν δεκαεφτά χρονών, γλυκιά, νόστιμη, καλοανθραμένη. Ο Σελεστέν τούς έβοήθησε οικονομικώς και πήγε και τις άλλες ημέρες στο σπίτι τους. Η δυο γυναίκες του έκαναν καλή υποδοχή και τον έδενον ως σωτήρα τους. Τέλος, μια μέρα, κάλεσε τη νέα στο σπίτι του και της ανέκοινωσε τις πραγματικές του προθέσεις. Έκείνη κόντευε τότε να τρελλαθεί από τη χαρά της.

—Σκεφθείτε, είπε στην κόρη, πρίν ακόμη δεχθείτε την πρό

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οι δικηγόροι στην αρχαιότητα. Ή προς αυτούς εκτίμησις του λαού. Αισχροκέρδειες των δικηγόρων κατά τον Μεσαίωνα. Τὰ μέτρα του Αγίου Λουδοβίκου. Η συντεχνία των δικηγόρων και ο προστάτης της. Ένας άγιος δικηγόρος! Πώς ο άγιος "Υβ" μπήκε στον Παράδεισο. Ο περίφημος δικηγόρος Ρενώ ντ' Ασύ. Μεγάλοι συγγραφείς δικηγόροι. Οι δικηγόροι στη Γαλλική Επανάσταση κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Από τη στιγμή που οι άνθρωποι σχημάτισαν την πρώτη «κοινωνία», δημιουργήθηκαν κλέσας και διάφορα αντίθετα συμφέροντα. Αποτέλεσμα της συγκρούσεως αυτής των συμφερόντων υπήρξε η σύνταξις νόμων και ο διορισμός δικαστών, οι οποίοι εφήρμοζαν τους νόμους αυτούς. Κατόπιν όμως, σιγά-σιγά, σάν μια φυσική αντίδρασις προς την αυστηρότητα των δικαστών και την άκαμψία των νόμων, παρουσιάστηκαν οι πρώτοι δικηγόροι.

Οι δικηγόροι, λοιπόν, καθώς βλέπουμε, εμφανίζονται από τους αρχαιότερους χρόνους. Στις δημοκρατίες της αρχαιότητας—της Ρώμης και της Αθήνας κυρίως—οι δικηγόροι έπαιζαν σπουδαίο πολιτικό ρόλο κι' έθεωρούντο ως οι πρώτοι των πολιτών, άνεκα της εύλογιας των, ή οποία εθεωρείτο ως «θεϊκό δώρον» και της σοφίας, την οποίαν υπετίθετο ότι είχαν. Στην αρχαία Ρώμη, μάλιστα, για να μπορέσει να φθάσει κανείς στα ύψατα αξιώματα, αν δεν ήταν πατριεύς, έπρεπε να είναι τουλάχιστον δικηγόρος. Τόσου δε σεβασμού απέδιδαν οι δικηγόροι στη Ρώμη, ώστε, όταν πενιφερόντο στους δρόμους, περιτριγυριμένοι από τους πολυπληθείς πελάτες τους, οι άλλοι διαβάτες στάματαυσαν για να τους χαϊρετήσουν με σεβασμό!

Δεν μπορεί όμως να πη κανείς ότι η δικηγορική αποτελούσε τότε «επάγγελμα», όπως σήμερα. Το μόνο προσόν που άπαιτείτο να έχει ένας δικηγόρος ήταν η φυσική εύλωτις. Μόνον τότε ο λαός και οι δικαστές τον έσέβοντο και τον άφιναν να διηγηγώρησι για να υπερασπίσει τον πελάτη του.

Οι δικηγόροι της αρχαιότητας δικηγόρουςσαν ερασιτεχνικώς μόνο, πδ δε καθύπαι τον επάγγελμα ήταν άλλο. Γι' αυτό οι περισσότεροι δικηγόροι δεν πληρωνόντουσαν τότε από τους πελάτες των και αν δικηγορούσαν πδ έκαναν μόνο και μόνο για να επισύρουν το θάνατο και τη συμπόνη του πλθους, προκειμένου άργότερα να πολιτευθούν.

Οι «δικηγόροι» αυτοί δεν περιωρίζοντο μόνο να υπερασπίζον τους πελάτες τους. Έπληγαν επίσης συχνά στην αγορά, όπου και έκυνηγρίζαν δι' άρροδέσεων τους πολιτικούς των αντιπάλους.

Την εποχή όμως των αυτοκρατόρων, όταν η ελευθερία του λόγου στη Ρώμη είχε περιορισθί, οι δικηγόροι αναγκάστηκαν να περιορισθούν στα καθήκοντα δικηγορικά τους καθήκοντα.

Στη Γαλλία, μόλις επί της βασιλείας του Αγίου Λουδοβίκου εμφανίζονται οι πρώτοι δικηγόροι. Υπήρχαν, βέβαια, δικηγόροι και πριν από την εποχή αυτή, δεν υπήρχε όμως κανένας οργανισμός στον οποίο να υπάγονται, και γι' αυτό, έπωφελομένοι της ελευθερίας των, άφηναν εις βάρος των πελατών των. Η κατάσταση αυτή έκανε τον Άγιο Λουδοβίκο ν' άναγκασθί σι και για να περιορίσει την αίσχροκέρδειά τους, έξέδωκε στο 1274 ένα διάταγμα, διά το οποίο τους ήνα πορρώσει να «ορκίζονται» για να υποστούν να λάβουν την άδεια του δικηγορείν, και στο 1291 άλλο ένα, διά το οποίο όριζε ως άνωτατο όριο άμοιβής των το ποσόν των 30 λιρών.

Από τότε άρχισε το επάγγελμα του δικηγόρου να γίνεται... πραγματικό επάγγελμα. Αλλά και τότε ακόμα δεν ήταν και τόσο δύσκολο ν' γίνει κανείς δικηγόρος. Έφτανε γι' αυτό να 'ναι μεγαλύτερος των 16 έτων και να μην είναι ούτε κουτσός, ούτε στυβός, ούτε χαμπούρης, ούτε κούλος, ούτε... τρελλός και ούτε... γυναίκα! Επίσης άπαγορεύετο να έξασκούν το επάγγελμα του δικηγόρου οι δικαστές και οι συμβολαιογράφοι.

Παρό' όλες αυτές τις εύκολίες, εν τούτοις στον 14ο αιώνα δεν υπήρχαν στο Παρίσι παρά... 50 μόνον δικηγόροι! Όσοι δηλαδή υπήρχον περίπου σήμερα σε μια συνοικία των Αθηνών!

Από τον 14ο αιώνα, οι δικηγόροι του Παρισιού σιγά-σιγά άρχισαν να πολλαπλασιάζονται και συνέστησαν μάλιστα—όπως όλοι οι επαγγελματίες της εποχής εκείνης—και δική τους συντεχνία. Έπειδή δε κάθε συντεχνία έπρεπε να έχει κι' έναν άγιο ως πάτρονα, ή συντεχνία των δικηγόρων εξέλεξε ως πάτρονά της τον Άγιο Νικόλαο.

Η συντεχνία αυτή υφίσταται ακόμα και σήμερα στο Παρίσι. Η βασιλεία του Αγίου Νικολάου ως πάτρονος των δικηγόρων έδωσε μόνο ως το 1347. Κατά τον χρόνον αυτόν, ή Δυτική Έκκλησία άνεκήρυξε άγιο τον "Υβ", ο οποίος, όταν ζούσε, έξασκούσε το επάγγελμα του δικηγόρου. Οι συνάδελφοί του τότε, όπως ήταν φυσικό, από συναισθητική άφοσίωση... «έπαισαν» τον παλιό τους προστάτη, τον Άγιο Νικόλαο, και στη θέσι του έβαλαν τον συνάδελφό του Άγιο "Υβ".

Η άλήθεια σχετικώς είναι ότι ή... ύποψιφιστής του Άγιου "Υβ" ως πάτρονος των δικηγόρων συνάντησε πολλές αντιδράσεις, γιατί αυτοί που δεν τον ήθελαν, ισχυρίζοντο ότι ο άγιος αυτός είχε μπη στον Ούρανό με... λαθοχειρία. Έβλεπαν δηλαδή...

πώς ήταν ο Άγιος "Υβ" παρουσιάστηκε στην πόρτα του Παράδεισου, μαζεύτηκε πλήθος ψυχών, ή όποιες διμαρτυρήθηκαν εναντίον του. Ήσαν ή ψυχές, φάνηκε, των πελατών του!... Ο δικηγόρος άγιος όμως έπωφελήθηκε από τον θόρυβο και την σύγχυση, και σε μια στιγμή κορυά και μπήκε μέσα στο Ούρανο Δάμα.

Οι άσεβεις δυσφημισταί του άγίου έπροσέθεναν ότι, όταν έγινε αντιληπτή ή λαβωρία αυτή εισόδου του στον Παράδεισο, ο Θεός διέταξε άμέσως ένα άπόσπασμα άγγέλων, ώπισμένων με σπαθία, να τον συλλάβουν και να τον διώξουν διά της βίας από τον Παράδεισο. Ο Άγιος "Υβ" όμως τότε άπείχε μια δικονομία στο χέρι και έδήλωσε ότι δεν θα έφυγε από τους Ούρανους παρά μόνον αν έλάμβανε... νόμιμη κλήσι διά δικαστικού κλητήρος! Ο Άγιος Πέτρος έστρεψε τότε να βρή κανένα δικαστικό κλητήρα. Έστάθηκε άδύνατο όμως να βρεθί δικαστικός κλητήρας σ' όλον τον Παράδεισο, γιατί όλοι τους πάμε στην Κόλασι. Κι' έτσι ο Άγιος "Υβ" έγκυκαταστάθηκε για καλά στο Άνάκτορο του Θεού!...

Η σάτυρα αυτή είναι ή πρώτη που έκυκλοφόρησε εναντίον των δικηγόρων. Και έπρεπε να όμολογήθί ότι είναι χαιρωμένη.

Στο 17ο αιώνα, ή δικηγορική άμοιβή δεν ήταν πλέον ώριμένη, όπως στην εποχή του Αγίου Λουδοβίκου. Κάθε δικηγόρος ζητούσε όσα ήθελε από τον πελάτη του.

Έπειδή όμως πολλοί απ' αυτούς άισχροκέρδουσιν έτσι, πδ δικαστήριζι για να περιωρίσουν το κακό, μόλις εξέδοναν τις άποφάσεις των, άφηναν και την άμοιβή των δικηγόρων, όταν οι πελάτες τους εύρισκαν πως ή άπατήσεις τους ήταν υπερβολικές. Οι δικαστές τότε περιόριζαν την άμοιβή που ζητούσε ο δικηγόρος—είτε είχε κερδίσει την δική, είτε την είχε χάσει. Υπάρχει μάλιστα ένα παράδειγμα δικηγόρου του μεσαιώνου, ο οποίος ζητούσε 430 φράγκα ως άμοιβή που του την περιώρισε το δικαστήριο μόνο σε... 24 φράγκα!

Κατά την κρίσι των δικαστών της εποχής εκείνης, οι δικηγόροι έπρεπε να πληρώνονται από 10 έως 8

φράγκα την ήμερα, ανάλογος της άξιας των και της σπουδαιότητας της δικής.

***

Από το 14ο αιώνα άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και δικηγόροι μισθωτοί. Πρώτος δέ ο δήμος του Παρισιού προσέλαβε για τις ύποθέσεις του τέσσερες δικηγόρους, στους οποίους έδινε από 450 φράγκα στον καθένα. Ακολούθησε ή Λυών, ή όποια έδινε από 200 φράγκα στον καθένα δικηγόρο της και έτσι σιγά-σιγά οι μισθωτοί δικηγόροι έπληθύνθησαν. Κάποιο μάλιστα μοναστήρι της εποχής εκείνης έδινε στο δικό του δικηγόρο μισθό 540 φράγκων και δυο φορές το χρόνο.

Αίγα χρόνια άργότερα άρχισαν να παρουσιάζονται και δικηγόροι μεγάλης άξιας, οι όποιοι δεν κέρδιζαν πλέον 200 ή 400 φράγκα το χρόνο, αλλά όλόκληρες περιουσίες. Ο πρώτος δικηγόρος περιουσίας που άναφέρει ή Ιστορία είναι ο Ρενώ ντ' Ασύ, που ήμικσε στον μεσαίωνα και που κέρδιζε, κατά μέσον όρο, 220.000 φράγκα το χρόνο, ποσό δηλαδή μισθώδες για την εποχή του.

***

Έτσι, το δικηγορικό Σώμα έαναπύρε την έξαιρετική θέσι που κατείχε στην αρχαιότητα. Διόρυσαν αντιπρόσωποι του έλκυσαν τον φιλολογικό και το καλλιτεχνικό στερώμα της Γαλλίας. Ο Κορνέιγ, ο Λά Φονταίν, ο Μπουαλό, ο Περώ και πολλοί άλλοι μεγάλοι συγγραφείς, έσαν όλοι τους δικηγόροι. Η πραγματική όμως άμνη των δικηγόρων άρχισε με την Γαλλική Επανάσταση, της όποιας όλοι σχεδόν οι ήγγεταί ήταν δικηγόροι. Στην πρώτη δέ Συντακτική Συνέλευσις έλέγχονταν ως αντιπρόσωποι του λαού δικαστικοί δικηγόροι!...

Αλλά μήπως και σήμερα τα έννέα δέκατα των πολιτευομένων δεν πορεύονται από τον δικηγορικό κόσμο;

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΝΑΣ ΑΦΙΔΟΚΡΗΜΑΤΟΣ

Ο βασιλεύς της Αιγύπτου Πτολεμαίος περιφρονούσε σε μεγάλο βαθμό τα χρήματα και τα σκόπιζε άφειδώς σε όσους τον περιστοιχίζαν. Για το λόγο αυτό μάλιστα είχε άπομεινεί σχεδόν άποχωρός και πολλές φορές άναγκαζόταν να τρώη στα σάπια των φίλων του. Όσάκις δέ ύποχρόνως να παραιθέσει και αυτός δείπνο στους φίλους του, έπειδή δεν είχε δικά του τραπέζια και σεβόμισα, άναγκαζόταν να τδ άνειέται από... τους ξένους του. Όταν τον έρώτησε κάποιος μια μέρα για ποιο λόγο έδειχνε τόσο άδιαφορία προς τα χρήματα, ο Πτολεμαίος άπάντησε:

—Υποχρέωσις των βασιλέων είναι να πλουτίζουν τους άλλους και όχι τον εαυτό τους...

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δραχ. έκαστον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΒΟΛΟΙ ΣΤΟ ΓΙΛΛΟ!...

Ο καπετάν-Γεράσιμος ο Φαραλλάτος ήτανε Κεφαλλοντίας. Κεφαλλοντίας και ναυτικός, φαντάσον τί βλάστημος! Σάβλιαζε με τις βλαστήμιες του όχι μοναχά τους άγιους, μα και τους διαβόλους ακόμα. Κι' οι διαβόλοι άποφασίσαν να τον τιμωρήσουν.

Μια φορά ο καπετάν-Γεράσιμος άράζε με το μάτσο του στο Μπουγιόδεσε. Με το άραγμα ξεμπαράρισε όλο του το τούνο. Έτσι τδκαρσε πάλι. Σε κάθε πόρτο τσουμάρει και ξετσουμάρει. Δου ταξείδια δεν έκανε ποτέ με τους ίδιους ναύτες. Μοναχά το γοαμματικό κρατούσε, γιατί τον εύρισκε βολικό και του είχε εμπιστοσύνη. Τον ήξερε πδ διάβαζε ιερά βιβλία κι' είχε στο γιαντάκι του άκίεθο εικονοστάσι, και δεν έδιδμον ποτέ. Τούτα όλα έκαναν τον καπετάν-Γεράσιμο να περιφρονή και ν' άγαπά το γοαμματικό του.

Σάν ήθελε ο καιρός να ποιμάει ο καπετάν-Γεράσιμος για τη Μαύρη Θάλασσα, βγήκε στο Γαλατά να τσουμάρει. Μπήκε, βγήκε στις ταβέρνες του Κερέδ-Αλτά. Να σου μισοστά του ένας γεροδιάβολος.

—Γειά σου, καπετάνι! του λέει.
—Γειά σου! του άπαντάει ο Γεράσιμος.
—Θέλεις τίποτα τσούμο; —Ναι, θέλω. Μά, ξερείς, είμαι λιγάκι δύσκολος έγώ.
—Δεν πειράζει. Έχω συντρόφους βολικούς.
—Δεν θέλω τρίστοι-κάτω. Ο λόγος μου προσταγή.
—Ο λόγος σου προσταγή. Έννοια σου...
—Πόσο;
—Τόσο.

Συμφωνήσανε. Πήρε ο γεροδιάβολος δεκαέντε συντρόφους του και πάγε στο μάτσο. Τη νύχτα ο καπετάνιος σπείνεται να δοκιμάσι τους ναύτες. Σπνταίει, κρύζει το λαστρόμο.

—Εγώ, του λέει, θα πάω στη Στένη ν' ανταμώσω ένα Γαλαξειδιώτη καπετάνιο. Είναι παλιός μου φίλος και θέλω να μιλήσουμε. Έσύ να βάλεις το τσούμο να μοιματίσι το μάτσο.
—Έγινε, του άπαντάει ο γεροδιάβολος. Τη νύχτα είχε φεγγάρι κι' έβγαλα και το χροματίσανε.
—Μά πως; λέει ο καπετάνιος. Έγώ δεν σούπα τίποτα.
—Δεν μου είπες, μά το κατάλαβα. Ο καπετάν Γεράσιμος φουριστήκε.
—Γιά να σου είπω, του λέει. Άν είναι να κινήσι του κεφαλιού σου, πάρε τους συντρόφους σου κι' έσω. Έγώ δεν θέλω άλλο νοικοκύρη εδώ μέσα...
—Μά δεν έκανα το κεφαλιό μου, καπετάνι, άπάντησε ο λαστρόμος γλυκούρινα. Έσύ το θέλεις κι' έγω τδκαμα...

—Δεν σούπα τίποτα... Έγώ δεν σούπα...
—Δεν μου είπες μά το μάντευμα...
—Όσοι στη μαντεψιά σου, είτε ο καπετάνιος, πηδώντας όρθος απ' το γιαντάκι του. Και τί μανιά τοίθαλες, μοιρέ, τί μανιά! Έγώ τδθελα κόκκινο, σάν λαμπριάτικο αυγό...
—Κόκκινο είναι!

—Ω, διάολε! Ο καπετάν-Γεράσιμος άστισε. Κανένα καράβι δεν έδάφηκε ως τότε κόκκινο. Έτσι τδπει για να δοκιμάσι το λαστρόμο του. Μά κι' άκόμα δεν τδ πίστευε. Πετιέται έξω, κιντάζει: το καράβι του έλαμπε κόκκινο σάν λαμπριάτικο αυγό.

—Μοιρέ, λέει μέσα του εύχαριστήμένος. Καλό τσούμο διάλεξα, το λοιπό!

Ήθελε όστόσο καιρός να ποιμάει ο καπετάνιος.

—Σάλα την άγκουρα! προστάζει ο καπετάνιος.

—Όσοι να δώση την προσταγή, ή άγκουρα ήταν άπάνω, δεμένη μάλιστα στο κατάστρωμα.

—Φόρα πανιά! έναυποστάζει.

—Όλα τα πανιά βρέθηκαν άνοιχτά, και γιομάτα. Δέκα μίλια έκαίνε το καράβι στην ώρα. Οι όχθες του Βό-Νικόλα.

—Γιά τούτο με ξύπνησε το λοιπό... Προσκόνη το χαιρι του! Σήκω, σου λέει, και χάνεσαι...

Σύγκαιρα πετάχτηκε απ' το γιαντάκι και βγήκε έξω. Αλλά τί να ιδί; Άλλη ρούτα είχε το καράβι κι' άλλου πήγαινε. Στεριά πουνά...

—Σόπα, του λέει το γοαμματικό. Σόπα και κάνε το χαζό, γιατί χαθήκαμε...
—Έπειτα κρύζει το λαστρόμο.
—Νά! άπστε άλειμμα, του λέει, ν' άλείφετε τη γούμνα το ή άγκουρας.
—Μά... κάνει να μιλήσι ο λαστρόμος.
—Σούτ! διατάζει άγρια ο καπετάνιος. Δεν έσυμφωνήσαμε να ρη μ' αντιμάσι; Πάρε τ' άλειμμα και γούγορα!

Πήρε τ' άλειμμα ο λαστρόμος, τδωκε στους ναύτες μ' άλειψαν τη γούμνα. Τότε, βλέπεις, ή άγκουρα δεν κρεμιόταν όπως σήμερα μ' άλυσίδες. Άλειψε τη γούμνα ο γεροδιάβολος, μα μέσα του λογάριζε το χαζό του καραβιού. Ήθελε να το βουλήσει σήνιχο.

—Φοίντο άγκουρα! φωνάζει άξαφνα ο καπετάν Γεράσιμος.
—Αυλούσι οι ναύτες την άγκουρα γλυστρά ή γούμνα σάν άστρατή. Πήγε, δεν πήγε στη μέση, ματαφώνει άγριότερα ο καπετάνιος...
—Βάλε βόλτα!

—Ποιό βόλτα! Το άλειμμα έκανε τη γούμνα κι' έφευγε σάν χέλι από τα χέρια του ναύτη. Κι' όσο έφηναν τις χούφτες τους, τόσο γλυστάρουν το σκονί. Πήγε στον πάτο ή άγκουρα...
—Στη θάλασσα! προστάζει ο καπετάνιος. Μέσα να τη βγάλετε!

—Κι' έσύ! του λέει το λαστρόμο. Μέσα κι' έσύ! Τι κάθεται; —Μά... κάνει ο γεροδιάβολος.
—Τί μά και ξενά, μοιρέ, τδ θεού να σου! Τι μά και ξενά!... Μέσα, τρεκατσάρεται, και σε έρωξισέ!

—Μαλούμ! πάει κι' ο γεροδιάβολος στον πάτο.

—Οι δυό μας τώρα! φωνάζει ο καπετάνιος στο γοαμματικό του. Μόλα γούμνα!

Φόρα το μπαλντά, πάει ή γούμνα στον πάτο. Έπειτα πηδισε ο γοαμματικός στο κατάστρωμα, άραξε ο καπετάνιος το διάκι και το καράβι βόμει πάλη τη γοαμιά του. Στο ήλιοδασίλεμα ήτανε μέσα στη Σινώπη.

Μά οι διαβόλοι ακόμα πολεμάνε με την άγκουρά του.

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Ανδρέας Καρκαβίτσας

δι του και το λοιπόν τσούσιζε. Αίγο ακόμα και θάσθινε. Τού ήθελε φώτισι. Βούτηξε το δάχτυλό του στο καντήλι και, καθώς ήταν το λάδι ξεστό, έσταξε μια στάλα στο πρόσωπο του καπετάνιου. Και κούτικε άμέσως.

Ξύπνησε ο καπετάνιος, είδε το καντήλι, άρχισε τις βλαστήμιες. Κατέβηκε τότε ο γοαμματικός και του έλεγε τας και τός!

—Μοιρέ τί λές! Άλήθεια! φώναξε ο καπετάν-Γεράσιμος, όταν έκείνος τελείωσε, και άρχισε τδ σταναροκόπημα και τις μετάνοιες, κιντάζοντας τον Άη-Νικόλα.

—Γιά τούτο με ξύπνησε το λοιπό... Προσκόνη το χαιρι του! Σήκω, σου λέει, και χάνεσαι...

Σύγκαιρα πετάχτηκε απ' το γιαντάκι και βγήκε έξω. Αλλά τί να ιδί; Άλλη ρούτα είχε το καράβι κι' άλλου πήγαινε. Στεριά πουνά...

—Σόπα, του λέει το γοαμματικό. Σόπα και κάνε το χαζό, γιατί χαθήκαμε...

—Έπειτα κρύζει το λαστρόμο.

—Νά! άπστε άλειμμα, του λέει, ν' άλείφετε τη γούμνα το ή άγκουρας.

—Μά... κάνει να μιλήσι ο λαστρόμος.
—Σούτ! διατάζει άγρια ο καπετάνιος. Δεν έσυμφωνήσαμε να ρη μ' αντιμάσι; Πάρε τ' άλειμμα και γούγορα!

Πήρε τ' άλειμμα ο λαστρόμος, τδωκε στους ναύτες μ' άλειψαν τη γούμνα. Τότε, βλέπεις, ή άγκουρα δεν κρεμιόταν όπως σήμερα μ' άλυσίδες. Άλειψε τη γούμνα ο γεροδιάβολος, μα μέσα του λογάριζε το χαζό του καραβιού. Ήθελε να το βουλήσει σήνιχο.

—Φοίντο άγκουρα! φωνάζει άξαφνα ο καπετάν Γεράσιμος.
—Αυλούσι οι ναύτες την άγκουρα γλυστρά ή γούμνα σάν άστρατή. Πήγε, δεν πήγε στη μέση, ματαφώνει άγριότερα ο καπετάνιος...
—Βάλε βόλτα!

—Ποιό βόλτα! Το άλειμμα έκανε τη γούμνα κι' έφευγε σάν χέλι από τα χέρια του ναύτη. Κι' όσο έφηναν τις χούφτες τους, τόσο γλυστάρουν το σκονί. Πήγε στον πάτο ή άγκουρα...
—Στη θάλασσα! προστάζει ο καπετάνιος. Μέσα να τη βγάλετε!

—Κι' έσύ! του λέει το λαστρόμο. Μέσα κι' έσύ! Τι κάθεται; —Μά... κάνει ο γεροδιάβολος.
—Τί μά και ξενά, μοιρέ, τδ θεού να σου! Τι μά και ξενά!... Μέσα, τρεκατσάρεται, και σε έρωξισέ!

—Μαλούμ! πάει κι' ο γεροδιάβολος στον πάτο.

—Οι δυό μας τώρα! φωνάζει ο καπετάνιος στο γοαμματικό του. Μόλα γούμνα!

Φόρα το μπαλντά, πάει ή γούμνα στον πάτο. Έπειτα πηδισε ο γοαμματικός στο κατάστρωμα, άραξε ο καπετάνιος το διάκι και το καράβι βόμει πάλη τη γοαμιά του. Στο ήλιοδασίλεμα ήτανε μέσα στη Σινώπη.

Μά οι διαβόλοι ακόμα πολεμάνε με την άγκουρά του.

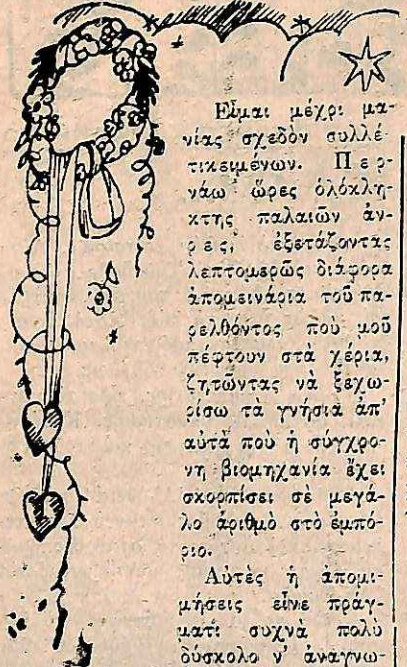
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΙΑΤΟΥ

ΤΟΥ CLAUDIO VYBER

Είμαι μέγα νίας σχεδόν συλλεγμένη. Περνάω ώρες ολόκληρες παλαιών ανείρων, εξετάζοντας λεπτομερώς διάφορα απομεινάρια του παρελθόντος που μου πέφτουν στα χέρια, ζητώντας να ξεχωρίσω τα γνήσια από αυτά που η σύγχρονη βιομηχανία έχει σκορπίσει σε μεγάλο αριθμό στο εμπόριο.

Αυτές η απομεινάρια είναι πράγματι συχνά πολύ δύσκολα να αναγνωρισθούν και πολλοί που τοποθετούν συλλέκτες εξαπατώνται από τους παλαιόπαιδες, οι οποίοι τους τις πουλούν για γνήσιες.

Εγώ στο ζήτημα αυτό, εύτυχως, δεν πέφτω τόσο εύκολα έξω και έτσι μπορώ να πω ότι όλα σχεδόν τα παλιά πράγματα που συλλέκω, είναι απολύτως γνήσια.

Το σπίτι μου είναι αληθινό μουσείο. Οι επισκέπτες μου τα χάνουν μπροστά σε όλες αυτές τις αρχαιότητες: Έδω ένα σκαμνί: Έρρικου Β', παραπέρα ένα τραπέζι: Λουδοβίκου ΙΓ', πιάτο ένα: Μπουφές: Α' ναυαγνήσεως και πιάτο κάτω μια σφονδύρα Φραγκίσκου Α'. Υπάρχουν ακόμα στα σαλόνια μου πινάκες μεγάλων ζωγράφων, μεταξύ των οποίων είναι κι ένας Ροδνίους κι ένας Βάν Ντάικ. Υπάρχουν ακόμα πανοπλίες διαφόρων εποχών και βλάν των λαών της γης, έργα χειροτεχνίας, παλαιά βιβλία, αγαλματάκια, κομψοτεχνήματα κτλ. κτλ.

Περνώ ώρες ολόκληρες, όπως σ' εμένα, κυττάζοντας τους θησαυρούς μου. Χάνομαι μέσα στην εναντίονισή τους.

Έτσι: Ένα πρωί, κυττάζοντας ένα φαγεντιανό αγγείο, θυμήθηκα ένα επεισόδιο που μου συνέβη στο τελευταίο μου ταξίδι.

Τόν περασμένο χρόνο είχα πάει στο Φλωράν, ένα μικρό συνοικισμό, χαμένο μέσα στο δάσος της Αργόλης, ψάχνοντας να βρω εκεί μερικά δείγματα των ωραίων φαγεντιανών αγγείων, που κατασκεύαζαν άλλοτε σε εκείνη την περιφέρεια.

Είχα λοιπόν διασχίσει ολόκληρη την περιφέρεια μαζεύοντας ολόένα ωραία πιάτα και πιατέλλες.

Μιά μέρα, καθώς βρισκόμουν μέσα στο δάσος, δυνατή θύελλα έσπασε έξωφρα και άρχισε να ψάχνω γύρω μου για να βρω κανένα καταφύγιο. Σε λίγο είδα κοντά μου την καλύτερη έδρα ξυλοκόπου και άμέσως χτύπησα την πόρτα της ζητώντας φιλοξενία. Ένα παιδί μου άνοιξε, ενώ οι ένοικοι της καλύτερης σκαμνιούσαν για να με υποδεχθούν. Τους ζήτησα συγγνώμη για την ενόχληση, με αυ-

τοί μου έκαναν πραγματικά έγκάρδια υποδοχή.

Όταν σε λίγο κάθισα κοντά στη φωτιά για να στεγνώσω τα ρούχα μου, άρχισα να κοιτάζω με περιέργεια γύρω μου.

Από την άλλη μεριά του τζακιού, καθόταν σε μια μεγάλη έδρα ένας σεβάσιμος γέρος, ο οποίος χαμογελούσε σε ένα παιδάκι έφτα ως όχτω χρονών, ροδονόκκινο κι ήλιοφθήμερο που έπαιζε κοντά του. Μια νέα γυναίκα πηγαίνονταν επιβλέποντας το παιδί και το στρώσιμο του τραπεζιού και χαμογελώντας κάθε τόσο στο μαυρό της που αναπαύονταν μέσα στην κό-

νική εξήγησή της. Τότε εκείνη μου ά-

νέτισε στον Πέτρο:—Έτσι τον έλεγαν τον παππού μου—ανταπέδισε στο θεό του πατέρα όλη του τη στοργή. Ο ξυλοκόπος είχε μια κόρη, και τα δυο παιδιά που είχαν την ίδια ηλικία, ανατράφηκαν μαζί. Ένας στενός δα-

σμός τους είχε ενώσει από την παιδική τους ηλικία, ο οποίος μεγάλωνε διαρκώς, ως ότου στο τέλος ο Πέτρος αντελήφθη ότι αγαπούσε τη Μαρία. Της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και οι δυο νέοι όρκιστήκαν να παντρευτούν σαν έθνη ο καιρός.

Ο πατέρας, στον οποίον ανακοίνωσαν την απόφασή τους αυτή, χάρηκε πολύ που θάβλεπε την κόρη του να γίνει σύζυγος του θετού του παιδιού.

Για να κερδίσει μερικά χρήματα που του ήταν απαραίτητα για να νοική σπίτι και επειδή η Μαρία ήταν πολύ νέα ακόμα, για να παντρευτεί άμέσως, ο Πέτρος κατατάχθηκε στο στρατό.

Έτσι οι δυο έρωτευμένοι αναγκάστηκαν να χωριστούν. Ο αποχωρησιμότητά τους ήταν σπαρακτικός... Πώς θα μπορούσαν τώρα να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλον; Τέλος χωρίστηκαν, αφού προηγουμένως όρκιστήκαν να αγαπιούνται αιώνα.

Από την ημέρα εκείνη το σπίτι του ξυλοκόπου έγινε πολύ θλιβερό... Όχι γέλια, ούτε τραγούδια ανηχούσαν πια!... Η Μαρία ήταν εύνησιμη μονάχα όταν λάβαινε γράμμα του Πέτρο κι έμαθνε πως δεν ήταν άρρωστος, πως δεν την ξεχνούσε και πως επιθυμούσε να γυρίσει το γρηγορότερο.

Η Μαρία, που αποτελούσε το άνω μέρος της όμορφιάς του χωριού του, ήταν ο στόχος όλων των παλληκαριών των περιχώρων. Μά αυτή απέκρουε τις προτάσεις όλων κι έμενε πιστή στον αγαπημένο της.

Έτσι από τρία χρόνια, ο Πέτρος, που είχε γίνει πια λοχίας, πήρε άδεια για να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του. Στο ταξίδι αυτό της επιστροφής συνοδεύονταν από μερικούς συναδέλφους του και όσο πλησίαζε στο χωριό, τόσο δυνατά έννοιωθε την καρδιά του να χτυπήσει δυνατά, σαν κάτι να του έλεγε μέσα του να βιαστεί...

Μόλις έφτασε στο Σαιν-Μενσού, κοντά στο Φλωράν, οι φίλοι του τον παρέσυραν σε ένα πανδοχείο για να πιουν. Μά μόλις ο Πέτρος κάθισε στο τραπέζι, περιέργως ανησυχίες κι ένα μυστικό προαίσθημα τον ανάγκασαν να έγκραται τους συντρόφους του και να πάρει το δρόμο του χωριού του. Δεν περπατούσε, έτρεξε, γιατί η νύχτα θάπεφτε σε λίγο και έπρεπε να διασχίσει το δάσος.

Έκασα ο Πέτρος στάθηκε. Διαπεραστικές κραυγές έφτασαν ως αυτόν. Η ήχός τους τις ξανάφερε σε λίγο... Άμέσως ανακίνησε, ακούγοντας αυτές τις φωνές... Γιατί; Ούτε κι αυτός δεν το ήξερε... Αλλά ή κραυγές της απογνώσεως του φάνηκαν σαν γυναικείες. Ξανάχτισε άμέσως το τρέξιμό του διευθυνόμενος

και ο Πέτρος—έτσι τον έλεγαν τον παππού μου—ανταπέδισε στο θεό του πατέρα όλη του τη στοργή. Ο ξυλοκόπος είχε μια κόρη, και τα δυο παιδιά που είχαν την ίδια ηλικία, ανατράφηκαν μαζί. Ένας στενός δα-

σμός τους είχε ενώσει από την παιδική τους ηλικία, ο οποίος μεγάλωνε διαρκώς, ως ότου στο τέλος ο Πέτρος αντελήφθη ότι αγαπούσε τη Μαρία. Της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και οι δυο νέοι όρκιστήκαν να παντρευτούν σαν έθνη ο καιρός.

Ο πατέρας, στον οποίον ανακοίνωσαν την απόφασή τους αυτή, χάρηκε πολύ που θάβλεπε την κόρη του να γίνει σύζυγος του θετού του παιδιού.

Για να κερδίσει μερικά χρήματα που του ήταν απαραίτητα για να νοική σπίτι και επειδή η Μαρία ήταν πολύ νέα ακόμα, για να παντρευτεί άμέσως, ο Πέτρος κατατάχθηκε στο στρατό.

Έτσι οι δυο έρωτευμένοι αναγκάστηκαν να χωριστούν. Ο αποχωρησιμότητά τους ήταν σπαρακτικός... Πώς θα μπορούσαν τώρα να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλον; Τέλος χωρίστηκαν, αφού προηγουμένως όρκιστήκαν να αγαπιούνται αιώνα.

Ο Πέτρος αναγνώρισε τη νέα... Ήταν η Μαρία, η αραβωνιστική του!

νία του. Αυτή η γυναίκα φαινόταν τόσο γλυκειά!... Φαινόταν πολύ ανήσυχη για τον άντρα της, ο οποίος είχε αφήσει να γυρίσει από τη δουλειά του.

Το εσωτερικό της καλύτερης ήταν πολύ φωτεινό. Ένοιωθε πως κανείς δεν παύει να την αγαπάει, ή ακόμα βασίλευσε σε αυτό. Ένα σύννεφο θλίψεως ήταν απλωμένο στα πρόσωπα όλων...

Εν τω μεταξύ η πόρτα έμεινε ανοικτή.

Ο γέρος είχε αποκοιμηθεί, το παιδί είχε πάψει να παίζει κι η νέα γυναίκα κοιτούσε τώρα. Τα βλέμματά της τριγύριζαν γύρω της, σαν να ψάχνανε για κάτι.

Ένα παιδί μου άνοιξε, ενώ οι ένοικοι της καλύτερης σκαμνιούσαν για να με υποδεχθούν. Τους ζήτησα συγγνώμη για την ενόχληση, με αυ-

τοί μου έκαναν πραγματικά έγκάρδια υποδοχή. Όταν σε λίγο κάθισα κοντά στη φωτιά για να στεγνώσω τα ρούχα μου, άρχισα να κοιτάζω με περιέργεια γύρω μου. Από την άλλη μεριά του τζακιού, καθόταν σε μια μεγάλη έδρα ένας σεβάσιμος γέρος, ο οποίος χαμογελούσε σε ένα παιδάκι έφτα ως όχτω χρονών, ροδονόκκινο κι ήλιοφθήμερο που έπαιζε κοντά του. Μια νέα γυναίκα πηγαίνονταν επιβλέποντας το παιδί και το στρώσιμο του τραπεζιού και χαμογελώντας κάθε τόσο στο μαυρό της που αναπαύονταν μέσα στην κό-

νική εξήγησή της. Τότε εκείνη μου ά-

νέτισε στον Πέτρο:—Έτσι τον έλεγαν τον παππού μου—ανταπέδισε στο θεό του πατέρα όλη του τη στοργή. Ο ξυλοκόπος είχε μια κόρη, και τα δυο παιδιά που είχαν την ίδια ηλικία, ανατράφηκαν μαζί. Ένας στενός δα-

σμός τους είχε ενώσει από την παιδική τους ηλικία, ο οποίος μεγάλωνε διαρκώς, ως ότου στο τέλος ο Πέτρος αντελήφθη ότι αγαπούσε τη Μαρία. Της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και οι δυο νέοι όρκιστήκαν να παντρευτούν σαν έθνη ο καιρός.

Ο πατέρας, στον οποίον ανακοίνωσαν την απόφασή τους αυτή, χάρηκε πολύ που θάβλεπε την κόρη του να γίνει σύζυγος του θετού του παιδιού.

Για να κερδίσει μερικά χρήματα που του ήταν απαραίτητα για να νοική σπίτι και επειδή η Μαρία ήταν πολύ νέα ακόμα, για να παντρευτεί άμέσως, ο Πέτρος κατατάχθηκε στο στρατό.

Έτσι οι δυο έρωτευμένοι αναγκάστηκαν να χωριστούν. Ο αποχωρησιμότητά τους ήταν σπαρακτικός... Πώς θα μπορούσαν τώρα να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλον; Τέλος χωρίστηκαν, αφού προηγουμένως όρκιστήκαν να αγαπιούνται αιώνα.

Από την ημέρα εκείνη το σπίτι του ξυλοκόπου έγινε πολύ θλιβερό... Όχι γέλια, ούτε τραγούδια ανηχούσαν πια!... Η Μαρία ήταν εύνησιμη μονάχα όταν λάβαινε γράμμα του Πέτρο κι έμαθνε πως δεν ήταν άρρωστος, πως δεν την ξεχνούσε και πως επιθυμούσε να γυρίσει το γρηγορότερο.

Η Μαρία, που αποτελούσε το άνω μέρος της όμορφιάς του χωριού του, ήταν ο στόχος όλων των παλληκαριών των περιχώρων. Μά αυτή απέκρουε τις προτάσεις όλων κι έμενε πιστή στον αγαπημένο της.

Έτσι από τρία χρόνια, ο Πέτρος, που είχε γίνει πια λοχίας, πήρε άδεια για να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του. Στο ταξίδι αυτό της επιστροφής συνοδεύονταν από μερικούς συναδέλφους του και όσο πλησίαζε στο χωριό, τόσο δυνατά έννοιωθε την καρδιά του να χτυπήσει δυνατά, σαν κάτι να του έλεγε μέσα του να βιαστεί...

Μόλις έφτασε στο Σαιν-Μενσού, κοντά στο Φλωράν, οι φίλοι του τον παρέσυραν σε ένα πανδοχείο για να πιουν. Μά μόλις ο Πέτρος κάθισε στο τραπέζι, περιέργως ανησυχίες κι ένα μυστικό προαίσθημα τον ανάγκασαν να έγκραται τους συντρόφους του και να πάρει το δρόμο του χωριού του. Δεν περπατούσε, έτρεξε, γιατί η νύχτα θάπεφτε σε λίγο και έπρεπε να διασχίσει το δάσος.

Έκασα ο Πέτρος στάθηκε. Διαπεραστικές κραυγές έφτασαν ως αυτόν. Η ήχός τους τις ξανάφερε σε λίγο... Άμέσως ανακίνησε, ακούγοντας αυτές τις φωνές... Γιατί; Ούτε κι αυτός δεν το ήξερε... Αλλά ή κραυγές της απογνώσεως του φάνηκαν σαν γυναικείες. Ξανάχτισε άμέσως το τρέξιμό του διευθυνόμενος

και ο Πέτρος—έτσι τον έλεγαν τον παππού μου—ανταπέδισε στο θεό του πατέρα όλη του τη στοργή. Ο ξυλοκόπος είχε μια κόρη, και τα δυο παιδιά που είχαν την ίδια ηλικία, ανατράφηκαν μαζί. Ένας στενός δα-

σμός τους είχε ενώσει από την παιδική τους ηλικία, ο οποίος μεγάλωνε διαρκώς, ως ότου στο τέλος ο Πέτρος αντελήφθη ότι αγαπούσε τη Μαρία. Της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και οι δυο νέοι όρκιστήκαν να παντρευτούν σαν έθνη ο καιρός.

Ο πατέρας, στον οποίον ανακοίνωσαν την απόφασή τους αυτή, χάρηκε πολύ που θάβλεπε την κόρη του να γίνει σύζυγος του θετού του παιδιού.

προς το μέρος, από το οποίο αντηχούσαν ή φωνές.

Τέλος έφτασε και μέσα σε ένα σύντομο χρόνο είδε, παρ' όλο το σκοτάδι που είχε αρχίσει να απλώνεται πια, μια γυναίκα που πάλευε απεγνωσμένα εναντίον δύο ανδρών που την είχαν δέσει και ρίξει κάτω. Ο Πέτρος δεν διέκρινε τα χαρακτηριστικά αυτής της γυναίκας που πάλευε εναντίον των δύο αλλιών... Το καθήκον του ήταν να την υπερασπιστεί. Τράβηξε άμέσως το ξίφος του και ώρμησε εναντίον τους... Χτύπησε τον ένα, ενώ ο άλλος σώθηκε βάζοντας το στα πόδια...

Ο Πέτρος πλησίασε τότε τη νέα γυναίκα και άρχισε να τη λύνει, όταν έβλεπε αναγνώρισε πως ήταν η Μαρία, η αραβωνιστική του... Την έσφιξε στην αγκαλιά του, ενώ τρυφερά δάκρυα χαράς κυλούσαν στα μάγουλά τους.

Έτσι από λίγον καιρό, ο Πέτρος εγκατέλειψε το στρατό και παντρεύτηκε τη Μαρία, την οποία τόσο ανέλπιστα είχε σώσει από τα χέρια των αλλιών, που την είχαν παρασύρει στο δάσος... Αυτή, κύριε, είναι η ιστορία που εξιστορείται στο πιάτο αυτό, είπα τελειώνοντας ο γέρος.

Τον ευχαρίστησα θερμά, γιατί η αφήγησή του με είχε συγκινήσει. Ζήτησα κι' απ' αυτόν να αγοράσω το πιάτο, με το οποίο αντάλαζε την ίδια με την κόρη του άνοιξη...

Επειδή η κόρη έβγαζε ακόμα στην αναγκαστική να μείνει ακόμα στην καλύτερη και, κοινοβεντίζοντας με τους χωρικούς, κατόρθωσε να μάθει την αφορμή της μελαγχολίας του. Η αφορμή τους ήταν μεγάλη και, έπειτα, δὲν είχαν πολλά χρήματα, οι πιστωτές είχαν πείσει να τους κατασχέσουν την καλύτερη και τα έπιπλα τους. Συγκινημένος απ' αυτό, όταν σε λίγο έφτασε, τους έδωσα τα αναγκαία χρήματα για να ξεφύγουν το χρέος τους.

Είχα ξεχάσει το πέρασμά μου από το Φλωράν, όταν μια μέρα με έπεσε επάνω ένας άγνωστός μου χωρικός, ο οποίος παρουσιάστηκε στο σπίτι μου με ύψος υπερβολικό και δειλό.

Είμαι—μου είπε—ο άντρας της γυναίκας που βοήκατε στην καλύτερη του Φλωράν... Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου ανέφεραν κάθε μέρα τονού σας στην προσευχή τους... Είς αντίλλαγμα των ευεργεσιών σας δεν έχουμε τίποτε άλλο να σας προσφέρουμε παρά αυτό το οικογενειακό κεκτημένο, το οποίο, είμαι βέβαιος, θα σας φέρει ευτυχία...

Μόλις έφτασε στο Σαιν-Μενσού, κοντά στο Φλωράν, οι φίλοι του τον παρέσυραν σε ένα πανδοχείο για να πιουν. Μά μόλις ο Πέτρος κάθισε στο τραπέζι, περιέργως ανησυχίες κι ένα μυστικό προαίσθημα τον ανάγκασαν να έγκραται τους συντρόφους του και να πάρει το δρόμο του χωριού του. Δεν περπατούσε, έτρεξε, γιατί η νύχτα θάπεφτε σε λίγο και έπρεπε να διασχίσει το δάσος.

Έκασα ο Πέτρος στάθηκε. Διαπεραστικές κραυγές έφτασαν ως αυτόν. Η ήχός τους τις ξανάφερε σε λίγο... Άμέσως ανακίνησε, ακούγοντας αυτές τις φωνές... Γιατί; Ούτε κι αυτός δεν το ήξερε... Αλλά ή κραυγές της απογνώσεως του φάνηκαν σαν γυναικείες. Ξανάχτισε άμέσως το τρέξιμό του διευθυνόμενος

και ο Πέτρος—έτσι τον έλεγαν τον παππού μου—ανταπέδισε στο θεό του πατέρα όλη του τη στοργή. Ο ξυλοκόπος είχε μια κόρη, και τα δυο παιδιά που είχαν την ίδια ηλικία, ανατράφηκαν μαζί. Ένας στενός δα-

σμός τους είχε ενώσει από την παιδική τους ηλικία, ο οποίος μεγάλωνε διαρκώς, ως ότου στο τέλος ο Πέτρος αντελήφθη ότι αγαπούσε τη Μαρία. Της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και οι δυο νέοι όρκιστήκαν να παντρευτούν σαν έθνη ο καιρός.

Ο πατέρας, στον οποίον ανακοίνωσαν την απόφασή τους αυτή, χάρηκε πολύ που θάβλεπε την κόρη του να γίνει σύζυγος του θετού του παιδιού.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Το φαγητό της κυρίας ντε Ροάν. Το πάλημά της με το δικαστή. Πώς ξεχάσε ότι βρισκόταν σε ξένο σπίτι. Πώς η κ. ντε Γκορδόν εφοργάνισε με βουλοκέρι το πόδι της. Τα κουμπιά του αξιωματικού 'Οπου το στόμα της υπηρετριάς χρησιμοποιείται ως πτυελοδοχείον. 'Ο επιστάτης του κ. ντε Σεβρέζ κτλ.

Η κυρία ντε Ροάν, μητέρα του περιφημού δοκιμολόγου ντε Ροάν, ήταν γυναίκα πολύ ήθικη και δεν είχε παρά ένα μόνον ελάττωμα: Ήταν τρομερά αβυσσική. Έκτός όμως αυτού είχε και μια ιδιότητα: Ένοιωσε να σεβίρεται το γέννη της ακριβώς το μεσημέρι. Μόλις όμως της ανήγγελλαν ότι το φαί είχε σερβιρισθεί, η κυρία ντε Ροάν... το ξεχούσε άμέσως και άρχισε να γράφει, να συζητά για τις υποθέσεις της ή να απασχολείται με διάφορες άλλες δουλειές ως τις 3 μ.μ. Τότε μόλις, επειδή το στομάχι της άρχισε να διαμαρτυρείται, θυμόταν πως δεν είχε φάει και πήγαινε στο τραπέζι. Οι υπηρετές της κυρίας Ροάν, οι οποίοι ήταν στην υπηρεσία της από έτη, ήξεραν πια τις συνήθειές της. Γι' αυτό, όταν το φαί σερβιριζόταν...

Έβγαζαν όλοι τους έξω για να κανονίσουν τις διάφορες υποθέσεις τους, και δεν έγυριζαν πριν από τις δύο μ.μ.

Κάποτε, συνοδευόμενη από τη φίλη της κυρία ντε Λόντ, η κυρία ντε Ροάν έπληξε να επισκεφθεί τον δικαστή Ντελάντ. Ο Ντελάντ όμως έτυχε να λείπει εκείνη την ώρα από το σπίτι του, και η δύο φίλες εκάθισαν για να τον περιμένουν. Επειδή όμως άργούσε να επιστρέψει, η κυρία ντε Ροάν έπληξε κάποιο βιβλίο και άρσασε στο διάβαμά του... Αφηρημένη όμως καθώς ήταν, σε λίγο είχε ξεχάσει τελείως που βρισκόταν και νόμιζε πως ήταν στο σπίτι της. Γι' αυτό, όταν τέλος της ανήγγελλαν πως ο κ. Ντελάντ είχε έλθει, σηκώθηκε και, προχωρώντας ε'ννευστα προς το μέρος του, τοί' ίπε:

Καλά που ήλθατε, αγαπητέ μου! Δε ξερετε πόσο καιρό που σας βλέπω!... Τι ώρα είναι αλήθεια;... Α! Δὲν έχει!... Μιά που ήρθατε τέτοια ώρα στο... σπίτι μου, θα καθήσετε να φάμε μαζί!...

Τμή μου, κυρία μου! απάντησε ο δικαστής, ο οποίος τότε είχε χάσει. Και, επειδή δεν είχε στο σπίτι του αρκετό φαγητό, έστειλε και πήρε διάφορα φαγητά από κάποιο γειτονικό εστιατόριο.

Όταν εκάθισαν στο τραπέζι, η κυρία ντε Ροάν, φανταζόμενη πάντα πως βρισκόταν στην τραπέζια της, έφαγε μια ματιά στα φαγητά που ήταν σερβιρισθεί και είπε στο δικαστή:

—Σήμερα δεν θα φάτε διόλου αλά... Αυτός ο μάγειρός μου δεν ξέρει τί του γίνεται...

Η κυρία ντε Λόντ, φοβόμενη μήπως η φίλη της συνεχίσει τις γκάφες της, την έτραβήξε από την

άκρη του μανικιού και της είπε: —Μά που φαντάζεσαι, καίμενη, πως βόσκεσαι;... Τότε μόλις συνήλθε η κυρία ντε Ροάν, και είπε μισοθυμωμένη στη φίλη της:

—Δὲν με είδοποιούσε προηγουμένως, καίμενη!...

Και αναγκάστηκε να ομολογήσει πως είχε ξεχάσει επίσης και για ποιο λόγο είχε επισκεφθεί το δικαστή.

***

Άλλη διάσημη αφηρημένη ήταν η κυρία ντε Γκορδόν.

Η κυρία ντε Γκορδόν βρισκόταν πάντα απορροφημένη από τις όνειρο-

—Σ' ένα λεπτό! απάντησε ο αφηρημένος μας, χωρίς να συγκινηθεί καθόλου.

—Υστερ' από κάμποση ώρα θυμήθηκε τέλος πάντων τον επισκέπτη του και τον εκάλισε:

—Α! Καίμενη μου Σκουέν, το είπα μόλις τον είδα. Σου ζήτω συγγνώμη... Από την αφηρημάδα μου σ' έκανα να χάσεις ολόκληρη την ημέρα σου.

—Καθόλου! απάντησε ο Σκουέν. Εύτυχως έχω την τιμή να σ' γνωρίζω από καιρό, κι' έτσι έννοιωσα σήμερα το πρωί πως η 'ελήν' ώρα θα βιαστούσε ίσως πολύ... Γι' αυτό πετάχτηκα ε'ως... το Παρίσι, έτακτο λοιπόν μερικές υποθέσεις μου και ξανάβη!

πολλήσες της. Κάποτε, ενώ ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, θέλησε να σφραγίσει κάποιο γράμμα. Έβαλε όμως το βουλοκέρι επάνω στην κνήμη της, στην οποία, φυσικά, έπροξένησε ένα τρομερό έγκαυμα.

—Αλλοτε πάλι, αφηρημένη, όπως πάντα, αντί να φάει στο δοχείο, έφτυσε... μεσ' στο στόμα της χαμαριέρας της, ή οποία έτυχε εκείνη τη στιγμή να χαμνοποιείται!

Όταν κοινοβεντίζε με κανέναν άνδρα, ή περίφημη αυτή αφηρημένη είχε τη συνήθεια να παίζει με τα κουμπιά του σακακιού του. Κάποτε μάλιστα, μέσα στη μεγάλη αθρόα των ανακτόρων του Σαιν-Κλου, έρώτησε κάτι ένομο πανήγυρη αξιωματικό της φρουράς. Κοιτά όμως καθώς ήταν, δεν

Μια μέρα ο στρατηγός Βασσομπιέρ διηγόταν στον 'Ερρίκο Δ', πως, όταν έσταλη κάποια ως προέδρος της Γαλλίας στη Μαδρίτη, έπληξε στην πρωτεύουσα της Ισπανίας καβάλα σ' ένα ωραίο του σκακιού του. Κάποτε μάλιστα, μέσα στη μεγάλη αθρόα των ανακτόρων του Σαιν-Κλου, έρώτησε κάτι ένομο πανήγυρη αξιωματικό της φρουράς. Κοιτά όμως καθώς ήταν, δεν

—Το φαντάζομαι, απάντησε ειρωνικά ο 'Ερρίκος Δ'. Ασφαλώς δε οι Ισπανοί θα γέλασαν με την καρδιά τους βλέποντας ένα γάδοιο πάνω σε μουλάρι...

—Το ωραιότερο όμως ήταν, έστενος να προσθέσει ο πνευματώδης στρατηγός, ότι αντιπροσώπευε την 'Υμετέραν Μεγαλειότητα...

—Το φαντάζομαι, απάντησε ειρωνικά ο 'Ερρίκος Δ'. Ασφαλώς δε οι Ισπανοί θα γέλασαν με την καρδιά τους βλέποντας ένα γάδοιο πάνω σε μουλάρι...

—Το ωραιότερο όμως ήταν, έστενος να προσθέσει ο πνευματώδης στρατηγός, ότι αντιπροσώπευε την 'Υμετέραν Μεγαλειότητα...

—Το φαντάζομαι, απάντησε ειρωνικά ο 'Ερρίκος Δ'. Ασφαλώς δε οι Ισπανοί θα γέλασαν με την καρδιά τους βλέποντας ένα γάδοιο πάνω σε μουλάρι...

—Το ωραιότερο όμως ήταν, έστενος να προσθέσει ο πνευματώδης στρατηγός, ότι αντιπροσώπευε την 'Υμετέραν Μεγαλειότητα...

—Το φαντάζομαι, απάντησε ειρωνικά ο 'Ερρίκος Δ'. Ασφαλώς δε οι Ισπανοί θα γέλασαν με την καρδιά τους βλέποντας ένα γάδοιο πάνω σε μουλάρι...

έφτανε το σακάκι του και, αφηρημένη, άρχισε να το ξεκουμπώνει την... ζώνη του! 'Ο αξιωματικός τάχασε.

—Τί θέλετε, κυρία, από μένα; την ερώτηση κοκκινίζοντας και αποστοχόφώντας.

Φαντάζεστε τα γέλια που έκαναν οι παρευρισκόμενοι!...

***

Ο κ. ντε Σεβρέζ πάλιν ήταν πασίγνωστος για την αφηρημάδα του.

Κάποτε, που βρισκόταν στην έξοχική του έπαυλη, στο Βωκρεσσόν, το ανήγγελλαν στις 10 το πρωί την άφιξη του κ. Σκουέν, ο οποίος είχε χρηματίσει άλλοτε επιστάτης του.

Ο κ. ντε Σεβρέζ, ο οποίος εργαζόταν εκείνη τη στιγμή, έμνησε στον επισκέπτη του να περιμένη λίγη ώρα. Κατόπιν, εξακολούθησε την εργασία του και ελησμόνησε τελείως τον επισκέπτη που περίμενε.

Κατά τις 7 το βράδυ, του ξαναανήγγελλαν τον κ. Σκουέν.

—Σ' ένα λεπτό! απάντησε ο αφηρημένος μας, χωρίς να συγκινηθεί καθόλου.

—Υστερ' από κάμποση ώρα θυμήθηκε τέλος πάντων τον επισκέπτη του και τον εκάλισε:

—Α! Καίμενη μου Σκουέν, το είπα μόλις τον είδα. Σου ζήτω συγγνώμη... Από την αφηρημάδα μου σ' έκανα να χάσεις ολόκληρη την ημέρα σου.

—Καθόλου! απάντησε ο Σκουέν. Εύτυχως έχω την τιμή να σ' γνωρίζω από καιρό, κι' έτσι έννοιωσα σήμερα το πρωί πως η 'ελήν' ώρα θα βιαστούσε ίσως πολύ... Γι' αυτό πετάχτηκα ε'ως... το Παρίσι, έτακτο λοιπόν μερικές υποθέσεις μου και ξανάβη!

πολλήσες της. Κάποτε, ενώ ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, θέλησε να σφραγίσει κάποιο γράμμα. Έβαλε όμως το βουλοκέρι επάνω στην κνήμη της, στην οποία, φυσικά, έπροξένησε ένα τρομερό έγκαυμα.

—Αλλοτε πάλι, αφηρημένη, όπως πάντα, αντί να φάει στο δοχείο, έφτυσε... μεσ' στο στόμα της χαμαριέρας της, ή οποία έτυχε εκείνη τη στιγμή να χαμνοποιείται!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Το 1929 μὰς βοήθη πέσοι με φορέματα πολύ κοντά, με μάλια κομμένα βαθύ και με καπέλα που έσφαισαν τα μάτια μας. Έφ'ετος όμως μὰς απολαύθηκε ντυμένες με φορέματα άσχετά μακριά την ήμερα και πολύ μακριά το βράδυ, χτενισμένες πολύ με γυναικείας, με μπούτλες και όνυχασίων και με καπέλα που άφηνον άνοιχτό το μέτωπο.

Τα τελευταία καπέλα, τα νεότερα δηλαδή Παρισιανά μοντέλλα, γαρνίζονται επάνω στην καλόττα. Η πό κομμή και άπλη γαρντούρα είνε ένας φιάγκος από το ίδιο ύφασμα του καπέλλου. Προσαρμόζεται στη μέση της καλόττας σαν μία πεταλούδα με άνοιχτά φτερά. Αν προτιμάτε, τόν τοποθετείτε λίγο προς τα πίσω, γιατί τοποθετούμενος άκριβώς στην κορυφή της καλόττας, δεν πηγαίνει σε όλα τα πρόσωπα. Ο φιάγκος αυτός πηγαίνει σε όλα τα καπέλα, τόσο στα καμωμένα από ντυά και από βελούδο, όσο και στα καπέλα από φέτο και από γούνα.

Άλλα επίσης καπέλα γαρνίζονται στην καλόττα με ένγκριστάρων και με γτεκούτ, ή με όμοιες άγκωρες μετ' άλλινες ή από στράς.

Οι φιάγκοι έφ'ετος δεν θα γαρνίζονται μόνο τα καπέλα, αλλά και τα φορέματα.

Μερικά φορέματα σκούρα θα είνε σχισμένα στο κορσάκι, πίσω, από τον λαιμό ως την τάγια, και από το άνοιγμα αυτό θα φαίνεται ένα ύφασμα λεπτότερο και άνοιχτόχρωμο. Δηλαδή θα σχηματίζεται πίσω στην πλάτη του κορσάκι ένα στενόμακρο πλαστρόν, λίγο πιο πλατύ κάτω. Στην άκρη αυτού του πλαστρόν, στην τάγια, τοποθετείται ένας φιάγκος άσορτί.

Τα κορσάκια, που θα γαρνίζονται πίσω με τέτοιο πλαστρόν, θα έχουν γύρω στον λαιμό κι ένα γιακάδα άσορτί.

Θά είνε επίσης της μόδας και τα γιακάδα, τα καμωμένα από τριών άποχρώσεων κορδέλλες. Τα γιακάδα αυτά θα συμπληρώνονται και με γραβάτα άσορτί, δηλαδή θα είνε και αυτή καμωμένη από τρεις σειρές κορδέλλες τριών άποχρώσεων. Ένώνετε τις κορδέλλες με άζουα και τις προσαρμόζεται κατόπιν επάνω σε τούλι.

Αν θέλετε, προσθέτετε στο φόρεμά μας και μανσέτρες και ζώνη άσορτί.

Η έσάρπες, που συνήθίζονται έφ'ετος, είνε μακρυνές και στενές, προσαρμόζονται δε στο λαιμό του κορσάκι, ώστε να σχηματίζουν γιακά και κατόπιν δένονται έτσι, ώστε να πέφτει στο πλάι εμπρός έ-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Α) Φόρεμα βραδυνό από ταφτά μαύρο, με μπορντούρα πλατιά από τούλι χρυσό, και με άνηθ στον ώμο και στην τάγια από λαμέ χρυσό.

Β) Φόρεμα από μαύρο σατέν γαρνισμένο με γιακάδα από άσπρο κρέπ-ντέ-σιν, και με πλαστρόν και φιάγκο πίσω επίσης από άσπρο κρέπ-ντέ-σιν.

Γ) Φόρεμα από σατέν ή από βελούδο με υπέρτα δαντελένια, με μαγίλια.

να πολύ μακρό πάν και ένα άλλο πολύ μακρό να πέφτει πίσω, επάνω από τον ώμο. Η άκρη των πάν αυτών είνε λίγο πιο πλατιά. Το δέσιμο των στερεώνεται με μιά άγκωρα, άσορτί, αν είνε δυνατόν, με το φόρεμα.

Έφ'ετος θα είνε πολύ της μόδας και η γούνινες έσάρπες. Με φόρεμα μαύρο πηγαίνει έσάρπα από άσπρο γούνα, και με λευκό φόρεμα πηγαίνει έσάρπα από μαύρη ή καφέ σοούρα γούνα. Σε φορέματα μπέζ ή γκριζα πηγαίνει καλύτερα έσάρπα από γούνα του αυτού χρώματος.

Άσχετά φορέματα και επανωφόρια θα γαρνίζονται πίσω, με σειρές από μακρά χονττά, ένγκριστέ, που άποτελούν μία πολύ χαριτωμένη γαρντούρα, ή οποία όμως επιτυγχάνεται μόνο με ύφασμα μαλακό.

Τα βραδινά φορέματα είνε πο-λύ άγισα και μακρυνά, τα δε βραδινά επανωφόρια, τα περισσότερα, είνε κοντά, αλλά πιο μακρυνά προς τα πίσω.

Πολλές κυρίες έδω έσπευσαν να φορέσουν στο δρόμο την ήμερα επανωφόρια άγισα, πολύ πιο πίσω μακρυνά. Επανωφόρια όμως άγισα καθημερινά από ύφασματα χοντρά δεν κάνουν καθόλου καλή έντύπωση. Η άνισότης στα επανωφόρια επιτρέπει μόνον όταν είνε καμωμένα από ύφασμα μαλακό και πολυτελές. Αυτά όμως δεν φοριούνται στον δρόμο. Τα επανωφόρια που θα φορέσουμε στο δρόμο ή θα είνε όλοστρόγγυλα γύρω, ή άνεπαισθήτως μόνο πιο μακρυνά από πίσω. Επίσης και τα φορέματα, που θα φορέσουμε στο δρόμο, δεν πρέπει να είνε άγισα. Αν πρόκειται να πάμε κάπου με το αυτοκίνητο, τότε μόνο μπορούμε να φορέσουμε άγισα φόρεμα. Και δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι μόνον φορέματα από μαλακό ύφασμα γίνονται άγισα. Τα φορέματα από λαυάς, όπως και τα επανωφόρια, γίνονται ίσια.

Φορέματα από λαυάς γαρνίζονται με κομμάτια και με μάλια γκαλόν διαφόρων σχεδίων, άκόμη και με γκαλόν μεταξωτά πλεκτά.

Φορέματα από μαύρο σατέν γαρνίζονται με μεγάλους γιακάδες, που σχηματίζουν πίσω υπέρτα, από δαντέλλα «Βενίς».

Τουαλέττα λοιπόν για τελετές διάφορες, για νέα κορίτσια, γίνεται από ταφτά μπλέ, με μακρυνά πάν από βελούδο ρόζ.

Βραδινή τουαλέττα χορού για νέο κορίτσι γίνεται από μουσελίνα ρόζ και με πλατιά κορδέλλα από βελούδο μπλέ.

Τα βραδινά φορέματα των νεαρών δεσποινίδων δεν είνε πολύ άγισα και μακρυνά, όπως τα φορέματα των κυριών. Είνε λίγο πιο μακρυνά από τα περιμένα, πολύ λίγο καίστε άγισα στο ένα πλάγι. Μόνον τα φορέματα «στύλ» είνε μακρυνά. Και τα φορέματα όμως «στύλ» των νεαρών κοριτσιών είνε πολύ πιο κοντά από των κυριών.

Φορέματα μακρυνά προς τα πίσω δεν φορούν παρά μόνο ή κυρίες.

Ένα από τα νέα ύφασματα είνε ένα θαμνίσιο βελούδο λαμέ, από το οποίο γίνονται όμοιότητες βραδινά επανωφόρια.

Για το βράδυ, ή πιο μοντέρνα τουαλέττα είνε κορσάκι από ταφτά μαύρο με χρυσές βοούλες και φουότα πλατιά και άγισα από μαύρο τούλι.

Τα νυχτικά φορέματα της εποχής γίνονται από λευκό βελούδο και από κρέπ-σατέν. Ο πέπλος από λευκό τούλι συγκρατείται στο κεφάλι με ένα μπαντό μαργαριταροπλεκτό.

κοντά, αλλά πιο μακρυνά προς τα πίσω.

Πολλές κυρίες έδω έσπευσαν να φορέσουν στο δρόμο την ήμερα επανωφόρια άγισα, πολύ πιο πίσω μακρυνά. Επανωφόρια όμως άγισα καθημερινά από ύφασματα χοντρά δεν κάνουν καθόλου καλή έντύπωση. Η άνισότης στα επανωφόρια επιτρέπει μόνον όταν είνε καμωμένα από ύφασμα μαλακό και πολυτελές. Αυτά όμως δεν φοριούνται στον δρόμο. Τα επανωφόρια που θα φορέσουμε στο δρόμο ή θα είνε όλοστρόγγυλα γύρω, ή άνεπαισθήτως μόνο πιο μακρυνά από πίσω. Επίσης και τα φορέματα, που θα φορέσουμε στο δρόμο, δεν πρέπει να είνε άγισα. Αν πρόκειται να πάμε κάπου με το αυτοκίνητο, τότε μόνο μπορούμε να φορέσουμε άγισα φόρεμα. Και δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι μόνον φορέματα από μαλακό ύφασμα γίνονται άγισα. Τα φορέματα από λαυάς, όπως και τα επανωφόρια, γίνονται ίσια.

Φορέματα από λαυάς γαρνίζονται με κομμάτια και με μάλια γκαλόν διαφόρων σχεδίων, άκόμη και με γκαλόν μεταξωτά πλεκτά.

Φορέματα από μαύρο σατέν γαρνίζονται με μεγάλους γιακάδες, που σχηματίζουν πίσω υπέρτα, από δαντέλλα «Βενίς».

Τουαλέττα λοιπόν για τελετές διάφορες, για νέα κορίτσια, γίνεται από ταφτά μπλέ, με μακρυνά πάν από βελούδο ρόζ.

Βραδινή τουαλέττα χορού για νέο κορίτσι γίνεται από μουσελίνα ρόζ και με πλατιά κορδέλλα από βελούδο μπλέ.

Τα βραδινά φορέματα των νεαρών δεσποινίδων δεν είνε πολύ άγισα και μακρυνά, όπως τα φορέματα των κυριών. Είνε λίγο πιο μακρυνά από τα περιμένα, πολύ λίγο καίστε άγισα στο ένα πλάγι. Μόνον τα φορέματα «στύλ» είνε μακρυνά. Και τα φορέματα όμως «στύλ» των νεαρών κοριτσιών είνε πολύ πιο κοντά από των κυριών.

Φορέματα μακρυνά προς τα πίσω δεν φορούν παρά μόνο ή κυρίες.

Ένα από τα νέα ύφασματα είνε ένα θαμνίσιο βελούδο λαμέ, από το οποίο γίνονται όμοιότητες βραδινά επανωφόρια.

Για το βράδυ, ή πιο μοντέρνα τουαλέττα είνε κορσάκι από ταφτά μαύρο με χρυσές βοούλες και φουότα πλατιά και άγισα από μαύρο τούλι.

Τα νυχτικά φορέματα της εποχής γίνονται από λευκό βελούδο και από κρέπ-σατέν. Ο πέπλος από λευκό τούλι συγκρατείται στο κεφάλι με ένα μπαντό μαργαριταροπλεκτό.

H MONTAIN

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΙΝΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”

Το ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είνε άσφαλώς το καλύτερο των Ημερολογίων που έκυκλοφόρησαν και κυκλοφορούν στην Ελλάδα.

Τυπωμένο επί έκλεκτου χάρτου, με καλλιτεχνικά στοιχεία, στολισμένο με πλήθος ωραίων εικόνων, άποτελεί πραγματικόν έκδοτικόν θαύμα.

Η ύλη του, διαλεγμένη από την Έλληνική και ξένη λογοτεχνία, συναρπάζει και γοητεύει τον άναγνώστη.

Περιέχει διηγήματα, ποιήματα, ιστορικές σελίδες, περίεργα, άνέκδοτα, κωμωδίες, άστεία κτλ. κτλ.

Μεταξύ των άλλων συνεργατών είνε και οι κ. κ. Γρ. Ξενόπουλος, Κ. Παλαμάς, Λάμπρος Πορφύρας, Π. Νερβάνης, Ν. Λαπαθιώτης, Χ. Χρηστοδασίλης, Σταμ. Σαμ., Χάρης Σπαρτίου κλπ.

Επίσης περιέχει άνέκδοτα διηγήματα των άποθανόντων λογίων Α. Καραχίτσα, Γρ. Βώκου, Ν. Σπανδωνή, Άργ. Έφταλιώτη.

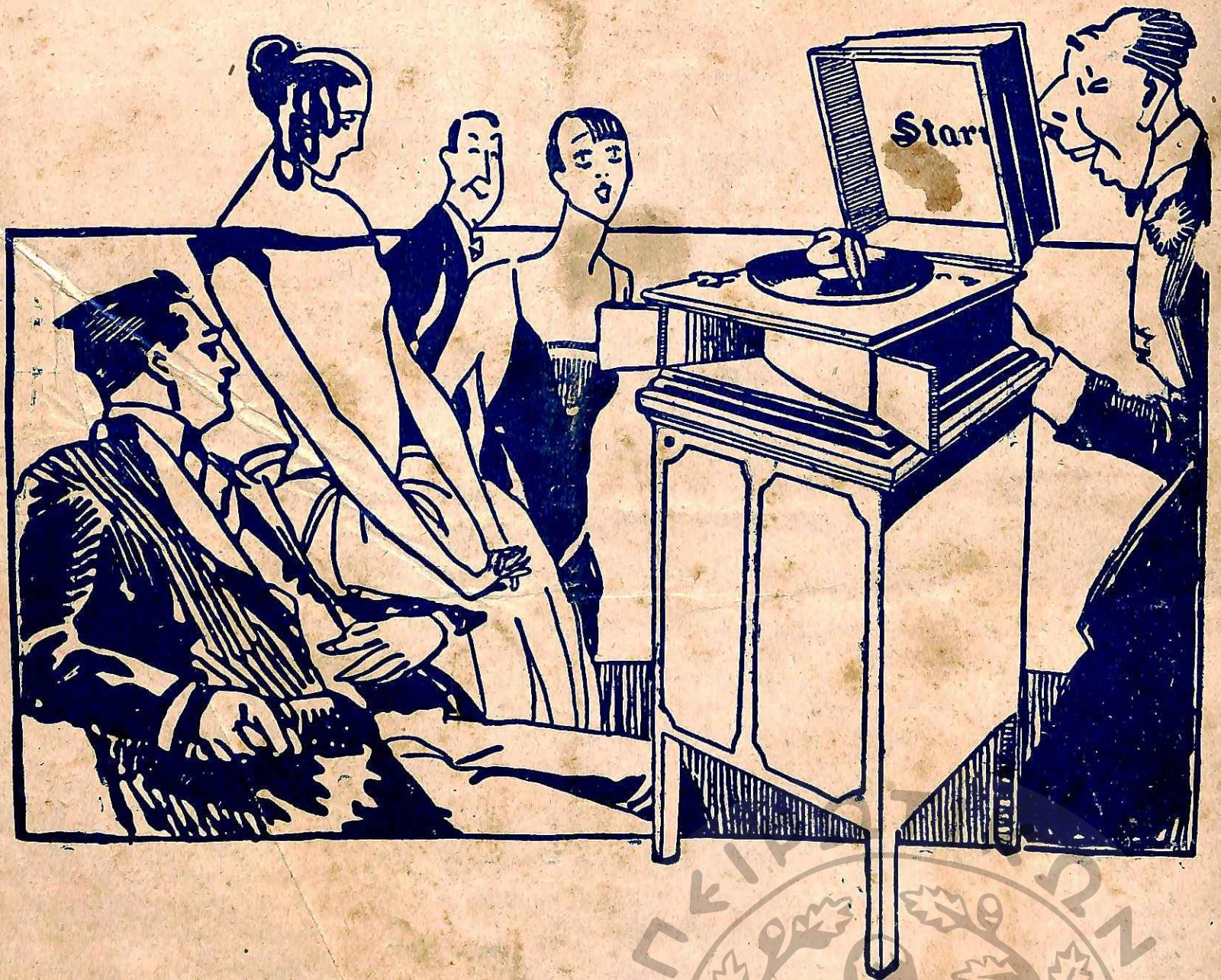
Κανείς δε μὴ μένη χωρίς ν' αγοράση το ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Τιμάται Αρχ. 25.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΛ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΟΥ 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΑΡΧΟΥ 40
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α
ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84